

Wicca

První zasvěcení

Jakub Achrer

„Zahrada“

VOLVOX GLOBATOR

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve **Martinus.sk**

Meno a priezvisko kupujúceho: **Boris Lukáč**

E-mail: **underdroid@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese **eknihy@martinus.sk**

Wicca

Proní zasvěcení

Jakub Ahrer
„Zahrada“

VOLVOX GLOBATOR
2005

Wicca

Proní zasvěcení

Jakub Achrer
„Zahrada“

Copyright © Jakub Achrer, 2005

ISBN 978-80-7511-143-2

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

Volvox Globator

Štítného 17, 130 00 Praha 3-Žižkov

<http://www.volvox.cz> jako 703. publikaci

Foto na obálce Týnka

Odpovědná redaktorka Tereza Houšková

Elektronickou knihu připravil purehtml.cz

Vydání první Praha 2005

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR: Štítného 16, Praha 3

Věnováno Karen,
Wernerovi
a všem dobrým čarodějům a čarodějnicím Boiohaema

*A ty, kdo zamýšlíš mě hledat,
věz, že tvé hledání a tvoje touha
se nenaplní, dokud nepoznáš tajemství,
že nenajdeš-li v sobě to, co hledáš,
nikdy to mimo sebe nenajdeš.
Neboť věz, že já jsem s tebou od počátku
a že já jsem i to, čeho dosáhneš
na samém konci své touhy.*

Úvod

Úvod ke knize

Kniha První zasvěcení, kterou právě otevíráte, je rozdělena do tří oddělených částí. První část, kterou právě čtete, je částí úvodní. Zde se budeme věnovat základnímu vymezení některých pojmů a všeobecnému úvodu do pohanských kultů. Dozvíme se něco o znovuzrozených pohanských tradicích v Evropě, něco málo o čarodějnictví a také o tom, kde přesně se v těchto pojmech nachází Wicca.

Druhá část této knihy je částí hlavní a jmenuje se „První zasvěcení“. Jedná se o vyprávění na pomezí beletrie a řekněme odborného výkladu, které kopíruje skutečný příběh, jenž se odehrál v letech 2003 a 2004. Vyprávění má pět hlavních kapitol a je osobní zkušeností se zasvěcovacím procesem Wiccy a z velké části se jedná o čistou impresi. Zároveň je nit příběhu proložena některými základními materiály a faktickými základy wiccanského učení.

Třetí část knihy obsahuje doplňkové materiály určené primárně pro samostatně praktikující čaroděje nebo eklektické skupiny. Najdete zde například originál Runy čarodějů, pojednání o magii, o vztahu čarodějnictví s přírodou a další zajímavé materiály.

Vybrané pasáže této knihy jsou psány kurzívou. Taková místa jsou doslovnými nebo téměř doslovnými citacemi z Knihy stínů. Kniha stínů je jakýmsi ústředním grimoárem tradice Wicca, který se předává z generace na generaci, a některé jeho pozměněné či neúplné verze jsou dokonce veřejně přístupné. Jako celek se jedná o materiál neveřejný, lépe řečeno tajný. Některé texty použité v této knize pocházejí z české verze Knihy stínů, a jsou-li psány kurzívou, je zcela nepřijatelné je kopírovat či používat kdekoli jinde v jiných souvislostech. Mají-li být citovány, pak jedině s odkazem na tuto knihu a zásadně tak, aby bylo zřejmé, že se jedná o dědictví tradice Wicca.

Kniha jako celek je určena spíše lidem, kteří již o čarodějnictví něco

málo vědí, a počítá alespoň s minimální znalostí tématu. Na druhou stranu obsahuje také velmi cenný materiál, ze kterého mohou těžit i úplní začátečníci. Tolik na úvod ke knize. Nyní se podívejme na to, o čem vlastně budeme vyprávět.

Pár slov o pohanství

Ještě dříve než začneme vyprávět příběhy, měli bychom se dohodnout, jak budeme používat některé pojmy, abychom si navzájem rozuměli. Začneme pohanstvím. Je zřejmé, že v moderní společnosti se toto slovo používá různě. Pomineme způsob, kterým je používají někteří křesťanští fundamentalisté, tedy jako označení vyznavačů jiných náboženství včetně materialismu. Pro nás bude toto slovo znamenat jakékoliv staroevropské přírodní náboženství, které se vyvinulo přirozenou cestou. Pohanských tradic se stále vyskytuje celá řada. Ve staré Evropě kdysi existovaly různé kmeny a národy, které měly vlastní bohy a vlastní systémy esoterních nauk. S násilnou christianizací evropského obyvatelstva tato učení zanikala, nebo byla přizpůsobována novým pořádkům, podobně jako se to dělo o několik století později v Severní a Jižní Americe, Austrálii a Africe.

Pokud však budeme pečlivě hledat, zjistíme, že Evropa svou starou moudrost a duchovní tradici nezapomněla, stejně jako je tomu u ostatních oblastí, kde původní tradice musely nebo musí bojovat o přežití s monoteistickým mocenským aparátem. Náboženství našich dávných předků je jako podzemní řeka, která se v krajině historie jen ztrácí našemu zraku, aby se na jiném místě zase vynořila. Na konci dvacátého století dochází k ožívování starého duchovna ve většině zemí světa, a to ve skutečně nezanedbatelném měřítku. Celému tomuto fenoménu zjednodušeně říkáme znovuzrození pohanství.

Tu a tam se můžete setkat s pojmem tzv. „novopohanství“. Toto označení já osobně považuji za přinejmenším nepřesné, lépe řečeno nevhodné. Když si uvědomíme, že navazujeme na prastarou evropskou tradici, těžko budeme pro takový výraz hledat nějaké opodstatněné

důvody. Zdá se, že předponu „ново“ či „neo“ preferují zejména lidé, kteří se s fenoménem znovuzrození pohanství setkávají, abych tak řekl, zvenčí. Používání těchto předpon je ovšem zavádějící v tom smyslu, že vyvolává dojem určité diskontinuity pohanské tradice. Vezmeme-li například v úvahu staroevropský šamanismus, těžko můžeme moderní následovníky této tradice nazývat „neošamany“. Moderním hinduistům asi nebudeme říkat „neohinduisté“ a současné příslušníky křesťanského vyznání nemůžeme nazývat „novokřesťany“. „Novopohanství“ je z několika hledisek nesmyslným pojmem, ke kterému se již nebudeme vracet. Nepatří do této knihy a já doufám, že se postupně přestane užívat úplně.

Jak již možná tušíte, pohanství v celé své šíři je jednou velkou náboženskou skupinou, do níž patří všechny staroevropské přírodní tradice. Z nejznámějších bych uvedl starogermánské náboženství ásatrú, evropský šamanismus, keltský druidismus, náboženství starých Slovanů (tzv. jazyčnictví), tradici Isis, dianickou tradici, čarodějnictví a konečně také tradici Wicca.

Zmatky okolo čarodějnictví

Podíváme-li se blíže na pojem čarodějnictví, opět zjistíme, že s ním různí lidé zachází všelijak. U tohoto tématu bych se rád zastavil poněkud blíže, neboť mi připadá neobyčejně zajímavé, a zvláště ve vztahu s českým jazykem mě určitým způsobem fascinuje. V dalším vyprávění se bude navíc objevovat velmi často, a proto si o něm musíme něco povědět, aby bylo jasné, co se tímto pojmem myslí.

Lidé, kteří vstoupí do wiccanského kněžstva, jsou totiž současně zasvěcení jako čarodějnice. Určitou zajímavou jazykovou hříčkou je skutečnost, že v Anglii, kde moderní současná Wicca vznikla, je slovo „witch“ použitelné jak pro muže, tak i pro ženy. Jeho český ekvivalent „čarodějnice“ s sebou přináší jistá nejen jazyková úskalí. Během mého vyprávění si můžete všimnout, že si s tímto pojmem příliš nelámu hlavu. Někde mluvím o čarodějnicích, a myslím tím i muže. Někde

hovořím o čarodějích, ale zahrnuji do tohoto pojmu také ženy. Jediným důvodem je slohová rozmanitost, proto vězte, že v této knize jsou oba pojmy naprosto identické.

Čarodějnice praktikují nauku, která bývá známa jako Umění, nebo Magické řemeslo, a tradici moudrosti a prastarých lidových znalostí. Slovo čarodějnice nebo čarodějnictví skýtá další nepříjemné aspekty, neboť s sebou přináší spoustu negativních odkazů. Když poznáme, jaký strach toto slovo vyvolává v myslích mnoha obyčejných lidí, a pročítáme-li výstřelky křesťanských fundamentalistů či bulvární tisk, kteří soustavně staví čarodějnictví na roveň černé magii, můžeme podlehnout pokušení tento termín kategoricky odmítat. Ve skutečnosti ale většina čarodějnic soudí, že bychom tím vlastně uráželi a znevažovali naše předky, kteří zemřeli pro svou víru (ať už mečem nebo na hranici) během násilného pokřesťanštění Evropy.

Zvláště v Čechách je se slovy čarodějnictví a čarodějnice spojeno i pár dalších zajímavých nedorozumění a vyznat se v jejich konkrétních použití a nuancích je někdy složité. Na druhou stranu může být objevování některých zajímavých kontextů, ve kterých se toto slovo objevuje, neobyčejně zábavné a plné překvapení všeho druhu.

Dalším důležitým faktem je, že Wicca a čarodějnictví není totéž. Čarodějnických tradic existuje mnoho (Kromě Wiccy také dianická, Reclaiming, keltská, a další.). Wicca je velmi specifická pohanská škola, která v celosvětovém měřítku funguje v pohanské společnosti podobným způsobem, jako za starých časů pracovala kasta kněžstva. Za většinou pohanských aktivit, včetně například nejznámější pohanské organizace jménem Pagan Federation (Pohanská federace), stojí právě Wicca a byli to rovněž wiccáni, kdo napsal t.y nejlepší knihy o čarodějnictví; pokud mě paměť neklame, snad jen s výjimkou Scotta Cunninghama. Určitým pozoruhodným rysem je navíc skutečnost, že wiccáni se v Evropě navzájem většinou znají a pravidelně se stýkají, což se obvykle o ostatních početnějších pohanských skupinách říci nedá.

Určitým zajímavým úskalím při používání pojmu čarodějnictví, na

kteře můžeme narazit, je skutečnost, že „čarodějnice“ si říká kdejaká kartářka nebo jen osoba se zájmem o astrologii, numerologii, léčitelství či jiné zajímavé esoterní nauky. Není to samozřejmě pravidlo, ovšem stává se to natolik často, že je dobré si do budoucna pamatovat, že když o sobě nějaká žena řekne „Já jsem taková čarodějnice,“ je dobré napřed opatrně zjistit, co tím vlastně myslí. Do té doby není zcela na místě se zeptat, jaké používá živlové korespondence, od které čtvrti vysvětluje kruh, na oblíbená jména bohů a bohyň nebo na to, zda při rituálech preferuje nebeské odění.

Dále také víme, že existují osoby, které skutečně magii praktikují, vyznají se ve věštách a bylinkách, ale zároveň se nezabývají pohanským či jakýmkoliv jiným náboženským kontextem svého počínání. Také toto bývá nazýváno čarodějnictvím, i když je to jen část velkého celku. Další podskupinou na hranici dezinterpretace pojmu „čarodějnice“ jsou pak ženy, které ovládají nějakou diagnostickou nebo léčitelskou metodu a věnují se jí profesionálně. Takových lidí je pochopitelně spousta a někteří z nich (stává se to téměř výhradně u žen) vsadili na okultní image. Takové čarodějnice obvykle poznáte podle toho, že nosí spoustu make-upu a stříbrných šperků, nosí zásadně černé oblečení a mají dlouhé, výrazně lakované nehty. Vzhledem k tomu, že k nám informace z Evropy proudí poměrně pomalu, mnoho lidí se domnívá, že právě toto je *ono*.

A pokud si vzpomenete na vynikající knihy Carlose Castane-dy a na některé další neméně zajímavé tituly na podobná témata, zjistíte, že i ty někdy operují s pojmem čarodějnictví, což způsobuje nedorozumění zejména při výběru literatury.

Toto tedy byla z našeho pohledu mylná použití pojmu čarodějnictví, která jsou samozřejmě naprosto neškodná a není potřeba jim věnovat mnoho pozornosti. Snad jen s výjimkou zmiňovaných knih Carlose Castanedy a jeho žáků (např. Victora Saneheze), které rozhodně stojí za zmínku jako doporučená četba, ačkoliv s Wiccou souvisejí jen okrajově.

Existují ještě dvě další častá zneužití tohoto pojmu, na která je nutné

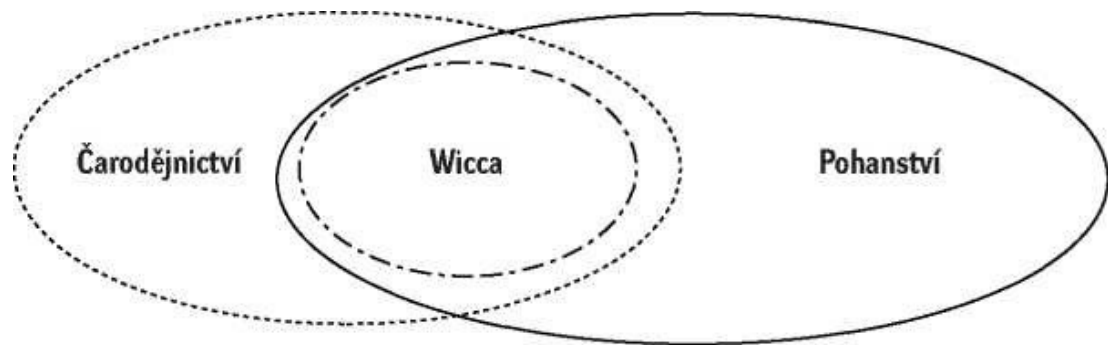
upozornit, protože jsou již trochu vážnější. Tím méně závažným je samozřejmě označení „čarodějnictví“ pocházející ze středověku, za které jsou zodpovědní tehdejší duchovní. V určité formě přežilo toto označení až do současnosti jako označení nečistých sexuálních praktik, očarovávání lidí, souložení se zvířaty a plivání do tváře Krista. Nevím, jestli někdy lidé s podobným psychopatologickým chováním existovali, ale osobně bych dal přednost slovu „satanisté“, neboť „čarodějnice“ jsou skutečně příslušníci náboženství, kteří se nikdy proti křesťanství nestavěli a vždy se snažili dbát etických zákonů.

S nej nebezpečnějším zneužitím slova „čarodějnice“ jsem se setkal v knihách o černé magii a satanistickém kultu. V některých příručkách je operatér negativních praktik nazýván čarodějem nebo čarodějnicí, což je dýka do zad všem vyznavačům Starého náboženství. Praktikování magie za účelem manipulace jiných lidí, či dokonce za účelem poškození jiného člověka, je pro nás wiccany nepochopitelná, stejně jako jednání špičkového chirurga, který by své umění a nástroje používal pouze k tomu, aby zabíjel nebo znetvořoval lidi. Jistě že je jednodušší někoho skalpelem podříznout, než mu vyoperovat zanícený appendix. Bohužel panuje všeobecné přesvědčení, že čarodějnictví je právě takové jednání. To je neobyčejně tragický omyl a při současném informačním zmatku je toto scestné užívání pojmu „čarodějnice“ v příručkách negativní magie velmi politováníhodné.

Po únavném výčtu se konečně dostáváme k tomu, co skutečně znamená slovo „čarodějnictví“, „umění“ nebo také „řemeslo“ (z angl. „Graft“) v kontextu západní mystické tradice. Tento pojem je velmi obsáhlý, podobně jako termín „pohanství“. Znamená ale něco jiného. Základním poznatkem, který musíme mít na paměti, je fakt, že ne všechny čarodějnice jsou pohané. V nejširším významu slova jsou čarodějnicemi všichni lidé (podotýkám, že do významu tohoto slova zahrnuji i mužské vyznavače včetně vlastní osoby), kteří praktikují jednoduchou přírodní nebo sympatetickou magii. Přístup čarodějnictví k magii se značně liší od přístupu okultní magické praxe, která klade silnější důraz na teorii a má v mnoha ohledech „vědecktější“ a exaktnější

přístup k magickým operacím a obřadům. Existují tedy čarodějnice (sám jich několik znám), které jen uctívají nepojmenovatelnou sílu v přírodě, provádějí jednoduchá kouzla, vykládají taroty a nic víc nepotřebují. Neprovádějí náboženské rituály a nepovažují se za pohany. Dále existuje celá škála lidí, kteří se věnují těmto činnostem ve stejné míře a při tom jsou řekněme křesťané nebo třeba i buddhisté. Také oni praktikují čarodějnictví, ale pouze jakožto disciplínu s konkrétním účelem.

Existují rovněž čarodějnice (a zejména v západní Evropě a USA je jich hodně), které provozují náboženské obřady v pohanském kontextu a jejich tradice je té wiccanské velmi podobná. Jedná se často, nikoli však nezbytně, o různé rodinné zasvěcující linie. Velká skupina lidí volí eklektickou cestu, která se nepoutá k žádným konkrétním tradicím a je postavena na čistě individuální bázi. Do této skupiny mohou patřit také někteří pohané, kteří tíhnou k některé z etnických podob Starého náboženství (např. keltské pohanství, ásatrú nebo slovanská víra), ale jejich praxe vychází z čarodějnického základu. Praktikují jednoduchou magii, své bohy uctívají v tradičním čarodějnickém kruhu a používají rituální formy velmi podobné např. těm wiccanským. Na samý závěr je třeba upozornit i na skutečnost, že existují pohané, kteří nikdy žádné rituály, magii ani čarodějnictví nepraktikovali, nebo tyto disciplíny zcela odmítají. Opět se jedná o velmi početnou skupinu a je třeba mít na paměti, že svou cestu si zvolili zcela svobodně a nemá žádný smysl jim jakoukoliv rituální praxi vnucovat. Jejich volba je to tiž stejně dobrá jako volba stát se čarodějem.

Wicca v několika větech

Kde v tomto podivném zmatení pojmů stojí Wicca? Co vlastně tento pojem znamená? Slovo Wicca není příliš známé a oproti výše jmenovaným je velmi chudé na zneužívání a zmatky všeho druhu. Mezi čarodějnictvím a Wiccou ale nelze udělat rovnítko. Totiž ne každá čarodějnice je wiccan a ne každá čarodějnice je pohan. Aby to znělo ještě složitěji, ne každý pohan je wiccan. Zároveň se ale můžeme spolehnout, že každý wiccan je pohanem a zároveň praktikuje čarodějnictví. Jste už dokonale zmatení? Podívejte se ještě jednou na obrázek 1., který to ukazuje naprosto zřetelně.

Wicca se nazývá „Starým náboženstvím“, neboť je založená na náboženské praxi našich pohanských předků. Uctívá Boha a Bohyni jakožto základní symboly, jež se ukrývají v hlubinách lidské mysli. Jejich starobylost a univerzalita jim dává ten druh síly, kterou budou moderní bohové vždy postrádat. Wicca v žádném případě není uctívání d'ábla, jak tvrdí někteří senzacechtiví novináři a jiní méně informovaní lidé. Je to uctívání dvou nejstarších forem božstva – Velké bohyně a jejího partnera, kterým je Rohatý bůh.

Staré náboženství vnímá božskou sílu jako Jednu sílu, ve které ale můžeme zároveň vidět zřejmou dualitu, resp. polaritu. Božský princip totiž znamená energii, a energie je pohybem a změnou. Tam, kde je pohyb a změna, je také aktivní a pasivní princip, příliv a odliv. Proto pohlížíme na tvůrčí sílu jako na polaritu muže a ženy, Boha a Bohyně.

Různé coveny (organizované skupiny čarodějnic o maximálním počtu třinácti členů) a tradice kladou na Boha a Bohyni různý důraz, ale všichni společně věří, že pro celistvý obraz tvořivé síly je nezbytné vnímat oba její aspekty – jak mužský, tak ženský.

Bohyně je často zobrazována a uctívána ve svých třech aspektech: Panna, Matka a Stařena. Tyto aspekty jsou spojovány se třemi fázemi Měsíce; a sice s přibývajícím, s úplňkem a konečně s Měsícem ubývajícím. Bohyně je známa pod mnoha jmény. Nejčastěji je uctívána jako Aradia, Arianrhod, Brigid, Cer-ridwen, Diana, Freya, Frigg, Hekaté, Mokoš nebo Deméter, ale za všemi jejími tvářemi nacházíme podstatu ženského principu stvoření. Bohyni, která je tajemná a stále stejná a přitom stále se měnící.

Wiccanské a pohanské tradice jsou jediná evropská náboženství uctívající Bohyni. A přitom jsou bohové ztělesněním našich ideálů, ke kterým směřujeme. Chceme-li tedy využít náš lidský potenciál v jeho úplnosti, je nezbytné uctívat jak mužský, tak i ženský aspekt božské síly. Mnoho žen dnes naslouchá vnitřnímu duchovnímu volání a hledá vstup do křesťanského kněžstva, což se často ukazuje jako poněkud složité. Jakou roli asi může hrát žena v patriarchálním náboženství, které jí odepírá titul kněžky? Orientace Wiccy směrem k Bohyni je ale neméně důležitá i pro muže. Pokud hledá muž svou vnitřní celistvost, měl by praktikovat náboženství uznávající jeho vnitřní ženu, která jej povede vstříc jeho duchovnímu poslání. Dokud zůstává vnitřní žena potlačenou stránkou osobnosti, neprojevuje se nesmírně bohatá část lidského potenciálu, která je v mužské psychice obsažená, což zároveň negativně ovlivňuje vzorce chování.

Tato skutečnost nikterak nesnižuje důležitost Rohatého boha, neboť v jeho obraze je ukryt, klíč k porozumění lidské přirozenosti. Toto prastaré božstvo, jež je zároveň zvířetem, člověkem i Bohem, symbolizuje cíl, ke kterému bychom měli jakožto lidstvo směřovat. Zosobňuje tři aspekty naší přirozenosti integrované v jeden harmonický celek. Stejně jako Bohyně je i Bůh uctíván pod mnoha jmény, např. Cernunnos, Hern, Karnayna, Odin, Perun, Veles nebo

Wotan. Obraz Rohatého boha obsahuje podstatu lidské dokonalosti. Není obyvatelem nějaké bezpodstatné a vzdálené nebeské říše. Spočívá v těsném sepětí se světem přírody, ale jeho rohy jsou znakem božství, neboť jsou namířeny ke hvězdám.

Wicca není náboženství, které aktivně vyhledává nové členy. Těm, kteří si ji přejí najít, poskytuje nenápadné ukazatele směru, aniž by se nabízela masám jako esoterní duchovní nauka. Je to cesta a duchovní disciplína, která rozhodně není pro každého. Je určená výrazně menšinovému okruhu lidí, ačkoliv je třeba přiznat, že se tento „menšinový okruh lidí“ rok od roku zvětšuje neustále narůstajícím tempem. Hlavním důvodem je pravděpodobně status jejich přívrženců, kterým se výrazně liší od ostatních náboženství. Wicca nenabízí vstup do velké neurčité skupiny následovníků, ale zasvěcení do kněžstva živoucích mystérií. Co to znamená? Cesta, po které kráčí vyznavači Wiccy, je na každém kroku lemována pomyslnými značkami a nápisy: Poznej sám sebe! Právě toto je jeden z nejdůležitějších cílů této tradice. Mystická náboženství pohanského světa byly systémy, v nichž zasvěcování poznávali pravou přirozenost reality, jakož i přirozenost svého vlastního já. Wicca zahrnuje poznání toho, kdo a co vlastně ve skutečnosti jsme, a konfrontaci s touto skutečností. Tomu, kdo je vystaven působení učení, rituálů a symbolů, se otevírají dveře vnímání a okna jeho duše se pročišťují a zjasňují.

Wicca vlastně nabízí totéž co ostatní náboženství. Životní filozofii, smysl lidského bytí ve vesmíru a pochopení našich vztahů s rostlinnou i živočišnou říší, s naší planetou a naším domovem. Obsahuje formy uctívání a náboženské praxe, jimiž se můžeme podílet na tajemstvích životní síly, a naplňuje naši potřebu sdílet tyto aktivity s ostatními lidskými bytostmi.

Lidé přicházejí ke Starému náboženství z mnoha důvodů. Někteří hledají prastarou víru v Boha a Bohyni. Bohové k nim mohli promluvit skrze jejich snové vize, nebo navštívili silná posvátná místa, případně si něco přečetli o pohanských božstvech a cítí, že cesta moudrých je i jejich cestou. Hledají pohanské mystické tradice jednak proto, aby

uctívali bohy, ale i proto, aby mohli vyrůstat směrem k jejich kvalitám cestou vnitřního rozvoje a transformace.

Čarodějnice jsou tradičně považovány za vyvolené lidi nadané zvláštními silami, což je sice lichotivé, ale jen částečně pravdivé. Většina začátečníků ve skutečnosti nemá výraznější věštecké nebo magické schopnosti než průměrný vzorek populace. A dokonce ani to není nezbytně nutné. Schopnosti běžných lidí jsou jen malým zlomkem toho, co se mohou naučit. Většina z nás nepoužívá ani desetinu mozkové kapacity, a Wicca je z velké části zaměřena právě na trénink a rozvoj ducha a mysli.

TJplně poslední, avšak důležitý fakt., který je třeba zmínit, se týká toho, jak se vlastně Wicca praktikuje a jakým způsobem do ní lze vstoupit. Problém je v tom, že tato tradice tak, jak ji znám já, a tak, jak byla postupem času vytvořena, není nic, co lze vyčíst z knížek a začít praktikovat, jen tak, bez řádné přípravy. Právě v tom spočívá základní rozdíl mezi čarodějnictvím a Wiccou. Zatímco čarodějnictví může člověk dělat zcela podle svých vlastních představ a čarodějem nebo čarodějnici se může stát kdokoli, Wicca je zcela jiný případ. Aby se člověk stal knězem nebo kněžkou tradice Wicca, musí být do tohoto učení zasvěcen někým, kdo je k tomu sám dostatečně kvalifikovaný. Dostatečně kvalifikovaným člověkem se rozumí velekněz nebo velekněžka této tradice, která zná svůj vlastní iniciační rodokmen až k původnímu covenu Wicca, který spoluzakládal Gerald B. Gardner. V opačném případě je takové zasvěcení (popřípadě samo-zasvěcení) samozřejmě také naprosto platné, legitimní a bezpochyby přínosné, avšak nejedná se o zasvěcení wiccanské.

Tímto bylo řečeno vše potřebné k tomu, jakým způsobem je třeba chápat některé pojmy. Nyní se podívejme na úplné základy wiccanské filozofie. Mnoho bude ještě řečeno v druhé části knihy, avšak některé věci stojí za to vysvětlit, už na začátku.

Jedna síla

Jak již bylo dříve naznačeno, Wicca nabízí vlastně totéž, co nabízejí ostatní náboženství. Ve všech současných systémech víry najdeme víru v nadpřirozeno, víru ve veliký Božský princip, ze kterého vzešel vesmír. Po celá staletí lidé objevují sílu, jež utváří realitu, kterou zakoušíme každou jednotlivou vteřinu našeho života a každým nádechem a výdechem. Je to síla, kterou můžeme najít v hlubinách našeho vědomí, ze které pocházejí veškeré naše myšlenky, která je přítomna v každém atomu tohoto vesmíru a která je vším, co bylo, je a co kdy bude ve všech projevených i neprojevených světech.

Dnes již nikdo nezjistí, kdy lidé tuto Sílu objevili a kdy s ní začali pracovat a komunikovat. Jsou to tisíciletí a možná desetitisíciletí daleko do minulosti, kdy člověk postupně začíná objevovat skrytou přirozenost tohoto světa. Znalost skrytých skutečností přicházela velmi pomalu a lidé se ji od samých počátků pokoušeli popsat a zmapovat tak, aby umožnili dalším generacím snazší přístup k tajemství Síly a k prohlubování moudrosti. Takto vznikají různá přírodní náboženství jako různé cesty k poznání vnitřních zákonitostí stvoření. Postupem doby roste se znalostmi jistých zákonů, postupů, technik a symbolů také moc, kterou tyto vědomosti propůjčují těm, kteří jimi vládnou. Nutně tak vzniká potřeba utajení, aby nedocházelo k jejich zneužití rukou nepovolaných a aby nenapáchaly škody v řadách nedostatečně zasvěcených lidí. Ze stejného důvodu, z jakého je dnes Wicca ve svém jádru uzavřená majoritní společnosti, jsou i staré přírodní tradice ve své esoterní podobě určeny pouze pro užší skupinu zasvěcenců. Vzpomeňme si na šamany, druidy, babylonské kněžky a staré kabalisty. Jejich moudrost, byla vždy předávána tajně a pouze vyvoleným jedincům, kteří měli předpoklady pro zvládnutí učiva, práci se Silou a pochopení moudrosti nashromážděné během staletí.

Všechny mystické tradice světa jsou navzájem velmi odlišné, neboť každá z nich vzniká v jiném prostředí, jiné zeměpisné šířce, v jiné společnosti a na jiné úrovni technického a myšlenkového vývoje. Nelze říci, která z nich je správná nebo špatná. Na určitém území a v daných podmínkách, kde samovolně vzniká dle aktuálních potřeb obyvatelstva

a jeho Moudrých, je právě tento systém tou nejpravdivější cestou a nejpravdivějším vyjádřením božství. Používá totiž nástroje a symboly platné pro určitou část kolektivního vědomí, která je spojena s danou oblastí. A naopak o aplikaci symboliky a vyjádření Síly, které vznikly na základě potřeb a vnímání obyvatel z jiného konce planety, můžeme říci, že se jedná o vyjádření neodpovídající a cizí. Pravdivost přírodních tradic je, jak vidíme, relativní a velmi závisí na situaci a na lokalitě. To, co je pravdivé někde, jinde pravdivé být nemusí. Záleží na tom, jestli je kolektivní vědomí obyvatel určité oblasti vybaveno odpovídajícími symboly a archetypy. Pakliže tomu tak není, popis Síly je mylný, resp. zcela nepoužitelný.

Proto ten, kdo chce najít svůj způsob práce a komunikace se Silou, by se měl obrátit ke svým vlastním předkům a k odpovídajícím symbolům. Krev každého z nás pochází z krve našich rodičů, prarodičů a praprarodičů. Naše životní linie je nedílně svázána s národy v našem blízkém sousedství, neboť tyto se všelijak mísily a ovlivňovaly. Bohové a bohyně evropského dávnověku jsou nepochybně uloženi kdesi hluboko v myslích současných národů a jsou určitým způsobem propojeni i se sousedními oblastmi – severní Afrika, Blízký východ, atd. Tyto praoobrazy a pra-symboly zná také naše země, po které chodíme, ze které se radujeme a která nám všem dává život.

Jak se dočtete v úvodní části mého vyprávění, Wicca patří mezi náboženství, která mají kořeny ve staroevropských tradicích, a její moderní podoba vznikla přesně tak, jak vznikala všechna přírodní náboženství v lidské historii. Z dostupných zdrojů, dostupných znalostí a z aktuálních potřeb lidí žijících v určitém čase na určitém místě.

Mezi základní kameny filozofie Wicce a čarodějnictví vůbec patří poznatek, že božství je pro člověka poznatelné a pochopitelné jen do určité hloubky. A že Síla je ve skutečnosti polarita. Obsahuje aktivní a pasivní složku. Kontrakci a expanzi. Formu a obsah. Wicca nevnímá Sílu jako polaritu dobra a zla, ale jako polaritu mužského a ženského principu, což je zároveň odraz polarity v sociální a biologické oblasti. Pro mužský a ženský aspekt, jediné Síly má Wicca zcela přirozené

pojmenování -Bůh a Bohyně. Pro nás jsou to nejzazší archetypy a symboly Síly, které je naše mysl ještě schopna pojmut a se kterými je schopna pracovat na všech úrovních.

Čímž se dostáváme k další důležité teorii, což je poznatek o tom, že skutečnost, se odehrává na mnoha úrovních (fyzické, éterické, astrální, mentální, atd.), z nichž každá má své vlastní zákonitosti. Zákony různých úrovní jsou však za jistých podmínek vzájemně kompatibilní a mohou se dostávat do vzájemné rezonance díky principu podobnosti.

Wicca uctívá mnoho bohů a bohyň. Zároveň ale uctívá jen jednoho Boha a jednu Bohyni, i když to může znít jako jistý rozpor. Současně Wicca uctívá a respektuje jedinou univerzální Sílu a zdroj, ze kterého vše vzešlo a do kterého se vše zase navrátí. Jakkoliv to může vypadat, že se tyto způsoby navzájem vylučují, postupem času můžeme zjistit, že se ve skutečnosti velmi dobře doplňují a že žádný z nich není pravdivější než ty ostatní.

Velká bohyně

Slyšte slova Veliké Matky, jež byla mezi starými nazývána také Artemis, Ištar, Athéna, Dione, Melusina, Afrodité, Cerridwen, Diana, Arianrhod, Isis, Brighid a mnoha dalšími jmény:

*„Kdykoliv něčeho potřebujete,
jedenkrátě do měsíce
a lépe, je-li Luna v úplňku,
pak učíňte shromáždění
na místě známém toliko vám
a uctěte ducha mého.*

*Nebot já jsem královnou
veškerého čarodějnictva
a jeho moudrosti.*

*A budete svobodni ode všeho otroctví,
pročež vaše těla necht' jsou obnažena
při. posvátných obřadech.*

*Tančete, zpívejte, žijte hudbou
a milujte se - to vše v mé přítomnosti,
neboť mé jest potěšení ducha
a mým zákonem, jest láska ke všemu
na této zemi.*

*Mé jest tajemství, jež je Míčem, k branám, mládí,
mně. patří číše s vínem, života,
jež je temným kotlem Cerridwen
a Svatým grálem, nesmrtelnosti.
Mé je poznání ducha věčného
za branami smrti, kde
dávám mír, svobodu
a spojení s těmi,
kdož dříve odešli.*

*Nežádám oběti, neboť já jsem. matkou všeho života
a má je láska, jež se rozlévá do širého světa. “*

*Slyšte slova Bohyně hvězd, té, která je prachem a prostorem, z něhož
pocházejí zástupy nebeské, a jejíž tělo obepíná vesmír:*

*„Já jsem tajemstvím zelené země,
bledé Luny pod hvězdami,
i hlubokých vod, z nichž povstal život.*

*Povolávám k sobě vaše duše,
Necht' povstanou ve své velikosti a přijdou ke mně,*

*neboť já jsem duchem, přírody,
jenž dal život, tomuto vesmíru.
Ze mě vše pochází, a do mě se vše opět. navrátí.
Uctívejte mne srdcem., jež přetéká radostí,
Neboť všechny skutky lásky a rozkoše
jsou mými rituály.
A ty, kdo zamýšlíš mě hledat,
věz, že tvé hledání a tvoje touha se nenaplní,
dokud nepoznáš tajemství,
že nenajdeš-li v sobě to, co hledáš,
nikdy to mimo sebe nenajdeš.*

*Neboť věz, že já jsem s tebou, od počátku
a že já jsem i to, čeho dosáhneš na samém konci své touhy.“*

Toto je poměrně volný překlad „Provolání Bohyně“, jehož původní znění napsala Doreen Valienteová a jež zaujímá čestné místo v Knize stínů. Jeho krása, síla a jednoduchost obsahují více moudrosti a podstaty Velké bohyně, než všechna moudrá slova. Nahá žena ověččená kvítím, vyslovujíc provolání Bohyně pod korunami stromů, za svitu měsíce a pochodní je něco, z čeho je možné se o Bohyni naučit víc, než za několik let studia mytologie.

A přestože vlastní slova Bohyně jsou velmi výmluvná a sama o sobě nám mohou prozradit mnohé, bude dobře, když si o Bohyni řekneme ještě něco dalšího blíž, abychom lépe pochopili její podstatu a úlohu. Bohyně je pro nás univerzální princip dokonalého ženství. Je to ona, kdo dává život vesmíru a tomuto světu. Z jejího lůna povstaly první organismy a živočichové, ale také my, naši dávní předkové a jednou z něho vzejdou také naše děti. Bohyně je univerzálním zdrojem ženské síly uvnitř nás, bez ohledu na to, zda jsme muži, nebo ženy. Bez ohledu na to, zda v Bohyni věříme, nebo o ní jen víme, a nebo si snad

myslíme, že neexistuje. Ona bude vždycky uvnitř nás i uvnitř všeho živého v našem okolí. Byla na počátku všech věcí, a tak jako tento svět kdysi stvořila, tak jej jednou i pohltí do svého božského lůna, a zbude jen temná prázdnota. Bohyni vnímáme jako dárkyni života, jako přadlenu našich snů, jako měsíc nad hladinou řeky, jako těžkou a vlhkou zem pod našima nohama. Bohyně je pro nás patronkou plodnosti, mateřství, ale také magie a starých mystérií. A Velká bohyně je jedna jediná a zároveň trojí. Uctíváme ji jako Pannu, Matku a Stařenu.

Bohyně Panna je nejmladším aspektem Bohyně a souvisí s přibývajícím Měsícem. Cyklus trojné Bohyně je velmi dobře patrný ve skutečném životě ženy. Panna je mladá žena, která se těší velké volnosti, svobodě, kráse a nezatěžuje ji odpovědnost. Jistě jste si v uvedených verších všimli pasáže, kde Bohyně říká: „...a budete svobodni ode všeho otroctví, pročež vaše těla necht' jsou obnažena,. Tato část má důležitý smysl a souvisí s jinou pasáží, ve které Bohyně říká: „*Tančete, zpívejte, žijte hudbou a milujte se – to vše v mé přítomnosti.*“ Bohyně ve svém panenském aspektu je velmi svobodná. Je to panenská lovkyně – rychlá, instinktivní, prudká jako déšť a svobodná jako bouře. Je křehká a zároveň pevná. Nemá žádné hranice a je zcela ovládána nevědomou částí mysli. Je jako dítě bez vědomí sebe sama Je nespoutaná a nekonečně krásná. Všimněte si, že pohanský význam slova Panna se výrazně liší od způsobu, kterým toto slovo známe dnes. Panna v pohanském smyslu nemusí nutně znamenat ženu, která se dosud nemilovala s mužem. Znamená spíš ženu, která dosud nepoznala, jaké to je být matkou, starat se o jiného člověka a přijmout za něho odpovědnost. Neposkvrněností se zde zároveň rozumí neposkvrněnost psychická – tedy čistý, hravý a bezstarostný proud vědomí bez schopnosti sebereflexe a vnímání sebe sama. K nejznámějším panenským bohyním patří Inana, Persefona, Hathor, Diana a Eostre. V tarotových kartách jí přibližně odpovídá druhá karta velké arkány – Velekněžka, která je obestřena závojem tajemství.

Bohyně Matka je druhým aspektem Bohyně, který často spojujeme s

Lunou v úplňku. Bohyně Matka je nejsnáze pochopitelná a v historii člověka se také těšila největší oblibě. K Matce se váže ta část Provolání Bohyně, kde se říká: „Nežádám oběti, neboť já jsem matkou všeho života.“ Bohyně Matka je věčně dávající aspekt štědrosti. Někdy o ní mluvíme jako o Matce vesmíru nebo jako o Matce Zemi. Ona je temnou propastí kosmu, ze které vzešly hvězdy a světy. Ona je praoceánem, ve kterém vznikaly první buňky a bakterie. Je také rozkvetlým stromem, který dává každý rok ovoce. Bohyně ve svém mateřském aspektu již není pannou – její závoj byl odhalen, z nevědomí se probudilo vědomí, posuzující mysl a pocit odpovědnosti. Bohyně Matka je mnohem zemitějším a reálnějším archetypem než Panna. Dovede se starat o své děti, dovede vládnout přírodě a ze všech tří aspektů Bohyně je to právě ona, která je nejvíce svázána s hmotným světem. Bohyně Matka je Zemí, po které chodíme, ze které všechno roste a která nás živí. Ideál Matky byl velmi důležitý v rané historii lidstva, neboť plodná žena byla zárukou přežití rodu. Proto nacházíme ve starých kulturách nejvíce Bohyní právě v tomto aspektu – je to keltská Brighid, slovanská Mokoš, germánská Frigg, egyptská Isis nebo řecká Gaia. V tarotových kartách ji najdeme na kartě Císařovny, která, bývá často zobrazována jako těhotná žena sedící na trůně, jako vládkyně přírody oděná do zelených šatů s květy. Ze všech podob, které na sebe Bohyně Matka může vzít, patří totiž rozkvetlá louka k těm nejkrásnějším.

Bohyně Stařena stojí na samém konci lunárního cyklu, kdy Měsíce ubývá a noc se halí do neproniknutelné temnoty. V období ženského života je to období po menopauze. Je to tedy ta část života, kdy žena těží z nasbíraných zkušeností, prohlubuje svou moudrost, a protože již splnila svou úlohu matky, vydává se na cestu za duchovním poznáním. Bohyním Stařenám se také někdy říká Babice, Ničitelky, Moudré ženy nebo Škaredé bohyně. V Provolání Bohyně ji nejlépe vystihuje věta: „*Mé je poznání ducha věčného za branami smrti, kde dávám mír, svobodu a spojení s těmi, kdo dříve odešli.*“ Bohyně Stařeny doprovázejí mrtvé na onen svět, nebo naopak navracejí duše do života. Ze všech tří

aspektů Bohyně má Babice největší moudrost a sílu a zároveň nejhlubší poznání. Zatímco Panna je spojena s nevědomím a Matka s vědomím. Stařena je integrace obou díky přijetí a pochopení vlastního stínu. K nejznámějším bohyním Stařenám patří řecká Hekaté, keltská Cerridwen, ale také hinduistická Kálí. V tarotových kartách má Velekněžka číslo dvě, Císařovna má číslo tři a karta zobrazující Stařenu by tedy měla mít číslo čtyři. Bohyni Stařenu můžeme ve velké arkáně najít důmyslně ukrytou v nepříliš oblíbené kartě Smrt, která má číslo třináct. Ačkoliv se zdá, že je zde číselné pořadí narušeno, ve skutečnosti nám nedá zase tolik práce zjistit, že třináctka je podle numerologie čtyřkou, a tak se nám Bohyně smrti ocitá za Císařovnou – na konci životního cyklu.

Tato čísla sečtená dohromady dávají devítku, což je zároveň dokonalé číslo Bohyně složené ze tří trojek. Devítka je také číslo astrální sféry a Měsíce. Tím se ocitáme na konci výčtu hlavních aspektů Bohyně, kterých je ve skutečnosti mnohem víc. Zrovna tak jako je mnohem víc tváří ženy, která nemusí být jen mladou dívkou, matkou a stařenou, ale zároveň také léčitelkou, válečnicí, milenkou, ochránkyní, čarodějnici, přadlenou nebo královnou.

Rohatý bůh

Rohatý bůh je důležitým protipólem Bohyně, který je zároveň jejím synem, milencem a manželem. Rohatý bůh je aktivní dokonalá mužská síla. Tak jako je Bohyně zosobněním absolutního ženství, je Rohatý bůh ztělesněním absolutního mužství. Jeho rohy jsou zobrazením duchovní síly a těsného spojení s primárním zdrojem. Jeho kopyta jsou znakem zvířecích pudů, kořenů a zakotvení v hmotném světě. Pokud bychom měli symbol Rohatého boha vyjádřit jednou větou, řekli bychom: „Hlava v oblacích, nohy na pevné zemi.“ Je obrazem lidské dokonalosti, která v sobě integruje svatost i živočišnost v harmonickém celku. Někdy bývá Rohatý bůh zobrazován, jak hraje na flétnu. Tento symbol nám říká, že mužská síla je nejen v lovu, boji a fyzické síle, ale

také v jemném umění a něžnosti. Panovu flétnu můžeme chápat také jako skrytý symbol extáze a dračí síly, která stoupajíc páteří otevírá naše vědomí hlasu Země, božskému světlu a syrové moudrosti přírody. Bohové bývají také zpodobňováni se vztyčeným falem jakožto symbolem plodnosti a primární mužské síly. Rohatý bůh je nejrozšířenějším spodobněním a aspektem Boha, který se však také může stát Slunečním králem, Falickým bohem a Pánem podsvětí.

Zatímco Bohyně nikdy neumírá, jedním z hlavních rysů Boha je smrtelnost. A tak jako jsou jednotlivé aspekty Bohyně odvozeny od měsíčního cyklu, jsou život a smrt Rohatého boha odvozeny od cyklu slunečního, který je jeho věčně se opakujícím příběhem života a smrti. O zimním slunovratu se Bůh narodí jako dítě Velké bohyně a pak vyrůstá do síly a krásy. Na jaře je Rohatým bohem lovu, který se volně prohání po lesích a opět se setkává s Bohyní. Bůh je v tomto období divoký a nespoutaný podobně jako Panenská lovkyně. Je pánem zeleného lesa, naprosto svobodný a bez hranic. K jeho atributům patří rohy a oštěp. V životě muže odráží klukovská léta, kdy jsme prozatím osvobozeni od starostí a zodpovědnosti, proháníme se po lese s holí v ruce, hrajeme si na válečníky, indiány nebo na lovce.

Jak během roku nabývá slunce na síle, i Bůh sílí a roste do plné mužnosti. O svátku Beltain se z něho stává Falický bůh plodnosti, který je milencem a manželem. V životě muže je to období sexuální dospělosti a poznání rozkoše při milostném aktu. Síla

Falického boha je obrovská a jeho archetyp bývá často potlačován především ke škodě nás mužů. Bývá to právě tento aspekt Boha, jehož odmítání často vede duchovně založené muže k silnějšímu důrazu na Bohyni a na její spiritualitu. Ovšem vztyčený falus je nádherným symbolem vitality a plnosti života. Díky jeho semeni povstává z Bohyně nový život, a jako muži bychom měli být na tento aspekt právem hrdí!

Vrcholem slunečního cyklu je letní slunovrat, kdy se z Boha stává dospělý muž přijímající odpovědnost za své činy a za své království. Bohyně je v tomto období roku těhotná nadcházející úrodou a Bůh jako

její manžel se stává jejím ochráncem a Králem. Je to pro něj těžké období, neboť se vzdává své svobody a divokosti, kterou měl jako Rohatý bůh z lesa. Místo toho musí přijmout odpovědnost za své dítě a Zemi, které je oddán. Zdaleka to však není konec jeho útrap. Naopak ví, že je to jen začátek a že se mu brzy povede ještě hůř.

Dalším svátkem je totiž Lammas, kdy se z Krále stává Obětní bůh, který umírá za svou Zemi, skrání ji svou krví, a ta vydává úrodu. Je to Bohyně, která mu na počátku dala život a která mu jej nyní bere. Posláním králů po staletí lidské historie nebylo jenom vládnout, ale také padnout na bitevním poli za svou zemi a za svůj lid. Bůh nyní zemřel a vydává se na cestu hrdinství a poznání. Cestuje temnotou a podsvětím, jehož se posléze stává pánem a vládcem.

Když nadejde podzimní rovnodennost, Bůh se naposledy vrací na tento svět. Po dlouhém čase odloučení teskni po své družce a ona touží po jeho objetí. Opět se setkávají a on si ji odvádí s sebou do své říše. Toto je oblíbené téma sestupu Bohyně do podsvětí. V řeckém mýtu je to Persefona, která odchází do pod-světí říše za Hádem, aby zde vládla po jeho boku poté, co snědla tři zrnka z očarovaného granátového jablka. Její matka Deméter zůstává na této zemi a velmi truchlí kvůli odchodu své dcery. Kudy chodí, vadnou květiny i listí na stromech. Síla přírody po svátku podzimní rovnodennosti ochabuje, neboť Bohyně již nekráčí po zemi, ale v jejích hlubinách po boku Pána podsvětí.

O svátku Samain se z Boha stává Bůh smrti a Pán kouzel. Je to temný aspekt Boha, který souvisí se schopností mužů poznávat hlubiny vědomí, učit se magii a získávat hluboké znalosti mystérií. Většina mužů během svého života tento aspekt nikdy přímo nepozná. Touha po tajemnu je vlastní jen nemnohým a bývá pečlivě skrývána. Patří k málo prozkoumaným oblastem mužské psychiky, která je rozumem těžko pochopitelná, ale lze ji poznat skrze přímou zkušenost.

Tím se ocitáme na samém konci a začátku solárního cyklu, kdy se stáí Bůh pomalu rozplývá do temné nicoty a splývá s lůnem Velké bohyně. Zároveň přichází na svět dítě, které v sobě obsahuje příslib

všech aspektů dospělého muže. Ty zatím čekají, až přijde jejich čas a budou se moci rozvinout k dokonalosti. Podobně dítě pocházející z Bohyně přichází na svět o zimním slunovratu, který uprostřed nejtemnější a nejchladnější části roku slibuje horké léto. Tím je cyklus završen a jednotlivé aspekty Boha jsou popsány tak, jak na sebe navazují.

Toto byl velmi hrubý popis Boha a Bohyně tak, jak je vnímá Wicca. Tedy jako jediné i jako mnohé. Jejich různé podoby odráží různé tváře mužské a ženské síly, ať už v duchovní, materiální nebo sociální oblasti. Na tomto místě je třeba konstatovat, že tak jako mnohé aspekty Bohů byly po staletí potlačovány, i dnes jsou potlačovány mnohé aspekty ženské i mužské přirozenosti. Na Bohyni se v průběhu staletí dokonce téměř zapomnělo. Totiž tenkrát, kdy svět byl ještě mnohem mladší a Evropa byla pokryta lesy, se to tak muselo, protože víra v nadpřirozeno se měla stát mocenským nástrojem a cestou k ovládnutí myslí a majetků statisíců lidí. Náboženstvu pocházející z pouště Středního východu ovládlo Evropu. Bohové a bohyně lesů, posvátných hájů, pramenů, ohňů, milování a tanců měli být nahrazeni jediným Bohem – Bohem čistoty, sebeobětování, pokory, disciplíny a slepé poslušnosti. Ty části lidské přirozenosti, které byly spojeny s našimi bohy, byly potlačeny. Naše generace patří k mnoha zástupům, které přebírají toto smutné dědictví. Nejmocnějším archetypem současnosti je poslušný člen stáda, okradený o svou jedinečnost a individualitu. Otázkou zůstává, jestli dokážeme probudit bohy a archetypy, které dosud dřímaly v hlubinách našich myslí, kam je zatlačily staletí nadvlády dogmat, autorit a po-křivování lidské přirozenosti. Zdá se, že bohové Evropy se pomalu probouzejí ze spánku, neboť jejich děti si uvědomují, že bez nich jsou vykořeněné a bez domova. V lesích jsou opět vztyčovány svatyně. Několik kapek vosku na osamělém kameni, uschlá kytice lučního kvílí položená do skalní prohlubně, otisky bosých nohou ve vlhké hlíně, to vše dává tušit, že se něco děje a síly, které po staletí dřímaly zahnané do kouta, se vrací zpět k lidem, kteří si začínají uvědomovat své duchovní kořeny.

Bohové v životě

Spojení se Silou tím způsobem, který učí Wicca, může mít určitě své nevýhody a rozhodně nemusí každému vyhovovat, Vlastně to není ani účelem. Wicca nevznikla proto, aby uspokojila náboženské potřeby všech lidí na celém světě. Staré náboženství nemá potřebu získávat do svých řad nové členy protože jeho vyznavači vědí, že co je dobré pro ně, nemusí být. dobré pro ostatní. Jedním z výrazných rysů Wiccy a pohanských náboženství vůbec je hluboký respekt, vůči duchovní svobodě člověka a jeho schopnosti volit a přijímat zodpovědnost. Což znamená, že nemáme potřebu nikoho přesvědčovat o tom, že zrovna my máme pravdu a že náš způsob vnímání Síly je ten správný.

Wicca je dále určena především lidem, kteří chtějí hledat velmi těsné a intimní spojení se silami přírody. Zároveň je určena těm, kteří touží po přímé komunikaci s bohy aniž by k tomu potřebovali prostředníka ve formě jim nadřazeného kněžstva To je dáno skutečností, že Wicca nezná kastu kněží a komunitu věřících, kteří pouze přihlížejí posvátným obřadům. Pokud je osoba zasvěcena, do Wiccy, stává, se automaticky knězem nebo kněž-kou. Tvořivý princip vnímáme jako naši Matku a našeho Otce a máme k nim tedy velmi blízko, neboť, dobře zapadají do našeho běžného života. Jako by se stávali našimi prapraprarodiči, ze kterých pocházejí všichni naši předkové a kteří stojí na samém počátku rodokmenů nás všech. Napojení na bohy a bohyně pro nás znamená napojení na. síly, které bohové a bohyně představují.

Wicca je jedním z mála náboženství, která uctívají Bohyni a která tím pádem respektují ženskou sílu jako božský princip. Bohyně je pro ženy velmi důležitá, neboť je praobrazem jejich podstaty, kterou je třeba mít. v náležitě úctě a milovat ji. Pro ženu je to ta nejkratší a nejsnadnější cesta, k tomu, aby se naučila vážit si sama sebe. Síla Bohyně byla v ženách i mužích po staletí potlačována a tento jev do značné míry existuje dodnes. Spousta žen se za svou ženskou sílu stydí, neboť je to tak naučila rodina a společnost. Musely se naučit., že být. ženou znamená být nečistou, nesvobodnou, přizpůsobivou, někdy i

hloupou a vždy podřazenou mužům. Říká se, že Panna Marie je Bohyně, která na sebe jen vzala jinou podobu, když Evropu ovládlo křesťanství. I ona je milující matkou, ale zcela postrádá onen syrový, zemitý a všeobjímající aspekt. Velké Matky. Ačkoliv byla Bohyni ponechána. její schopnost milovat, a pečovat, její další aspekty jako divokost, svoboda, nespoutanost a hluboká moudrost, byly znásilněny a vykradeny. A tak jak se vedlo Bohyni, vedlo se i těm, které z ní čerpají svou životní sílu, sebevědomí, inspiraci a vitalitu – ženám. Je jen těžko uvěřitelné, jak přesně se v lidské společnosti odrážejí změny ve způsobech vnímání Síly. Zejména v psychologii ženy a jejím postavení ve společnosti v průběhu lidské historie jsou tyto změny obzvláště dobře patrné. To ovšem funguje jako spojené nádoby. Dnes, kdy se ženy hlásí o svá práva a usilují o to, aby se jim dostalo rovnocenného postavení ve společnosti, ruku v ruce se objevuje odpovídající vnitřní obraz tohoto procesu. Bohyně se probouzí a vrací se mezi nás ve své síle a kráse.

Pokud jde o dnešní úlohu muže a jeho psychologii, nezbytně docházíme k závěru, že také mužská psychika je náležitě pokřivená. Muži jsou vychováni k tomu, aby neprojevovali své emoce, což opět do určité míry odpovídá potlačení ženského prvku. Muž nesmí nikdy ukázat slabost a vždy musí vystupovat sebejistě a s jistou dávkou agresivity. Jako by k němu ani nepatřila něha, která se skrývá za Panovou flétnou. Muži jsou často pouze vládci a chybí jim aspekt lovce, Pána kouzel a milovníka naplněného mužskou něhou. Dnešní hierarchizovaná společnost, se skutečně dělí na pány a poddané, neboť je přizpůsobena pokřivenému obrazu mužské síly. Organizace je sice nezbytným předpokladem dobrého a zdravého fungování většího počtu lidí, ale jen za předpokladu, že jim není upírána jejich důstojnost. Z podřízených mužů se stávají jakési dokonale fungující loutky, jejichž mužská síla se těší jen velmi malému respektu.

A aby to bylo ještě složitější, zjistíme, že současné feministické hnutí sice navrácí ženám sílu, ale mužům často upírá roli jejich ochránců, podporovatelů a milovníků. Ženy potřebují muže a muži zase

potřebují ženy. Rohatý bůh a Velká bohyně jsou stejně důležití a nepostradatelní, tak jako jsou pro tento svět stejně důležití a nepostradatelní muži i ženy.

Atributy Rohatého boha jsou kopyta, která představují jeho živočišnou pudovost, a jeho falus nás těžko nechá na pochybách o tom, že se jedná o Boha plodnosti. Když byl z tohoto důležitého obrazu učiněn Ďábel, kterému bylo připsáno všechno zlé, odezva ve společnosti byla naprosto odpovídající. Lidská sexualita. a živočišnost. se ocitla ve stínu, kam jsou vytěsňovány všechny vlastnosti, které nechceme vidět a o jejichž neexistenci se snažíme přesvědčit své okolí a sebe sama. Stínové vlastnosti jsou však vlastnosti potlačované, a tedy nezpracované. Nečekaně mohou vyplout na povrch, kde se zcela vymknou kontrole a projevují se velmi nezdravými způsoby. Když zmizel Rohatý bůh z vnitřního obrazu společnosti a jeho nejsilnější atributy se ocitly ve stínu, je zřejmé, že na projevené úrovni se to odrazilo v přehnaném puritánství a totálním potlačení lidské sexuální přirozenosti. Najednou není tak těžké pochopit, proč se z pod falešného obrazu čistoty vynořují taková zvěrstva jako znásilnění, sexuálně motivované vraždy, dětská pornografie a pedofilie. Opět. se jedná o nepěkné dědictví a je jen na nás, jak se s ním vyrovnáme. Wicca není všelék a rozhodně není jedinou cestou, jak mohou ženy najít, svou ženskou sílu a muži zase svůj mužský vzor. Pokud jde o muže a jejich vztah k Wicce, často dochází k tomu, že muž zcela znechucený pokřivenou mužskou úlohou, která je mu v moderním světě vnucována, najde svou inspiraci a velký vzor v Bohyni. Takový muž sice Bohyni může pochopit jako svou vnitřní ženu, se kterou se setkává na své cestě za poznáním, ale nikdy ji nemůže pochopit, prožít a milovat, tak, jak ji bude prožívat, žena. Pokud muž kráčí na své cestě rovně a nemá strach podívat se do očí pravdě, které ho Wicca učí, musí zákonitě dojít. zpět. k mužské síle, která je však již zpracovaná a integrovaná. Praobrazem, vzorem a zdrojem mužské síly je pro nás muž Rohatý bůh a nikoliv Bohyně Matka, jakkoliv ji milujeme a uctíváme.

Rozvoj osobnosti

Wicca se od velké části ostatních pohanských kultů a lidového čarodějnictví liší především svým cílem přetvořit, transformovat a zdokonalovat osobnost, a to na individuální úrovni.

V žádném případě to není nějaké vymývání mozků nebo učení se dogmatům, ale samostatná práce na sobě a neustálé prohlubování znalostí, přičemž jsme za náš osobní rozvoj zodpovědní pouze sami sobě.

Wicca tedy nejsou pouze radovánky, rituály a magie, ale také tvrdá práce a studium. Z tohoto důvodu je lepší, pokud najdete někoho, kdo vás povede jako učitel a zasvěcovatel. Duchovní vedení ve Wicce je ale založeno trochu jinak než v jiných spirituálních systémech. Učitel není od toho, aby nás honil do práce, ale aby nám dával důležitou zpětnou vazbu a korigoval naše kroky, pokud se začnou ubírat nezdravým směrem. Dále je třeba zdůraznit, že tradiční Wicca vždy vyučovala, vyučuje a vždy vyučovat bude zcela bez nároku na finanční odměnu. Pokud narazíte na placené kurzy čarodějnictví, nebo zasvěcení po internetu za úplatu, může se jednat o velmi užitečnou věc, ale rozhodně ne o zasvěcení do západních mystérií v pravém smyslu toho slova. Finančně motivovaní učitelé navíc někdy mohou projevovat určité sklony k sobě svoje žáky připoutávat, aby jim ne-ucházel zisk.

V našem rodném Boiohaemu je tohle trochu problém, neboť dosud u nás žádné kvalifikované učitele Wiccy nemáme a tradiční zasvěcení tedy nelze získat. V současné době u nás v některých městech vznikají samozasvěcené čarodějnické skupiny, což je pro začátečníky vynikající příležitost získat jisté zázemí, radu a také onu důležitou zpětnou vazbu, která může být klíčovým momentem při překonávání nástrah a překážek na duchovní cestě.

V době, kdy je psána tato kniha, vzniká v Boiohaemu pravidelně se setkávající komunita samostatně praktikujících a samo-zasvěcených čarodějnických skupin, která se vzájemně podporuje, navazuje pevná přátelství a vyměňuje si zkušenosti.

Dnes již není žádným tajemstvím, že Wicca má tři stupně iniciace.

Běžně se již také v knihách objevují symboly, které jim odpovídají. Pivní stupeň zasvěcení je symbolizován trojúhelníkem, který ukazuje hrotem k zemi. Nejčastěji bývá chápán jako symbol vodního živlu, neboť skrze vodu přicházíme na tento svět. Druhý stupeň iniciace představuje pentagram obrácený špičkou dolů. Toto zasvěcení zároveň představuje vstup do velekněžstva Wiccy. Jeho skrytým významem je poznání a vyváženost čtyř živlů, přičemž duch je jim stále ještě podřízen. Třetí stupeň zasvěcení je symbolizován pentagramem v normální (vzpřímené) pozici, nad kterým je navíc ještě trojúhelník ukazující hrotem k nebi. Většinou je tento symbol vykládán jako ovládnutí čtyř živlů rovnováhou ducha a trojúhelník jako symbol ohně hořícího jasným plamenem, který může zapalovat oheň v srdcích lidí hledajících Bohy.

Wicca klade velmi silný důraz na samostatnou práci při odhalování mystérií. A právě proto o nich zcela mlčí. Jelikož může mít každý svou vlastní pravdu, neexistuje žádný nejsprávnější způsob, jak uspořádat, svůj vnitřní chrám.

Tolik tedy na úvod k některým základním pojmům a k příběhu o první iniciaci. Nyní můžeme rovnou přejít k vyprávění o osobní zkušenosti s touto iniciací a s tradicí Wicca jako takovou. Přeji vám příjemnou četbu.

První zasvěcení

I.

Myslím, že to byl zvláštní rok, zvláštní jaro, kdy se udály všechny ty zajímavé věci. Bylo to jaro roku 2003. Vybavuji si tu dobu velmi zřetelně. Je šestnáctého května, venku svítí slunce a já procházím kachlíčkováným podchodem na pražském Hlavním nádraží. Potom vycházím po schodech na nástupiště, mířím ke schůdkům a nastupuju. Ještě se mi v hlavě mihne vzpomínka na paprsky slunce, jak prosvěćují alej u nás za domem. Mimoděk mi myšlenky zaběhnou k práci a k tomu, co bych teď asi dělal, kdybych nikam nejel.

Blíží se desátá. Cítím v žaludku těžký kámen, když hledám svoje kupé. Tenhle rychlík jede až do Vídně, a až tam jedu i já. Je mi špatně a zároveň cítím u srdce takový zvláštní vítr. Kdy jsem naposledy jel vlakem takhle daleko? Před osmi lety do Berlína? Jel jsem někdy do takové nejistoty jako dnes? Zcela zřetelně cítím strach z neznáma a zároveň mám v těle naprosto neodbytný pocit, že dnešní den je jeden z těch, kdy se život zastaví, nadechne a vyrazí úplně jiným směrem. To všechno proto, že tam, kde končí tyhle koleje, když předtím proběhly Kolínem a Pardubicemi, Brnem a pak přes hranice dolů na jih do Rakouska, tedy ve Vídni, se mám setkat se skutečnými čaroději zasvěćenými do prastaré tradice Wicca. Posadím se na sedačku, batoh položím na sedadlo vedle sebe a povzdechnu si... Celý rok jsem si myslel, že Wicca je náboženství, do kterého může vstoupit, kdo chce. Myslel jsem si, že čarodějem se člověk může stát jen tak sám od sebe, a neměl jsem ponětí o rozdílech mezi Wiccou, kterou založil Gerald Gardner, a Wie cou, která se prodává na pultech esoterických knihkupectví. Snad ani žádné nejsou, doufal jsem tenkrát. Takhle se to nedá brát. Nebo ano?

Zcela zřetelně si vzpomínám, že jsem měl tehdy v hlavě hrozný zmatek. Tolik jsem toužil vědět a poznat. Tolik jsem si přál navázat na učení prastarých a pokračovat v něm. Tolik mě lákala myšlenka stát se

jedním z těch, kteří udržují staré zvyky a staré stezky při životě. A přišlo to jako blesk z čistého nebe. Myslím, že se to stalo přesně před rokem, kdy se mi do rukou dostala první kniha o čarodějnictví od amerického autora Raymonda Bucklanda...

Sáhnu do batohu, nahmatám její lesklé měkké desky a vytáhnu ji na klín. Je už celá odřená, pomuchlaná, listy má zašedlé a místy špinavé. Vzpomínám si, že jsem první kapitolu přečetl v metru, v květnu přesně před rokem, mezi stanicemi Můstek a Strašnická na trase A. Zřetelnost té vzpomínky vyvolala na mé tváři úsměv.

Vystoupil jsem tenkrát na Strašnické celý zkoprnělý. Celá dlouhá staletí, že tady existuje TOHLE? Je to vůbec možné? Jak to, že se o tom v žádné učebnici dějepisu nepíše? Vlastně ano, občas jsem zaslechl něco o upalování čarodějnic ve středověku, ale přece to všechno nemohlo být úplně jinak! Na druhou stranu, za komunistů nás taky učili, že v únoru 1948 bylo dosaženo velkého vítězství lidu, a přitom to byla velká tragédie dvacátého století.

Vzpomínám si, jak jsem šel alejí domů z metra a co chvíli jsem vzhlédl do korun stromů, jako bych tam chtěl najít, odpověď. Takže křesťané přepsali dějiny, stejně jako je přepsali komunisti? Naši předkové, kteří zemřeli pro svou víru, tedy neuctívali d'ábla, ale přírodu a plodnost? A kdo vlastně byly čarodějnice, které hořely na hranicích? Co to bylo za lidi a proč jich muselo umřít tolik? A kdyby nikdy žádné čarodějnice nebyly, proč by se církev namáhala s takovými zvěrstvy? Možná se o nich moc nevědělo, proto se jim podařilo přežít až dodnes. Ale někdo o nich asi musel vědět, když plály hranice. Dodnes se přece některým kopcům v Boiohaemu říká Čertovy kameny nebo Čertův kámen, a podle záznamů tam kdysi plály ohně. Na to jsem ale přišel až později.

Sabaty čarodějnic rozhodně nejsou smyšlenkou ani pověrou. Všechno to jen zmizelo pod povrchem a nánosy staletí křesťanské historie. Stejně jako po dlouhou dobu staří králové na oko uctívali Boha křesťanů, protože to bylo politicky a ekonomicky výhodné, a ve skrytu stále následovali staré stezky, tak i mnoho prostých lidí přijalo

novou víru, protože to i jim poskytlo jistou výhodu. V případě prostého lidu bylo tou výhodou přežití. Koneckonců i já jsem kdysi chodil na pivní máj v pionýrském šátku na Letnou mávat panu prezidentovi.

Pamatuju si ty pocity až neuvěřitelně zřetelně. Spousta otázek. Ta kniha totiž, pokud se čte pozorně, mnohem víc otázek nastoluje, než na kolik odpovídá. V té době jsem již druhým nebo třetím rokem praktikoval zenový buddhismus, ale nebylo to přesně to, co by mě naplňovalo. Ovšem do chvíle, než to člověk doopravdy najde, to vlastně nepozná. Po jednom těžkém meditač-ním ústraní jsem zcela zřetelně ucítil, jak mě země volá k sobě. Začínalo jaro a kvetly petrklíče a já si uvědomil, že mě to táhne někam dál. Příliš dlouho jsem seděl v meditaci na zemi a ona ke mně začala pozvolna tiše promlouvat.

V okamžiku, kdy jsem šel alejí pod stromy v němém úžasu nad tím, co kdysi bylo, a nad tím, že to stále ještě je, se to nějak střetlo a navzájem smísilo. Jako by se potkaly dvě síly a mně už bylo zcela jasné, že v čarodějnictví spojení se zemí jistě najdu.

Musel jsem se při té vzpomínce usmát. Ze snění mě vytrhl až první pohyb vlaku. Nástupiště za oknem se pomalu začalo sunout doleva. V mém zorném poli se pak objevily schody dolů do podchodu, pak kolejiště, nějaké nádražní domky a pak roztřískané a krásně pomalované ruiny prazvláštního koutu pod Vítkovem, kde se z Karlína stává Žižkov. Nakonec mi svět zmizel ve tmě tunelu.

Vzpomněl jsem si, jak jsem jednou jako kluk dostal nápad právě do tohoto železničního tunelu vlézt, abych zjistil, kam vede. Vynořil jsem se samozřejmě na Ohradě celý špinavý, ale přešťastný, že mezitím nejel vlak. Kdo ví, jestli celá moje nynější cesta není zase další podobně pitomý nápad.

Když vlak prosvítl tunelem a objevily se betonové nadjezdy na Krejčárku, báječně vyvedené do pestrých barev, můj pohled se opět odvrátil od okna a zabořil se do pentagramu na obálce knihy, kterou jsem před chvílí vytáhl z batohu.

A zase jsem utekl kamsi do vzpomínek. S určitou nostalgií jsem si vybavil loňské léto. Myslím, že to bylo asi dva měsíce potom, co jsem

učinil rozhodnutí stát se čarodějem. V té době jsem měl tuto modrou knihu již dvakrát přečtenou do posledního písmenka a chystal jsem se provést samozasvěcovací rituál. Ty dva měsíce jsem (kromě spaní, práce, jídla a sexu) strávil pravidelnými meditačními cvičeními, studiem modré knihy, studiem léčivých bylin a částečně také jejich sběrem. Neměl jsem skoro žádné magické nástroje. Vlastně jediný nástroj, který jsem měl, byl můj athame, který pro mě vyrobil můj nejlepší kamarád a který používám dodnes.

Athame je základní nástroj čarodějnic. A je to jeden ze tří důležitých nástrojů, které si musí Wiccan opatřit ještě před iniciací. Není to nic jiného než dýka. Zdůrazňuji, že se jedná o dýku a nikoliv o nůž, přestože (a což je velmi zajímavé) Kniha stínů v některých pasážích hovoří o „noži s černou rukojetí“ nebo jednoduše o „černém noži“. Pokud vím, někteří moji vzdálenější příbuzní z alexandrijské tradice stále používají nože. Dýka se od nože liší zejména tím, že má ostří po obou stranách čepele, zatímco nůž má ostrou jenom jednu stranu. Dýka je vlastně jakýsi malý meč a v čarodějném kruhu lze s dýkou, tedy s athame, dělat tytéž věci jako s mečem. Dokonce se v tomto smyslu vyjadřuje i Kniha stínů. Pomocí athame vytyčujeme magický kruh, provádíme živlové či jiné invokace, posvěcujeme sůl a vodu, atd. V souvislosti s Knihou stínů byla také zmíněna černá rukojeť. Ano, athame má mít černou rukojeť, a pro mě toto tradiční pravidlo tehdy znamenalo odstranit vlastnoručně vyrobenou rukojeť a nahradit ji páskem černé kůže. To už však příliš předbíháme. Vraťme se zpět do vlaku a do vzpomínek.

Mnoho se mi jich tenkrát přehrálo před očima a já vzpomínal na šťastné chvíle svého samozasvěcení a na období, jež následovalo. Věděl jsem, že když mám athame, s ostatními nástroji si už nějak poradím. Stále jsem se však nemohl odhodlat a čekal jsem na tu správnou chvíli. Naskytla se v červenci, když jsem trávil dovolenou na chalupě v Deštné u Jindřichova Hradce. Celá historka je docela úsměvná

Máme na zahradě lakový altánek či chatku. Vždycky v něm byla postel, skříňka, stolek a málo místa. Toho krásného jara se náš pan

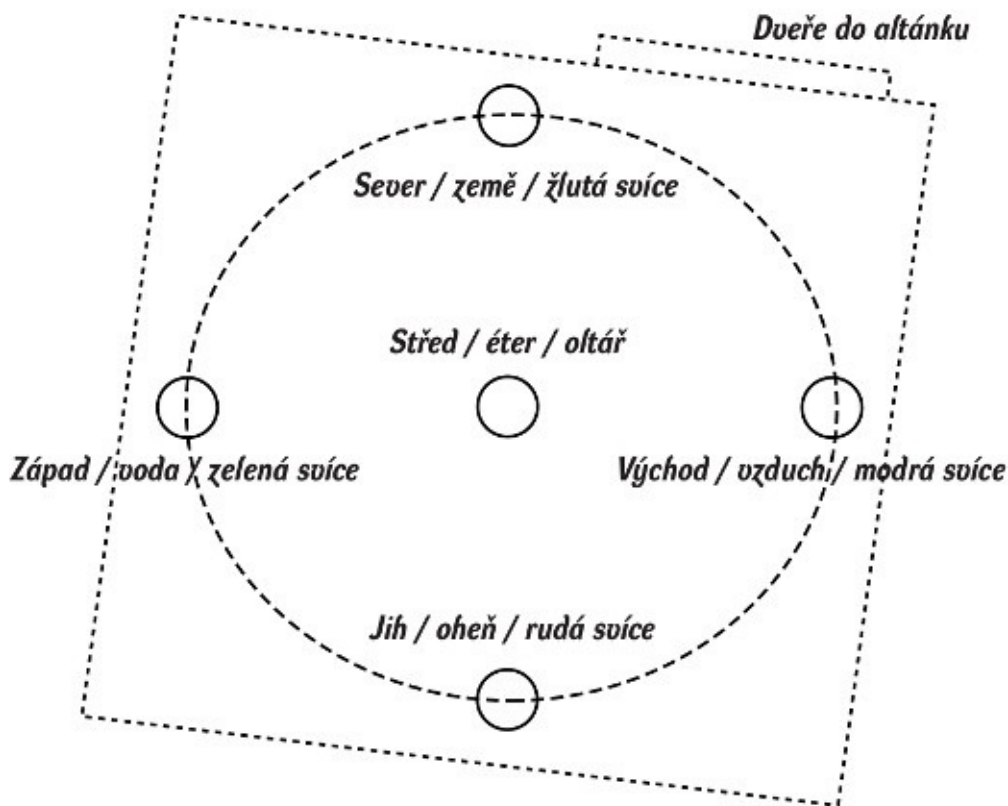
soused rozhodl, že porazí prastarý jilm, který mu stíní dvůr, a jeho žena se nemůže opalovat. Pozval z dědiny pár známých s motorovými pilami a nakoupil basy plzní. Jelikož to byli slovní odborníci na kácení stromů, podařilo se jim jilm porazit s tak brilantním umem, že se skácel přímo na střechu altánku, který pochopitelně nevydržel tak zákeřný a drtivý úder a rozsypal se. Avšak můj otec nelenil a nechal altánek postavit znovu.

Zásah vyšší moci spočívá v tom, že díky pádu stromu na altán a jeho opětovné rekonstrukci jsem získal ideální místo na provedení nezbytného rituálu. Protože byl altán nový, nebyla v něm ještě všechna okna, žádný nábytek ba ani koberec. Navíc dovnitř nebylo vidět, a protože podlaha byla jen hrubá, betonová, mohl jsem na ni umístit svíce. Bylo to tenkrát zcela impulzivní rozhodnutí. Neměl jsem předem v úmyslu to provést. Al,harne jsem nosil pořád u sebe a jednoho večera jsem se rozhodl, že si ho posvětim. Ovšem k tomu jsem napřed potřeboval vysvětit sám sebe. Tenkrát mi to tak přišlo logické. A tak jsem se rozhodl provést rituál přesně podle modré knihy a stát se čarodějem.

Bohužel jsem k tomu neměl vůbec nic. Dodnes si vzpomínám na slova, která jsem slyšel v pražské čajovně na Boršově, která už bohužel patří minulosti. Kdysi jsem se tam měl sejít s jednou čarodějkou. I když se nakonec ukázalo, že to žádná čarodějka nebyla, vlasatý čajovník (její známý) stejně cosi věděl. Když jsme se bavili o přírodní magii a já si postěžoval, že v Boiohaemu není žádný obchod, kde se dají sehnat pomůcky, jen se tajuplně pousmál a řekl: „Všechno, co potřebuješ, najdeš v kuchyni.“

Tenkrát v Deštné jsem si na jeho radu vzpomněl a vyrazil na důkladnou prohlídku kuchyňského náčiní. Našel jsem všechny potřebné misky, vodu, sůl, svícen, jedno staré koště a dokonce i sadu barevných kříd. Zbývalo jen opatřit svíce. Ty jsem koupil v drogerii na návsi. Vzal jsem jich pět. Čtyři svíce pro čtyři čtvrti kruhu a jednu doprostřed na oltář. Svůj oltář jsem nakonec objevil v kůlně. Byla do něj zaseknutá sekera. Odložil jsem ji na cirkulárku a s velkou námahou jsem odvalil

oltář až na zahradu za stodolu a odtud do altánku. Během odpoledne jsem připravil rituální prostor. Můj první čarodějnický chrám tenkrát vypadal asi takto:

Tenkrát jsem použil jiné barevné korespondence, než jaké jsou uvedeny na nákresu. Barvy svící, které se umisťují do čtyř stran čarodějnického kruhu, se totiž mezi jednotlivými wiccanskými tradicemi liší. Korespondence, které jsem tenkrát použil podle knihy, byly gardnerovské: tedy žlutá na východě, rudá na jihu, modrá na západě a zelená na severu. Do nákresu jsem záměrně uvedl jinou kombinaci. Je to jednak proto, že jí dávám přednost dnes, a jednak proto, že o něco lépe odpovídá barvám živlů tak, jak je najdeme v přírodě. Vzduch je živěl větru a volím pro něj proto baivu čisté oblohy, ohňová říše je rudá nebo oranžová, voda je v přírodě zřídka modrá, téměř vždy je spíše zelená a země, kameny či písek jsou hnědé, černé nebo okrové a ze základních barev se tedy nabízí žlutá.

Ve skutečnosti jsem měl stejně všechny svíce bílé, neboť ve vesnických drogeriích obvykle s jedním druhem svící vystačí. Ale protože jsem doma našel barevné křídly, nakreslil jsem jimi na beton kroužky v odpovídajících barvách a do nich jsem potom svíce postavil.

Ten den jsem za dorůstajícího měsíce provedl samozasvěce-ní. Nebyla ještě ani noc, ale když jsem zažehl svíce a vytvořil svůj první kruh, přesto jako by se malinko setmělo. První samostatný rituál je zkušenost, která se nezapomíná. Děláte rituální pohyby, odříkáváte slova a vlastně vůbec nevíte, co děláte, protože vám to nikdo nevysvětlil. Nevíte, proč se mají použít ty které svíce, a nevíte, proč vypadá kruh tak, jak vypadá. Prostě odříkáváte to, co se psalo v knize, a věříte tomu a ono to samozřejmě nějakým způsobem funguje. V žádné knize nenajdete, proč se ten či onen rituál dělá právě tak či onak a proč se používají určité nástroje pro určité účely. Rituály v knížkách jsou uzpůsobeny tak, aby byly zcela bezpečné, a ze všech jsou vyjmuty nejdůležitější věci, aby nevznikl konzistentní celek. Stejně jsou vynechány všechny skutečnosti, které stojí za symbolikou rituálů. I přesto ale tyto rituály na člověka působí a pamatuji si, že jsem byl ohromen pocitem být najednou „v tom“ a být jedním z těch, kdo se rozhodli udržet staré učení při životě.

Když jsem skončil, již se stmívalo. Vzal jsem svůj nově posvěcený athame, na záda jsem si hodil buben a vyrazil do lesa za lesními duchy, abych jim zpíval a bubnoval o tom, co jsem právě prožil, co cítím a jak budu i nadále kráčet po stopách prastarých.

Vzpomínám si, že jsem tenkrát pořádně vyděsil jednu starou pomatenou babičku. Když mě uviděla, jak proti ní přicházím přes náves s bubnem, s dýkou v ruce, bos a s pohledem upřeným někam do neurčitá, začala něco rychle brebentit a vykřikovat. Vůbec jsem jí nerozuměl, a když jsem se vzdaloval, ještě jsem slyšel, jak nahlas přemýšlí. Tihle blázniví lidé často cítí, co se děje v nitru ostatních. Z těch úžasných věcí, které jsem si nesl, ji možná vyděsily ty, jež nejsou okem postřehnutelné.

V lese jsem bubnoval tak dlouho, až se od západu přihnaly mraky a

začala pořádná bouřka. Zpátky do chalupy jsem uháněl tryskem...

Vybavila se mi potemnělá náves, blesky nad obzorem a liják. To mám ale žízeň. S tou představou jsem sebou šklubnul. Otevřel jsem oči. Zřejmě se mi podařilo na chvíli upadnout do dřímoty. Narovnal jsem si záda. a podíval se ven z okénka. Vlak stál v Pardubicích na nádraží. Jako pokaždé jsem se podivil, že se probudím vždy, když se dopravní prostředek, ve kterém jedu, zastaví. Můj pohled se stočil k podlaze, kde hřbetem vzhůru ležela modrá kniha. Sebral jsem ji a shledal, že do ní přibyla další šmouha. Zrovna na straně, kde se píše o historii.

Historie Wiccy a čarodějnictví vůbec je nesmírně zajímavé a obsáhlé téma. Raymond Buckland se s ním vypořádal po svém. Pro mě osobně znamenalo jeho pojetí wiccanské historie podnět k dalšímu pátrání, neboť některé pasáže nepůsobily zcela věrohodně. Je třeba říci, že historii wiccanské tradice je skutečně velmi obtížné popsat. Je to oblast plná zmatků a dohadů a člověk musí zažít Wiccu na vlastní kůži, aby pochopil, co to vlastně je a odkud se vzala. Wicca je ve své podstatě tradice, zasvěcující své adepty do mystérií, která jsou ve své přirozenosti univerzálními skutečnostmi. Je to způsob myšlení, chápání světa, který se neváže na žádnou konkrétní kulturní tradici a nelze jej jednoduše vysvětlit slovy. A už vůbec nelze popsat historii tohoto fenoménu v jejím obvyklém lineárním pojetí. Proto někde můžete najít tvrzení, že Wicca je náboženství staré skoro 20 000 let. Jinde najdete větu, která předchozí tvrzení vyvrací a hovoří o pouhých padesáti letech existence. Zdá se to být. poněkud podivné, ale obojí je pravda! Trvalo mi docela dlouho, než jsem to pochopil. Obě tvrzení jsou v zásadě pravdivá, ale na každé z nich se musí člověk dívat trochu jinými očima. Všechno záleží na tom, jak chápeme slovo „Wicca“. Čarodějnická praxe Wicca se pod tímto názvem skutečně objevila v padesátých letech minulého století. Wicca byl název covenu, který vytvořil Gerald Gardner, později s Doreen Valienteovou, kterou sám osobně zasvětil v roce 1953. Po několika letech vznikly další coveny, které rovněž nesly jméno Wicca, a jak se objevovaly první knihy, toto slovo začalo pozvolna nabývat jiného významu. Ovšem samotná

podstata a uctívání přírodních sil ve dvou základních archetypůch muže a ženy (Boha a Bohyně) jsou mnohem starší, neboť vycházejí z náboženství, které se praktikovalo již ve starší době kamenné.

Jak rostl objem informací, které jsem postupně nacházel v různé literatuře a které jsem také získal ústně přímo od některých čarodějů, tradice Wicca se dřív nejmenovala. Wicca To je první problém. Druhý problém je, že vlastně vznikla ze dvou rozštěpených myšlenkových škol. K rozdělení zřejmě došlo někdy okolo začátku letopočtu. Neproběhlo ovšem v přímé souvislosti s pozdějším nástupem patrilineárního monotheismu, ale v důsledku rozdělení obyvatelstva na venkovské a městské. Je třeba mít na paměti, že slavné okultní řády přelomu devatenáctého a dvacátého století mají kořeny svých iniciačních linií až ve starém Řecku, respektive v Egyptě, a navazují na prastaré chrámové školy. Druhá myšlenková škola souvisí například s obnovenými druidskými řády a s venkovskými přírodními tradicemi.

Mezi současnými evropskými wiccany panuje přesvědčení, že učení je předáváno tradičním způsobem z muže na ženu a z ženy na muže po mnoho staletí už od dob Isidiných mystérií.

Víme také, že Gerald Gardner se s čarodějnictvím setkal poprvé ve staroanglickém covenu New Forest, který má zřejmě vazbu na ještě starší hampshireskou skupinu. Do covenu New Forest byl Gerald zasvěcen v roce 1939 čarodějnici Dorothy Clut-terbuckovou. Historie je ale zcela nemilosrdná a vysmívá se nám svou zašmodrchaností. Aby to nebylo tak jednoduché, musíme si uvědomit, že Stará Dorothy a Gerald se poznali v rosenkru-ciánské lóži. Tato lóže se jmenovala Fellowship of Crotona a existovala v ní jakási „vnitřní“ skupina, která se specializovala na folklór, mytologii a venkovské zvyky. Z této vnitřní skupiny se pak rekrutovala značná část pozdějších členů covenu, který Gardner založil po smrti Staré Dorothy.

Čím více se zajímám o historii Wiccy, tím více rozumím tomu, co měl na mysli můj vzdálený „praděda“ Alex Sanders, když říkal, že nelze oddělovat čaroděje a mágy do dvou škatulek, neboť obě skupiny byly téměř nepřetržitě součástí jediného okultního hnutí. Obzvláště to

dle mého názoru platí o posledních třech stech letech. A kdybych v té době mohl listovat Knihou stínů, byl bych ještě o něco moudřejší, protože některé její kořeny jsou jasně identifikovatelné, ať už jsou to ony původní varovné středověké pasáže, vzývání, anebo novější materiál, který je původem zednářský nebo pochází z Většího Šalamounova klíče, který přeložil Samuel Liddel MacGregor Mathers.

Tyto úvahy mi běžely hlavou, když se vlak řítí úzkým údolím mezi kopci a míří na Brno. Téma věrohodnosti různých pojetí historie čarodějnictví mě doprovázelo od samého začátku a strávil jsem mnoho času přemýšlením a pátráním. Možná se ptáte, proč to pro mě bylo tolik důležité. Pro mě osobně není

Wicca novou zkušeností. Od začátku mám pocit člověka, který se ocitne podruhé v životě ve školní lavici, když už všechno zapomněl. Když jsem spáchal svůj první pokus o čarodějnický rituál, měl jsem intenzivní pocit, že „Teď je tu kolem mě něco, co už jsem určitě potkal. Ale kdy to jen mohlo být...?“ Wicca je pro mne od začátku návratem. Pro mnoho lidí, kteří se začnou zabývat pohanskými kulty, to není nic jiného než návrat ke zvykům a tradicím, které provozovali naši dávní předkové, když byl svět mladší. Všechny tyto návraty ke kořenům mají společného jmenovatele, kterým je sounáležitost. V pohanských kultech je sounáležitost klíčovým faktorem. Ať už hovoříme o sounáležitosti s lidmi v rámci společenství, klanu nebo covenu, či o sounáležitosti nás samých se zemí, s přírodou a jejími změnami, s vesmírem, s bohy, s veškerým bytím. Do pohanských kultů vstupují lidé, kterým se nepodařilo tuto sounáležitost, v míře, v jaké ji potřebují, najít nikde jinde. Rozhodně ji nenašli v moderní společnosti, jež má výrazně kompetitivní či chcete-li soutěživý charakter. Nenašli ji ani v majoritním náboženství, neboť otec Bůh je stále někde daleko, vysoko na nebesích. Někde v životě zahlédli ozvěnu oné pohanské kmenové pospolitosti, kdy cítili sílu smečky a své vlastní místo a od té doby zůstala v duši nenaplněná a zapomenutá touha. Právě takovým lidem se stává, že objeví v pohanských přírodních náboženství to, co jinde najít, nemohli. Sounáležitost, jednoduchost, kouzlo obyčejnosti a

přímou aktivní účast na obřadech ke slávě bohů. Zejména pak nacházejí dávno opuštěné stezky, po kterých kráčeli naši dávní předkové, dokud ještě mohli. Z těchto důvodů jsem chtěl zjistit, jak to vlastně tenkrát bylo. Abych s jistotou věděl, že ono tiché volání země bude naplněno právě tímto učením.

S těmito myšlenkami jsem opět upadl do polospánku. Vzpomínal jsem na své další krůčky a rituály. Samostatných obřadů jsem to léto udělal hned několik. Zřetelně si vzpomínám na to, jak jsem jednou na vandru na Kokořínsku uspořádal dva esbaty po sobě. Byl to první vandr, na který jsem si musel vzít dovolenou z práce, a dosud i poslední vandr v mém životě. Šel jsem na něj se svými bývalými spolužáky a v noci jsem se vždy vytrácel se svým obřadním nádobíčkem kamsi do lesů. Zkušenost a síla kruhu vytvořeného pod noční oblohou mezi stromy měla za následek, že jsem vždycky ráno vstával první a bosý jsem ranní rosou uháněl kamsi do skal cvičit, meditovat nebo prostě jen běhat. V těch dobách jsem nevěděl vůbec nic o významu uzemnění energie na konci rituálu, ani proč je skutečně vhodné zakončovat rituál vydatným jídlem a sklenkou vína. S odstupem času mnohem lépe rozumím tomu, co se mi tenkrát dělo a proč jsem obvykle po obřadech běhával, trpěl nespavostí nebo dostával neuvěřitelnou chuť na sex.

Použil jsem slovo esbat, měl bych jej na tomto místě vysvětlit. Rituály čarodějů mají v zásadě dvojí charakter. Záleží na tom, který cyklus sledují. Z hlediska pohybu dvou nejviditelnějších nebeských těles máme totiž dva cykly. Ten, který známe o něco lépe a který ovlivňuje především materiální stránku našeho života, se nazývá cyklus sluneční. S ním je spojeno střídání ročních období a největší změny v přírodě. Cyklus, který má skiytý vliv na náš emoční a duchovní život, se nazývá cyklus lunární, tedy střídání jednotlivých fází měsíce od novu přes dorůstající měsíc, úplněk, ubývající měsíc až zpátky k novoluní. Rituály, které označují důležité změny v přírodě, změny ročních dob, a jsou spojeny spíše se slunečním cyklem, se tradičně nazývají sabaty. Ano, to jsou ony sabaty čarodějnic, o kterých se

říkávalo, že tam létáme na košťatech, provozujeme orgie, obcujeme s křesťanským d'áblem, domácími zvířaty a podřezáváme a opékáme nemluvnata. Skutečnost je samozřejmě mnohem prozaičtější, a ačkoliv tu a tam zalitují, že některé z těch pověr nejsou pravdivé, je třeba konstatovat, že hlavní náplní sabatů jsou spíše rituální přechody do nových období roku. Naproti tomu esбаты mají výrazně odlišný charakter. Zatímco jsou sabаты spíše rituálními oslavami, esбаты jsou čistě pracovní setkání, která se konají u příležitosti různých fází měsíce. Tradice a Provolání Bohyně podle Knihy stínů sice říká, že esбаты se konají za úplňku, ovšem měsíční cyklus skýtá mnohem více zajímavých momentů, které lze využít rozličnými způsoby. Například rituály, které se konají těsně před novem, mohou být zaměřeny na zbavování se zlovyků, strachu, nemoci atd. Oproti tomu rituály, které se konají těsně po novu, mohou být orientovány na nové projekty a začátky.

Vraťme se zpět k sabatům. Celkem jich máme osm. Současnou řečí Boiohaema bychom je mohli pojmenovat Hromnice, Jarní rovnodennost, Předvečer prvního máje, Letní slunovrat,

Dožínky, Podzimní rovnodennost, Dušičky a konečně Zimní slunovrat. Dohromady tvoří Kolo roku a říká se jim také Imbolc, Ostara, Beltain, Litha, Lammas, Mabon, Samain a Yule. Můj pivní sabat, který jsem oslavil ještě coby samozasvěcený čaroděj, byl Lammas neboli Dožínky. Čarodějnice slaví Dožínky prvního srpna. Tento svátek mimo jiné označuje období pivní sklizně. Můj druhý sabat byl tedy pochopitelně Mabon, čili Podzimní rovnodennost. Mabon jsem oslavil dvacátého září nedaleko Orlické přehrady. Začal jsem provozovat samostatné rituály sabatů pravidelně, jak jen to šlo a kde to právě bylo možné. Vypomáhal jsem si všelijak. Jednou jsem použil půdu staré chalupy, podruhé jsem udělal rituál přímo doma za nepřítomnosti rodiny, nebo jsem šel vykonat obřad do lesa, ať už v noci nebo za bílého dne. Když jsem se odstěhoval a začal bydlet sám, mnoho věcí se zjednodušilo. Mohl jsem si dovolit větší magický kruh, větší oltář a postupně se také rozrůstala sbírka magického náčiní.

Právě když jsem v myšlenkách zabloudil k tomu, jak jsem oslavil svůj pivní Beltain, vešel do mého kupé chlapík v uniformě a chtěl ukázat cestovní pas. Poslepu jsem začal šmátrat po kapsách a nakonec jsem ho našel v batohu. Zároveň jsem si s jistou dávkou zděšení uvědomil, že jsem již na rakouských hranicích a že již není cesty zpět, leda že bych vyskočil za jízdy z vlaku. Jenže z rozjetého vlaku se vyskočit nedá, zvláště když vás již odvezl za hranice...

Nebyl jsem si úplně jistý, kdy přesně vlak přešel na cizí a pro mě neznámé území. Skutečně těžká chvíle pak pro mě nastala po další hodině jízdy, kdy se vlak klopenou zatáčkou vřít i I do vídeňského předměstí. Pamatuju si na vysoká betonová síla a jakousi podivnou průmyslovou čtvrť. Kdesi v dáli jsem viděl špičku vysílače a vysoké administrativní budovy. Připadalo mi to tak trochu jako za starých časů, kdy čeští a rakouští okultisté za Říše habsburské navštěvovali jeden druhého, aby si vyměňovali zkušenosti z magických věd. V tomto případě jsem však já nebyl žádným okultistou. Neměl jsem ani ponětí, za kým jedu, nevěděl jsem pořádně proč, ani jestli tam vlastně chci jet. Dokonce jsem na chvíli zpanikařil, že na nástupišti na mě nebude nikdo čekat. Po chvíli se mě zmocnila panika znovu, při představě, že tam naopak někdo čekat bude. Opět jsem pohlédl z okna na míhající se stožáry elektrického vedení a podivil se nad tím, co tady ve vlaku vlastně dělám a proč jsem jel někam, kde se domluvím jenom anglicky, a to ještě jen někde a s někým.

Když začal vlak zpomalovat, bylo mi už opravdu špatně a měl jsem chuť vyběhnout z kupé a vyskočit za jízdy. Strach z neznáma mě úplně paralyzoval a já jaksí nemohl uvěřit tomu, že jsem se rozhodl setkat s lidmi, kteří jsou skutečně řádně zasvěceni do Wiccy a jsou součástí této staré tradice. Srdce mi bušilo. Pomalu jsem si sbalil batoh a chystal se vystoupit. Pokud předtím nešlo vyskočit ven, teď už to bylo zhola nemožné...

Vlak vjížděl na vídeňské nádraží Südbahnhof vstříc nevyhnutelnému setkání. Napadlo mě, proč jsem raději nezůstal doma Touhle dobou bych už byl možná zpátky z práce a četl si noviny. Nebo bych byl ještě

na cestě, šel bych parkem a objal některý ze stromů, jak jsem to vždycky dělával.

Když jsem takhle přemýšlel, do mého výhledu se začalo pomalu nasouvat vídeňské nástupiště. Netrvalo to dlouho a vlak zastavil. Zhluboka jsem se nadechl a vydechl. Popadl jsem batoh a otevřel dvířka kupé. Prošel jsem chodbičkou až ke schůdkům a sestoupil na nástupiště.

Pamatoval jsem si ty dvě tváře z fotografie, kterou mi poslali. Ženská tvář byla celá rozesmátá, světlovlasá a taková příjemně kulatá. Zároveň v ní bylo něco jakoby přísného, ale když jsem se pokoušel zjistit, který rys to je, nepodařilo se mi to. Jako by ta přísnost byla až někde v hloubce, za očima, někde pod fotografií. Mužská tvář byla neméně zajímavá. Vypadala jako ze středověkého filmu. Tmavé, lehce prošedivělé dlouhé vlasy svázané do culíku širokou černou stuhou. Tmavé husté obočí a tmavé oči, elegantní bradka a bílá košile ve stylu devatenáctého století. Jako by se k sobě ani nehodili.

Stál jsem na nástupišti, rozhlížel se na všechny strany, ale nikde jsem ty dvě tváře neviděl. Chvíli jsem ještě postával a čekal, až se hloučky lidí okolo mne rozejdou a já se budu moci rozhlédnout lépe. Cestující se pozvolna trousili na začátek nástupiště až k nádražní budově a já jsem stále nemohl spatřit ty, za nimiž jsem přijel. V tu chvíli se mi vrátila panika z toho, že přijedu do Vídně, nikdo mě nebude čekat a já budu muset najít nějaký levný hostel a za ubytování utratit peníze, které jsem si původně vzal na knížky. A že pak pojedou v neděli zpátky bez knížek tak, jak jsem přijel.

S těmito myšlenkami jsem bloumal po vyprazdňujícím se perónu a rozhlížel se. Z rozhlasu hulákalo nějaké hlášení v němčině a já nerozeznal jediné slovo. Loudal jsem se blíž a blíž k nádražní budově. Už jsem viděl schody, které vedly dolů do haly, když jsem se otočil za sebe. Spatřil jsem vlak a poloprázdné nástupiště. Byla na něm již jen hrstka opozdílů nebo lidí, kteří zkrátka nikam nespíchali. Bylo to jasné. Nikdo na mě nečeká. Co teď budu dělat?

Pak jsem se otočil zpět k nádražní hale a udělal několik kroků ke

schodům. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že se v mém zorném poli objevili první wiccani v mém životě. Kráčeli proti mně, oba oblečení do černého. Vůbec neladili s lidmi okolo sebe. Werner měl pod černým pláštěm bílou košili jako na fotografii. Na nohou měl černé kožené kalhoty a vysoké kožené boty. Na krku se mu houpal oválný černý kámen na železném řetězu. Karen měla jednoduché černé šaty a na krku stříbrný ankh. Rázem padla jedna z mých prvních iluzí a nebyla zdaleka poslední: „Čarodějnice nosí pentagramy.“ Ale kdeže! Čarodějnice nosí to, co se jim právě líbí. Ankh, kámen, draka, jantarový náhrdelník, pentagram, zkratka cokoliv. Takto tedy vypadalo jedno z mých prvních prozření. Naše přivítání na nástupišti bylo vřelé, avšak z mé strany velmi rozpačité. Nevěděl jsem, co mám říkat, a tak jsem byl raději zticha. LTž nevím, o čem jsme mluvili, a vlastně to ani není důležité.

První výrazný dojem, který na mě ti dva neobyčejní lidé učinili hned vzápětí, spočíval ve způsobu, kterým nastoupili do tramvaje. Werner totiž Karen pomáhá do dopravních prostředků podobně, jako dříve baroni a vévodové pomáhali svým drahým dámám nastoupit do kočárů. Je to takové to elegantní nabídnutí ruky, které vypadá tak dobře v různých historických filmech. Nelze to dost dobře popsat, ale vypadá to neobyčejně vznešeně.

Ze Südbahnhofu je to ke Gubi-Jeffersonům jen pár stanic, takže jsme nejeli dlouho. Za dvacet minut jsme byli doma a já jsem poprvé v životě viděl, jak vlastně bydlí wiccani. Zcela otevřeně přiznávám, že jsem ve svém životě dosud neviděl krásnější byt, než je jejich. Ne že by byl tak velký nebo luxusní. Je to jen tím, že je skutečně zařízen jako domov čarodějů. Procházel jsem jím s otevřenou pusou, neschopen slov. Vlastně jsem viděl jenom předsín a obývací pokoj, ale všechny ty krásné svícny, obrazy bohyň a bohů, meče, pantakly a ostatní drobnosti mě prostě vyrazily dech. Zároveň tyto předměty velmi vkusně doplňují starožitný nábytek, takže jsem měl chvilkami pocit, že jsem se propadl nějakou časovou branou. Na chvíli jsem se zastavil u velkého vyobrazení Stromu života, na kterém byly spousty nápisů, jimž jsem

nerozuměl, a byly na něm i miniatury taroto-vých karet, všechny na místech, kam patří. Ve chvílce zmizel všechn můj strach a já jsem zcela jasně věděl, že těmto lidem mohu naprosto důvěřovat.

II.

Bylo jasné, že jsem přijel proto, abych se učil. Nebyl jsem si zcela jistý, zda chci do učení právě k těmto lidem, samozřejmě do té doby, než jsem je poznal. Poté co jsem měl tu čest se s nimi seznámit, jsem již neměl o čem přemýšlet. To odpoledne jsem seděl sám s Karen v obývacím pokoji a mluvili jsme o mém učení. Podle starého zvyku probíhá iniciace zpočátku prakticky výhradně mezi žákem a učitelem, který je vždy opačného pohlaví než žák. Tedy muže zasvěcují ženy a ženy zasvěcují muži. Má to mnoho důvodů, ať už praktických či symbolických. Popíjel jsem čaj a hovořil se svou novou učitelkou. Poté co jsem se s ní osobně seznámil, pro mě již nebylo otázkou výběru, zda chci a nebo nechci. Věděl jsem na beton, že to chci zkusit a stát se čarodějem a knězem. Hovořili jsme spolu o budoucnosti a o mém výcviku.

Do té doby jsem vlastně vůbec nevěděl, jakým způsobem lidé vstupují do wiccanského kněžstva. Protože jsem předtím četl pouze „modrou knihu“ od Bucklanda a Čarodějství dnes od Stewarta Farrara, kterému jsem příliš nerozuměl, neměl jsem ani ponětí o tom, co vlastně výcvik čarodějů znamená. Byl jsem přesvědčen o tom, že tradiční čekací lhůta před přijetím do kněžstva je skutečně pouze čekací lhůtou, během které se nic moc neděje. Myslel jsem si také, že zasvěcení je především obřad. Domníval jsem se proto, že wiccanem se lze stát tak, jako jsem to udělal v létě v obnoveném altánu. Přečetl jsem jednu knihu a zasvětil se do čarodějnictví. Prostě jsem začal dělat rituály, i když jsem jim vlastně pořádně nerozuměl a nechápal principy, které mohou znázorňovat. Vlastně mi to tenkrát bylo jedno, protože jsem ani nevěděl, že nějaké takové principy existují.

Když jsme si s Karen ještě pouze psali a já jsem jí v jednom z dopisů napsal, že jsem zasvěcený, protože jsem udělal samo zasvěcovací obřad, zeptala se mě, kdo do čeho mě zasvětil a co mi předal. Zeptala se mě také, do jakých mystérií jsem byl zasvěcen a kdo zasvětil mého zasvěcovatele. Pochopitelně jsem tenkrát neměl kloudnou odpověď na žádnou z těch otázek, neboť jsem hovořil o

věcech, o kterých jsem neměl ani ponětí. Myslím, že jsem si to tenkrát odůvodňoval tím, co jsem si přečetl v knihách. Matně si vzpomínám, že jsem se pokoušel uplatnit známý argument, že mě zasvětila Bohyně.

Karen má nepochybně celou řadu dobrých vlastností, ovšem jedna z nejvýraznějších je její schopnost, okamžitě a velmi tvrdě vracet, lidi na zem. Nějak podobně ukončila i mou dosavadní představu o tom, co je Wicca a co vlastně znamená zasvěcení. Jednou z prvních věcí, které jsem se to odpoledne dozvěděl, bylo, že to, co se dosud o Wicce napsalo a řeklo na veřejnosti, je vlastně jen jakási viditelná část. ledovce, z něhož ta větší a podstatná část zůstává skrytá zrakům nepovolaných. Řekla, mi také, že mnoho lidí praktikuje čarodějnictví způsobem, který sami nastudovali, tak jako jsem to dělal já, a že je to moc dobře. Samozřejmě vzápětí dodala, že jakkoliv může být taková práce užitečná a obohacující, neexistuje žádný důvod pro to, aby se jí říkalo Wicca. Neboť tak se jmenuje tradice kněžstva, která pochází od Gardnera a od Staré Dorothy z kraje New Forest. A pokud se člověk spoléhá pouze na knihy, může si být naprosto jistý, že se nikdy nedostane pod hladinu moře a z toho ledovce uvidí vždy jen to, co je nad hladinou. Když jsem se pak ptal na tu část, která není vidět, řekla mi, že nemám být. zbrklý a že se všechno dozvím ve správný čas. A tuhle větu jsem pak od ní slyšel ještě mockrát.

Musím přiznat, že pro mě bylo to pivní odpoledne opravdu velmi těžké. Byl jsem unavený po cestě, nervózní a vyplašený z nového prostředí. K tomu všemu se mi zhroutilo takřka všechno, co jsem si do té doby o Wicce myslel. Měl jsem spoustu představ, z nichž Karen dokázala spolehlivě a zcela metodicky jednu po druhé zbourat. Původně jsem se například domníval, že ini-ciace do Wiccy bude pro mě jen formalitou, protože už jsem většinu věcí přečetl, už to vlastně dělám rok, takže si jedu do Vídně jen pro jakési potvrzení, že můžu začít vyučovat ostatní, neboť můj výcvik je již završen. To byl hrubý omyl, neboť do té doby můj výcvik jakožto čaroděje dokonce ještě ani nezačal. Myslel jsem si také, že wiccáni jsou vegetariáni a nepijí alkohol, aby neškodili svým tělům nebo neubližovali své střevní

mikroflóre. I to byl hrubý omyl. Brzy jsem měl poznat, že vegetariánů je mezi wiccany spíš menšina, a jestli mají pro něco velikou vášeň, pak je to dobré červené víno, a to naprosto bez výjimky.

Jak už jsem naznačil, měl jsem za to, že zasvěcení je vlastně jakýsi formální obřad. Karen mi ale několikrát zopakovala:

„Zasvěcení není jenom rituál. Je to proces. Je to celý proces od samého začátku až tam... zasvěcení má sice začátek, ale nemá konec. Je to jako když loupeš cibuli, jenomže v magickém řemesle nejsi nikdy úplně zasvěcen. Vždycky je se co učit a vždycky se dá jít ještě hlouběji.“

Jeden z mých největších omylů byl ovšem ten, že mezi čarodějnictvím, které popisují knihy, a iniciační Wiccou, se kterou jsem se právě setkal, nejsou prakticky žádné rozdíly. Poté co jsem strávil odpoledne v přítomnosti wiccanské velekněžky jsem teprve začal tušit, jak absurdní to bylo přesvědčení.

Můj výcvik vlastně začal, ještě než jsme se seznámili osobně. Už během naší korespondence jsem vyjádřil touhu poznávat, a tak jsem dostal několik jednoduchých úkolů a pokyny, jak vést záznamy. Měl jsem taky udělat nějaké psychologické testy a poslat do Vídně výsledky. Tepive mnohem později jsem pochopil, k čemu to bylo dobré. Záznamy jsem si měl prozatím vést v následující struktuře v sešitech v tvrdých deskách.

Ze všeho nejdříve jsem si měl založit tzv. snílek. Snílek je deníček, který je třeba uložit hned vedle postele spolu s propiskou tak, abychom jej měli po ruce. Jakmile se ráno probudíme, okamžitě si zapíšeme, co se nám zdálo. Naše podvědomí se tak naučí, že vzkazy, které nám ve spánku posílá, jsou pro nás důležité a že jim věnujeme pozornost. Snílek leží u mé postele dodnes. Samozřejmě že ne pokaždé mám při svých ranních exhumacích tolik síly, abych vzal tužku a zapisoval do něj. Některé záznamy jsou dokonce naprosto nečitelné a já jsem si později ani nepamatoval, že jsem je do snílku psal.

Druhý sešit, který jsem si opatřil, byl magický deník. Do tohoto sešitu se zapisují průběhy všech meditací a dalších cvičení. Zároveň se

do něj může zaznamenávat všechno neobvyklé, co se např. stalo během dne. U každé meditace se zapisuje datum, čas, použité kadidlo a příslušná fáze měsíce.

V době, kdy jsem přijel do Vídně, už jsem měl oba tyto sešity založené. Vedení záznamů je neobyčejně důležité a je třeba je provádět systematicky. Lze zakládat různé sešity pro různé účely. Karen se mi svěřila, že si například jeden čas vedla deník o tarotových kartách. Uvědomuji si, že do doby, kdy píšu tuto knihu, se počet mých sešitů rozrostl na pět.. Tenkrát jsem však měl založeny pouze dva deníky a jen v jednom už byly nějaké záznamy. Druhý deník, ten magický, teprve čekal na to, jaké zkušenosti a zážitky můj trénink přinese.

Seděli jsme s Karen v křeslech a náš rozhovor se protáhl až do večera. Pamatuji si větu, která během něj zazněla:

„Tradiční čekací lhůta pro zasvěcení je rok a den.“

Karen pak k tomu ještě později dodala:

„Během této doby má adept dostatek času a prostoru, aby si uvědomil, co chce udělat a jestli to doopravdy chce. Zároveň se ukáže, jestli to chce dostatečně silně a jestli dokáže pracovat na vnitřních rovinách.“

Několik okamžiků nato se zhroutila další moje iluze, že čekací lhůta je zbytečná, protože se během ní vlastně vůbec nic neděje. Karen mě ubezpečila, že zkušební lhůta je naopak první a nej důležitější částí výcviku čaroděje. Zároveň mě upozornila, že některé nástrahy na cestě mohou číhat již v tomto období a že je třeba udělat mnoho práce. Zeptala se mě také, jestli si uvědomuji, že pro mě to bude dvojnásob těžké, neboť se s ní nemohu vídat, pravidelně a naše spojení bude zejména zpočátku velmi slabé. Zcela nepravdivě jsem odpověděl, že si to uvědomuji. Jen se usmála a napila se vína.

Werner mezitím seděl u počítače a prohlížel si můj nativní horoskop. Z jeho tváře se vůbec nedalo postřehnout, co tam vadí. Vtom mi Karen oznámila, že mě čeká pivní vedená meditace. Zvedli jsme se a ona mě vedla do místnosti, které jsem si předtím nevšiml. Byla až vzadu na konci předsíně. Když jsem vešel, oněměl jsem úžasem. Vešel

jsem do malého chrámu, právě tak pro dva. V rozích chrámu byly čtyři oltáře a na zemi několik různobarevných polštářů. Na stěně viselo velké černé zrcadlo, v jednom z koutů stál mohutný mosazný kotel. Na oltářích byly různé, převážně živlové symboly a různé sošky bohů a bohyň. Největšímu oltáři dominovalo nádherné jelení paroží a soška nějakého egyptského božstva.

Werner se k nám připojil a přinesl kadidelnici. Doutnal na ní uhlík a z kadidla pozvolna stoupal voňavý dým. Tu vůni si umím dodnes vybavit. Cítil jsem ji od té doby ještě mnohokrát a mnohokrát jsem šiji přivezl z Vídně na šatech. Až po dvou letech se mi ji úplnou náhodou podařilo namíchat z mých vlastních přírodních ingrediencí.

Sedl jsem si na zemi na polštář a podle instrukcí provedl úvodní dechové cvičení. Pozvolna jsem přestal vnímat okolní svět. Slyšel jsem jen hlas své nové učitelky, který mě unášel někam do hlubin.

Není mi bohužel dovoleno sdělovat cokoli o meditacích, které jsou součástí výcviku čarodějů. Tyto techniky jsou jedním ze střežených tajemství. Důvodů je samozřejmě celá řada. Jedním z nich je ten, že Wicca za dobu své dlouhé existence (pokud počítáme i období, kdy se tak ještě nejmenovala) nashromáždila značné množství poznatků a technik, které jsou mimořádně účinné. Předávají se pouze z generace na generaci, neboť pokud by byly uveřejněny, předávaly by se pak na komerční úrovni jako mnoho jiných technik. Zároveň jsou výsostným majetkem kněžstva, které je používá pro vytvoření tzv. kolektivní mysli své vlastní skupiny, resp. kolektivní mysli Wiccy jakožto celé tradice. Moje první meditace byla naplněna velmi intenzivním prožitkem a dodnes mám její záznam na papíře pečlivě uschovaný. S odstupem času jsem pochopil některé detaily i důvody, proč vlastně vypadala tak, jak vypadala.

Moje první noc v bytě Gubi-Jeffersonových byla neobyčejně neklidná. Večer jsem vůbec nemohl usnout. Po meditačním cvičení mě oba přesvědčovali, ať si s nimi dám sklenici červeného vína, jenže já jsem v té době až do roztrhání těla trval na své zásadě abstinovat. Tím pádem byl můj návrat do normální energetické hladiny poněkud

komplikovaný. Na gauči pod oknem jsem se neustále vrtěl a převracel. Ten večer se většina mých dosavadních poznatků o Wicce obrátila naruby a já pomalu začal chápat, že na něj do konce života nezapomenu. Když jsem konečně upadl do přerušovaného a neklidného spánku, mohlo hýl už nad ránem.

Když jsem se pak dopoledne probudil a ospale dovrávoral do kuchyně, uviděl jsem Karen spokojeně pokuřovat u otevřeného okna. Pozdravila mě a s takovým zvláštním úsměvem se zeptala:

„Jaká byla noc?“

„Fajn,“ dodal jsem a ospale zamžoural do slunce, jehož paprsky dopadaly do kuchyně přes střechu protilehlého domu. Všiml jsem si, že na malém balkónku u kuchyně rostou různé bylinky.

„Vezmi si toast, tady je varná konvice a tamhle čaj. Werner už vstává. Nesmíme moc otálet, dnes máme nabitý program.“

„Dobře.“

Na víc jsem se nezmohl, a zatímco se vařila voda v konvici, prohlížel jsem si rostliny na balkóně.

Karen si toho všimla a otevřela dveře ven.

„Podívej. Tohle je malý dub, tohle je hloh a tady jeřáb,“ řekla a ukázala na malé stromečky v květináčích. Když uviděla můj nechápavý obličej, zasmála se.

„To je dlouho známá a posvátná kombinace tří dřevin. Říká se, že tam, kde roste současně dub, jeřáb a hloh, žijí víly. Dnes se najedno takové místo podíváme. Jedeme na výlet.“

Najednou jako by byla úplně jiná než včera večer. Už nebyla v černém, ale měla modré džíny a kostkovanou flanelovou košili. Už nemluvila o práci, ale o rostlinách a o vílách. Byla to pro mě svým způsobem úleva.

Když jsem dojedl toasty a dopil čaj, cestou z kuchyně jsem se zastavil u obrazu Stromu života.

„Co je to?“ zeptal jsem se, protože tenkrát jsem to ještě nevěděl. To schéma mi bylo povědomé, ale neznal jsem jeho význam. Věděl jsem jen, že má cosi společného s kabalou.

„Strom života,“ odpověděla mi Karen z kuchyně. Kouřila druhou cigaretu a popíjela čaj.

Zadíval jsem se na obraz a pozorně si prohlížel barevné kruhy a stezky, které je spojují. Pokoušel jsem se přečíst některá slova. Některá byla anglicky, ale jiná hebrejsky, a pro mě tím spíš nerozluštitelná.

„Aha. Já bohužel nevím o kabale vůbec nic,“ řekl jsem s povzdechem. Schématu na stěně jsem nerozuměl ani za mák. Byla to pro mě nepřehledná zmeť písmen, znaků, obrazů, čar a barev. Zaslechl jsem Wenera, jak se cestou z ložnice směje.

„Budeš vědět, neboj.“

To už se smáli oba dva. Jen jsem pokrčil rameny a nevěděl, co na to mám říct. Bylo toho na mě tolik nového, že se mi točila hlava.

III.

Když jsme všichni posnídali, ukázalo se, že Werner v nějakém mezičase stihl sbalit věci na výlet. V předsíni už byly připravené dvě vycházkové hole. Když jsem se na ně podíval pozorně, viděl jsem, že jsou do nich vyryty nějaké znaky. Zatímco hebrejská písmena na Stromu života se mi podařilo alespoň identifikovat, tohle písmo jsem viděl poprvé v životě. V tu chvíli jsem nevěděl, čemu se mám divit víc, jestli tomu, že jedeme do přírody, nebo těm vycházkovým holím. Když jsem se i já převlékl a připravil, sešli jsme dolů na dvůr. Auto jsem poznal už z dálky podle poznávací značky. Musel jsem se smát. W*ICCA*99. Karen si všimla, jak se upřeně dívám na značku a usmívám se.

„Jo, tady ve Vídni můžeš mít značku, jakou chceš. Tak jsme chtěli tuhle. Je to opravdu nebetyčná pitomost, ale mně se to strašně líbí.“

Překvapilo mě, že neřídil Werner, ale Karen. Záhy jsem zjistil, že Werner má bytostný odpor ke všem moderním technickým vymoženostem. Počítače upřímně nenávidí a řízení auta snad ještě víc. Práci s počítačem omezuje výhradně na počítání horoskopů a auto nechává zásadně řídit Karen. Naopak ona je za volantem jako doma a jezdí skutečně rychle.

Jeli jsme někam na jih od Vídně, do lesů. Řídili jsme se v levém pruhu dálnice a Karen mi po cestě vysvětlovala, jak je to s živlovými korespondencemi v tarotu.

„Některé tradice přiřazují k ohni meče. Jiné zase přiřazují k ohni hole. My patříme k těm druhým. Určitě je mnoho dobrých důvodů, proč dát meč k ohni. Například proto, že k výrobě meče je zapotřebí oheň. My přiřazujeme k meči vzduch, protože vzduch je spojen s analytickou myslí a rozdělování věcí do kategorií. Tak jako meč krájí a rozděluje hmotu, tak i naše logická „vzdušná“ část. krájí a rozděluje hmotu na různé kategorie. Meč je chladná ocel stejně jako studený vítr. Oproti tomu hůl je výrazný falický symbol spojený se sexualitou. Hůl může být zároveň pochodní, která je také spojená s ohněm.“

Přiřazení holí a mečů je velmi rozšířený rozpor, který se táhne

napříč celým okultním hnutím. Je ale poměrně jedno, který způsob si člověk vybere. Důležité je použít takové řazení, které nám vyhovuje, a pak už ho neměnit.

Ve Wicce taky existuje rozdílný názor na to, jak přiřazovat barvy k jednotlivým čtvrtím. Naše skupina má smíšený původ -alexandrijský i gardnerovský. Proto používáme materiál obou tradic. Ta dvě označení používáme ale velmi zřídka a nelámeme si hlavu tím, jestli jsme gardneriáni, nebo alexandrijci. Jsme Wic-ca a to, co děláme, je prostě Wicca. Není potřeba to nějak zvlášť upřesňovat nebo řešit to, jestli patříme k těm nebo oněm. Pokud jde o barvy, v gardnerovské tradici dávají ke vzduchu žlutou, k ohni červenou, k vodě modrou a k severu zelenou. Naopak většina, alexandrijských čarodějů dává na východ modrou, na jih červenou, na západ zelenou a na sever žlutou. Víš, je to stejné jako s těmi meči a holemi. V důsledku je úplně jedno, který koncept. použiješ. Důležité je, aby to vyhovovalo tvé práci. Naše živlové korespondence například pocházejí od Alexe a Maxine Sandersových, ale to neznamená, že jsou to ty jediné správné. Používáme je prostě proto, že jsme tak naučení a vyhovuje nám to.“

„No jo, ale já jsem doted' dělal rituály s tím druhým řazením barev,“ poznamenal jsem.

„Ale to se teď budeš muset, přečít. Lepší je udělat to hned. Čím dřív, tím líp. Pro fungování kolektivní mysli je důležité, aby všichni používali ke stejným dveřím stejné klíče. Když pracujeme s živly, pracujeme také s určitými obrazy, které nás spojují s jejich energiemi. Ty obrazy mají barvy, odpovídající barevnému řazení. Proto máme třeba na východě modrý oltář, protože když provádíme invokaci vzdušného živlu, vidíme mimo jiné i modré nebe.“

„Chtěl jsem se zeptat... Proč jsou vlastně živly tak důležité a v každém rituálu se s nimi pracuje?“

„Tak to je na dlouhé povídání. Důvodů je spousta Živly můžeš považovat za energii v různých stádiích, jejíž molekuly kmitají v různých frekvencích. Podle starého esoterního učení je podstatou vesmíru energie ve čtyřech odlišných formách. Nej hustší a nejpomalejší

formu, ve které jsou k sobě molekuly připoutány natolik silně, že tvoří pevné útvary, nazýváme zemí. Voda je o něco řidší. Je tekutá a tvar drží pouze v případě, že je obsahem nějaké nádoby. energii, která je sice viditelná, ale je natolik řídká, že ji není možné zachytit ani udržet v nějakém tvaru, nazýváme ohněm. A energie vzduchu je zcela bez formy. Jeho molekuly se pohybují tak rychle, že je není možné spatřit, můžeme pozorovat jen působení vzduchu na jiné předměty. Třeba když vítr ohýbá větve stromů. V okolním světě koresponduje vzduch s nebem a větrem, oheň se sluncem, voda s oceánem a země s krajinou.

Pátý element je pak samotnou hranicí hmotného světa. Utváří a formuje silová pole okolo materiálních objektů. Přestože je éter tak pohyblivý, že jej není možné spatřit běžným zrakem, budeš se postupně učit vnímat toto silové pole a ostatní součásti hmotných předmětů, s tím jak se bude rozvíjet tvoje citlivost během rituálů, používání magie a dalších způsobů výcviku. Aura, kterou jsou někteří lidé schopni vnímat, je právě součástí silového pole lidského těla, které prostupuje jeho hmotnou podstatou a přesahují do okolí. Toto silové pole taky někdo nazývá éterickým tělem.

Život může existovat na mnoha rovinách, které se mohou od naší materiální značně odlišovat. Živly však nejsou ve skutečnosti živé. Postrádají aspekt fyzického života, kterým je tělo a jeho schopnost metabolismu a rozmnožování. Tak jako všechno, co lze nalézt ve hmotném světě, mají i živly své éterické protějšky. Existují elementálové, kteří jsou živí a oplývají vědomím v éterické rovině. Elementály můžeme považovat za nehmotné bytosti kráčející po evoluční cestě, která se značně liší od té, po které kráčíme my jakožto lidské bytosti. Jejich funkce a schopnosti jsou více specializované a v mnoha ohledech i svým způsobem omezené, na druhou stranu jsou však ohromně silné. Elementálové nám většinou dovolí, abychom s nimi komunikovali, je ale zapotřebí se k nim chovat s náležitou úctou.

Obvykle se shromažďují na místech, kde se nalézá jejich element v přírodní formě. Lidé si byli těchto přirozeně se vyskytujících elementálů samozřejmě vědomi odjakživa, a tak se jim v mnoha

případech podařilo v rozmanitých podobách proniknout do folklóru a do pohádek. Jestli ses někdy dotýkal osamělých kamenů a některých skalních útvarů, možná jsi cítil, jak se chvějí jakousi živoucí silou. Když ses do nich zahleděl, možná jsi spatřil nějaké světlo, tvar, barevný vzor, obraz, nebo jsi zaslechl vzdálený hlas. Také vítr ti někdy může připadat jako živý tvor s vlastní vůlí. V různých jazycích se elementálům dávala různá jména, ale například jezera, řeky a moře vždy obývaly vodní nymfy, mořské víly, rusalky nebo undiny. Magická tradice se zmiňuje o čtyřech skupinách elementálů:

vzduch	sylfové
oheň	salamandři
voda	undiny
země	gnomové

Lidé je odjakživa považovali za tvory podobající se člověku. Při zběžném pohledu na různá období výtvarného nebo literárního umění se můžeme setkat s motivy žen obývajících řeky nebo jezera. Jejich vlasy často připomínají vlny tekoucího potoka. Nebo narazíme na malé šlachovité mužičky se sukovitými pažemi, kteří žijí hluboko v zemi. Elementálové jsou vždy obdařeni formou, která je nejbližší jejich původu. Z čehož plyne, že jejich podoby rozhodně nevznikají náhodou. Lidské vědomí funguje podobně ve všech dobách a kulturách, a proto se v mnohých případech navzájem podobají i zobrazení elementálů, bez ohledu na místo a čas jejich vzniku. Představy tohoto druhu mohou být docela užitečné. Kontakt, s elementály totiž vytváří vhodný symbol, který pak stimuluje odpovídající část naší psychiky. V principu je to stejný proces jako jasnovidectví nebo věštba. Na druhou stranu vytvoření symbolu za pomoci dostatečně silné vi-zualizace vyústí v obdobný proces, který se však odvíjí opačným směrem a napojí nás na energii, která leží za symbolem. Tento úkon nazýváme magií a je to proces, kterým invokujeme živly do čtyř čtvrtin kruhu, když zahajujeme rituál. Je však velmi důležité neztratit, ze zřetele rozdíl

mezi bytostí a zobrazením, do kterého ji obléká naše vlastní mysl.

Elementálové totiž ve skutečnosti nejsou krásnými pannami s rybími ocasy na místo nohou nebo ohnivými ještěrkami s planoucíma očima. Takové představy jsou jen velmi užitečné symboly, které vyjadřují podstatu elementálovy přirozenosti tak, jak to nejvíce vyhovuje našim potřebám. Chápeš? Představa je jen jakýsi klíč, pomocí kterého můžeme aktivovat, odpovídající funkci v našem nevědomí a spojit se s podstatou sil, se kterými pracujeme. Když do našeho kruhu zveme živly, neděláme nic jiného, než že aktivujeme určitá psychická centra, která jim odpovídají, a zároveň se vyladíme na tyto principy hmoty jako takové. V okamžiku, kdy jsou povolány všechny čtyři živly, vyrovnává se jak naše psychické pole tak pole v kruhu. Pak teprve můžeme otevřít cestu k pátému živlu. Je celkem jedno, jestli mluvíme o vnějších, nebo o vnitřních živlech.“

„Jak nahoře, tak i dole,“ zamumlal Werner, který do té doby nic neříkal.

„Ano,“ přitakala Karen. „To, co je nahoře, je jako to, co je dole a to, co je dole, je jako to, co je nahoře, aby byly dokonány divy jedné věci.“

„Tomu nerozumím,“ řekl jsem zcela popravdě.

„Neboj, jednou to určitě pochopíš,“ odpověděla Karen.

„A co to tedy znamená?“

„Uvidíš.“

Karen zpomalila a začala odbočovat. Sjeli jsme z dálnice asi čtyřicet kilometrů jižně od Vídně, projeli kruhovým objezdem a zamířili do hor. Byla to jakási poměrně vysoká vrchovina, na kterou vedla úzká silnice. Stoupali jsme stále vzhůru do kopců, až jsme v jedné zatáčce opatrně sjeli z vozovky a zastavili na okraji lesní cesty. Karen s Wernerem vystoupili a vyzbrojili se vycházkovými holemi. Zul jsem si boty a dal je do batohu, protože nikdy nevynechám příležitost chodit přírodou bos, kdykoliv je to jen trochu možné.

„Kam vlastně půjdeme?“ zeptal jsem.

„Uvidíš,“ odvětil pro změnu Werner.

Vyšli jsme a já se vyptával dál.

„Karen, v jedné knize psali, že siniciáci je spojený vodní živel. Jak to?“ zeptal jsem se.

„A co ty myslíš?“ nutila mě Karen k přemýšlení. Podobně mi odpovídala na mnoho dalších otázek. Jak jsem později zjistil, různé linie používají různé způsoby výcviku. Brzy jsem měl poznat, že ta moje nechává své adepty, aby si všechno důležité zjistili a osahali sami, a nikdo jim nic neprozradí jen tak, bez práce.

„Já nevím,“ řekl jsem bezradně.

„No dobře, tak co všechno víš o vodním živlu?“ zeptala se mě Karen.

Zapátral jsem ve svých vědomostech, které byly v té době skutečně chatrné.

„No... voda teče, je ženská. Hmmm... spojena s intuicí,“ zkusil jsem aspoň něco vymyslet. To už jsme se vzdalovali od vozu a stoupali nahoru do kopce pod korunami stromů.

„Hmmm... no, ne tak docela,“ zasmála se Karen, „Dá se toho říct. mnohem víc. Třeba že je hluboká, receptivní, očišťující, pomalu plynoucí a láskyplná. Její síla je nejčastěji spojovaná s psychickými dovednostmi, fantazií a emocemi. A pak taky se zrozením, láskou, iluzemi, léčením duše a s péčí o druhé. Když budu konkrétnější, povolání spojená s vodou jsou třeba kromě potápění a vodního hospodářství například filmové profese, charitativní činnost, rybaření, psaní pohádek, ošetrovatelské služby, porodnictví atd. Voda je nezbytnou substancí pro veškerý život na zemi. Všechny živé organismy obsahují vodu, neboť ve vodním prostředí probíhají veškeré metabolické reakce a voda slouží jako nosné médium a rozpouštědlo pro vyživující látky. Voda také rozpouští nečistoty a smývá špínu. Pod vodou můžeme zakusit stav beztlíže, a když budeš dlouze hledět na zčeřenou vodní hladinu, můžeš docela snadno upadnout do transu.

Voda je v čarodějnictví láskou, schopností udržovat kolektiv, souvisí se schopností empatie a s touhou. Vodní typy lidí dovedou vždy odhadnout, jaké jsou potřeby jiných lidí, a dovedou uhádnout jejich pravou povahu.

Pokud se chceš o tomhle živlu něco naučit od samotné vody, zajdi si na plovárnu nebo k řece a potop se pod hladinu. Plav a vnímej, jak tě voda nadnáší, šimrá a obklopuje. Uvědom si, jak je láskyplná, ale i schopná zabíjet a pohlcovat. Všimni si, jak se na její hladině všechno odráží a je pouhým iluzorním obrazem. S živly se dá užít spousta legrace.“

Karen mi za chvíli řekla o vodě víc, než kolik bych vymyslel za půl hodiny. Byl jsem si naprosto jistý, že by mi toho mohla říct. ještě mnohem víc, ale na to jsem měl už zřejmě přijít, sám. Postupem času se mi to také podařilo.

Má-li se v této knize objevit tabulka nejzákladnějších korespondencí vody, pak je zde nejvhodnější místo.

Přírodní fenomény: potok, řeka, jezero, moře, povodeň, déšť

Barva: zelená (modrozelená, modrá, stříbrná)

Světová strana: západ

Denní doba: večer

Roční období: podzim, podzimní rovnodennost

Období života: zralý věk

Přírodní symbol: lastura, miska s vodou

Kov: stříbro

Totemová zvířata: ryba, žába, vydra

Astrologická znamení: Rak, Ryby, Štír

Magické nástroje: kalich, kotlík

Tarot: kalichy

Runy: Gebo, Isa, Perthro, Berkana, Laguz

Elementálové: undiny

Archanděl: Gabriel

Bohyně: Afrodité, Tiamat, Morgan LeFay

Bohové: Neptun, Poseidon, Osiris, Manann

Pán větru: Zefyrus

Sefira: Bina

Písmeno tetragrammatonu: první He

Psychická funkce: cítění (emoce)

Magická dovednost: chtít

Pozitivní aspekty: empatie, fantazie, láska, altruismus, citlivost.

Negativní aspekty: odtržení od reality, přecitlivělost., neurčitost, nerozhodnost

Po chvíli se mě Karen zeptala:

„Takže už víš, proč je s první iniciací spojená právě voda?“ „Nejsem si úplně jistý.“

„To nevádí,“ uklidnila mě. „Stejně na to přijdeš. Dřív nebo později.“

V dlouhém a zaujatém hovoru o živlech jsme se dostali až na vrcholek hory. Stáli jsme na křižovatce několika pěšinek a přímo před námi byl neobyčejně zajímavý strom. Jeho kmen se rozděloval tak, že vypadal skoro jako vidle, kdybyste z nich uřízli prostřední dva hroty.

„To je zajímavý strom,“ řekl jsem neutrálně, protože jsem si nebyl úplně jistý jestli mě sem zavedli kvůli němu.

„Půjdeme ještě dál,“ řekl Werner. „Ale máš pravdu. Takové stromy jsou zajímavé a dokonce i posvátné. Mezi čaroději se těší zvláštní oblibě, mimo jiné proto, že připomínají symbol Rohatého boha“

Podíval jsem se na strom a musel v duchu uznat, že ten rozvětvený kmen opravdu vypadá jako rohy. Z božské dvojice Velké bohyně a Rohatého boha pro měl byl ten druhý z nich vždycky tak trochu záhadou. Ve všech knihách se vždycky víc mluvilo o podstatě Bohyně, ale o Rohatém toho nikde moc nebylo. Nevěděl jsem proč a ani mě nenapadlo se po tom nějak pít. V té době jsem si ještě myslel, že je pro mě mnohem důležitější poznat Bohyni. Což byla další z iluzí, o kterou jsem však přišel až mnohem později. Je to totiž právě naopak. Pro čaroděje muže je Rohatý bůh velmi důležitý a poznání jeho přirozenosti je naprosto nezbytné.

Z lesní křižovatky jsme se vydali pozvolna z kopce směrem, kde mezi stromy prosvítala volná krajina. Vyšli jsme na skalní ostroh a před námi se otevřel pohled do širokého údolí. Uvědomil jsem si, jak vysoko vlastně jsme. Pod sebou jsme viděli menší kopce a až v dáli se pahorkatina svažovala a přecházela v jen mírně zvlněnou kopcovitou krajinu. Nebe bylo čisté a jasné a do tváře se nám opíral vítr.

„Tomuhle místu říkáme vzdušný chrám,“ přerušila Karen mlčení.

„Nádhera,“ odvětil jsem.

Vzdušný chrám se mi moc líbil. Zůstal jsem tam sedět asi půl hodiny.

Když už jsem zmínil vodní živel, mohu na tomto místě doplnit to málo, co jsem se během následujících měsíců naučil o vzduchu.

K základním kvalitám vzduchu patří například pohyb, inteligence, svěžest, logika, létání, spravedlnost, úsudek, veselí, pře-létavost a optimismus. Je nejjednodušší ze všech živlů, nemá formu ani tvar a není vidět. V našem životě je vzduch spojen s úřednickými povoláními, se školní výukou, s letectvím, s právní problematikou, se čtením a psaním. Pojí se k aktivitě, mužskému principu a projektivní síle.

Vzduch se dá nejlépe pocítit na vrcholku kopce, kde je dobrý rozhled do všech stran. Stačí nastavit tvář větru a roztáhnout paže. Najednou cítíte všude po těle vítr, díváte se na modré nebe a v mysli vám mohou začít vířit, obrazy a pocity spojené se vzdušnými kvalitami. Přesně to jsem tenkrát udělal ve vzdušném chrámu.

Vzduch ale můžete velmi dobře pocítit také ve vlastním těle. Chvilí jen tak dýchejte a vnímejte nádechy a výdechy. Pak zkuste fouknout na hřbet své ruky. Vnímejte tok svých myšlenek. To všechno je vzduch. Možná vás napadá spousta dalších věcí, které by se na tomto místě mohly objevit.

Při magické práci pak vzduch reprezentuje schopnost rozlišovat a logicky uvažovat. Vzdušné typy lidí jsou ti, kteří jsou stále veselí, nic pro ně není problém, ve všem se šťourají, kladou nejnepříjemnější otázky, dovedou na všechno argumentovat a píší nejlepší rituály. Příklad za všechny? Karen Gubi-Jeffersonová.

Pro lepší představu uvádím přehled základních vzdušných korespondencí.

Přírodní fenomény: nebe, oblaka, vítr

Barva: modrá (žlutá, bílá)

Světová strana: východ

Denní doba: ráno

Roční období: jaro, jarní rovnodennost

Období života: dětství

Přírodní symbol: pířko, kouř

Kov: rtuť, cín

Totemová zvířata: ptáci

Astrologická znamení: Váhy, Blíženci, Vodnář

Magické nástroje: meč, athame, kadidelnice, Kniha stínů

Tarot: meče

Runy: Ansuz, Wunjo, Elhaz, Tiwaz, Dagaz

Elementálové: sylfové

Archanděl: Rafael

Bohyně: Nuit, Arianrhod

Bohové: Merkur, Hermes, Jarovít, Veles, Oghma, Týi'

Pán větru: Eurus

Sefira: Tiferet

Písmeno tetragrammatonu: druhé Vav

Psychická funkce: myšlení

Magická dovednost: znát

Pozitivní aspekty: veselí, komunikativnost, inteligence

Negativní aspekty: zádumčivost, lehkovážnost, pomlouvačnost, chlad

Když jsem se podíval do poledního slunce, musel jsem přivřít oči. Nastavil jsem mu tvář a cítil jsem jeho teplé paprsky. Na chvíli jsem si představil, že stojím před zářící ohnivou stěnou. Jako by stačilo

natáhnout ruku a toho slunce se dotknout. Oči jsem měl zavřené, ale jen tak lehce, takže jsem viděl červenou tmou. Sluneční stěna se přede mnou vlnila a sálalo z ní horko. Ještě mnohokrát jsem podobným způsobem pracoval s živly, ale tenkrát jako bych pocítil ohnivou říši nějak sám od sebe.

Velmi zkráceně bych výsledky své pozdější práce s ohněm shrnul asi následovně.

Oheň je stvoření, transformace a zničení. Je teplem, sexualitou a zároveň má schopnost očišťovat. K jeho dalším charakteristikám patří vášeň, změna, odvaha, sebevědomí, a touha po životě. Oheň nemá pevný tvar stejně jako vzduch, ale lze jej spatřit. Je spojen například s povoláním vrcholového sportovce, topiče, vojáka, lovce, chemika nebo svářeče. Princip ohně se uplatňuje všude, kde se jedná o přeměnu nebo destrukci. Jeho základní povaha je mužská a projektivní, podobně jako v případě vzduchu.

A stejně jako bez vzduchu, ani bez ohně by nebyl život, možný. Slunce je obrovská ohnivá koule, která šíří teplo do celé sluneční soustavy. Teplo vytváří také naše tělo a díky němu může dobře fungovat metabolismus, což je transformace, tedy proces rovněž spojený s ohněm. Když někdy v létě sedíme u ohně, můžeme se do něj zahledět a nastavit ruce jeho žáru. Můžeme si všimnout, jaké myšlenky a pocity to v nás vyvolá. Při magické práci reprezentuje oheň vůli, odvahu a schopnost, přeměny. Ohniví lidé se dovedou nadchnout, (ale i rozzlobit) pro cokoli, mají obrovskou chuť do života, dovedou se prosadit, jsou často dominantní a dovedou dobře používat intuice.

Během následujícího roku se mi podařilo poznat tyto živlové korespondence ohně:

Přírodní fenomény: požár, sopečná činnost, horká poušť

Barva: červená (oranžová, zlatá)

Světová strana: jih

Denní doba: poledne

Roční období: léto, letní slunovrat

Období života: mládí

Přírodní symbol: křišťál, svíce

Kov: železo, zlato

Totemová zvířata: lev, ještěrka, kůň

Astrologická znamení: Beran, Střelec, Lev

Magické nástroje: lucerna, svíce, hůl, vidle, koště, důtky

Tarot: hole

Runy: Thurisaz, Kenaz, Nauthiz, Sowilo, Ehwaz

Elementálové: salamandři

Archanděl: Michael

Bohyně: Vesta, Sekhmet, Brigid, Scathah

Bohové: Hefaistos, Prométheus, Perun, Dažbog, Lugh

Pán větru: Notus

Sefira: Chochma

Písmeno tetragrammatonu: Jod

Psychická funkce: intuice

Magická dovednost: odvážit se

Pozitivní aspekty: odvaha, sebevědomí, vášně, kreativita

Negativní aspekty: podrážděnost, vznětlivost, necitlivost

Když jsem otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe, všiml jsem si, že Karen s Wernerem mezitím někam odešli. Vydal jsem se tedy po pěšince nahoru zpátky ke křižovatce. Panorama lesnatých údolí mi zmizelo za větvemi borovic, a jak jsem stoupal vzhůru, borovic ubývalo a přibývalo dubů. Tu a tam jsem minul husté hloží. Za několik minut jsem došel skoro ke křižovatce a mezi stromy jsem zahlédl Karen a hned vzápětí i Wenera. Stáli proti sobě uprostřed křižovatky a něco říkali. Slova jsem sice neslyšel, ale okamžitě mi bylo jasné, že mluví s někým, koho nelze spatřit normálním zrakem. Zůstal jsem stát a přemýšlel, co dělat. Nechtěl jsem je vyrušit, ale taky mi bylo nepříjemné je pozorovat, když o mně nevědí. Oba se sklonili a zdálo

se, že cosi šeptají do země. Nechápal jsem, co se na křižovatce děje, ale začal jsem mít intenzivní pocit, že na tom místě je cosi neobyčejně zvláštního. Opřel jsem se rukou o vedle rostoucí jeřáb a zavřel oči. Nejdřív jsem neviděl vůbec nic. Pak se před mým zrakem chvíli míhaly nějaké mžitky a krátce se mi zdálo, jako bych zahlédl odlesk nějakého bílého světla. Na okamžik to *vypadalo* jako postava muže v brnění, ale těžko říct.. Jakoby leknutím jsem se probral z mírného zasnění a otevřel oči. Stále jsem se opíral o jeřáb. Karen s Wernerem už zase stáli a objímali se. Když se pustili, usoudil jsem, že nastala pravá chvíle k návratu. Po pár krocích jsem se ocitl na křižovatce.

„Á, už jsi zpátky. Tak co vzdušný chrám?“ zeptala se mě Karen a věnovala mi škádlivý úsměv.

„Krásný. Vůbec je to zajímavé místo,“ odpověděl jsem.

„To rozhodně. Je tady neuvěřitelně živo. Všude se něco děje,“ přisvědčila Karen. „Teď se půjdeme podívat tady tou cestičkou, něco uvidíš.“

Vydali jsme se po pěšince. Protože jsem byl trochu nedočkavý, vyrazil jsem jako první. Cesta se vinula po příkrém úbočí, takže bylo místy poněkud obtížné udržovat rovnováhu. Karen a Werner si sice vydatně pomáhali svými vycházkovými holemi, ale přesto mi za chvíli zmizeli z očí, neboť mi nemohli stačit. Neuplynulo ani pět minut a pěšinka mě zavedla na vysoký přírodní val, a když jsem se vyškrábal až na jeho vrcholek, spatřil jsem překrásný skalní útvar. Byla to vysoká pískovcová skála ve tvaru široké brány, která byla zároveň tak hluboká, že by bylo vhodnější o ní hovořit spíše jako o krátkém tunelu nebo jeskyni. Dešťová voda a mrazy v ní vydlabaly neuvěřitelné množství pravidelných okrouhlých otvorů a prohlubní, které se v některých místech spojovaly a tvořily tak jakési přírodní chrámové sloupoví. Přímo v průčelí pískovcového portálu byl mohutný vodorovný kámen a nad ním pak ještě vysoký tmavý balvan. Když jsem se na něj s trochou námahy vyšplhal, všiml jsem si, že přímo na jeho vrcholku je plošina, ve které je přesně kruhová a velmi hluboká prohlubeň. Na dně se temně leskl zbytek dešťové vody. Ohlédl jsem se a uviděl přicházet Karen a

Wenera. Právě vystoupali na val a byli se mnou přibližně ve stejné výšce. Oddělovala nás jen prohlubeň ústící do otevřené skalní tlamy pod námi. Když viděli, jak prohlížím misku, usmívali se a mávali mi.

Setkali jsme se dole u velkého plochého kamene.

„Tam nahoře, to je zřejmě obětní kámen,“ řekla mi Karen.

Uvědomil jsem si, že podobné misky jsem vídával na jihu Čech v okolí Jindřichova Hradce a Dačic. Mnoho lidí se domnívá, že se takové kamenné misky používaly k obětování bohům v dobách, kdy se ještě lidé chodívali modlit do lesů, k tichým vodním tůňím nebo osamělým balvanům. Nikdy jsem se zvláště nesnažil vypátrat, jak to vlastně doopravdy bylo. Tohle vysvětlení mi připadalo velmi přirozené a vlastně si ani nevzpomínám, že bych o něm někdy nějak vážně zapochyboval.

„A tomuhle místu říkáme zemní chrám,“ dodala ještě.

„Ach.“ nezmohl jsem se ani na kloudnou odpověď.

Werner neříkal nic. Položil na plochý kámen batoh a začal z něho lovit různé věci. Vytáhl kadidelnici a krabičku se samo-žhavicími uhlíky a kadidlem. Následoval balíček koláčků a láhev vína, bez které se zřejmě neobejde žádný čarodějnický obřad. Uvědomil jsem si, že ten plochý kámen je naprosto ideální místo na rituály. Země okolo nás byla sice značně nerovná, takže například tancování v kruhu by bylo v zemním chrámu zcela vyloučené, ale koneckonců je to zemní chrám a v něm není příliš vhodná atmosféra pro nějaký divoký pohyb. Země je nejhutnější živel a ze všech čtyř zároveň nejméně dynamický, pokud se dá takové slovo vůbec použít.

Díval jsem se na kameny kolem sebe a měl jsem pocit, jako by na mě ze zšeřelé skalní stěny hleděla aspoň desítka pitvor-ných obličejů.

Myslím, že toto je velmi vhodné místo, abych připomenul, co vlastně zemský živel představuje. A přestože jako v případě ostatních živelů jsem tyto informace získával postupně až během výcviku, uvedu je zde pro přehlednost naráz.

Země je temná, hutná, vyživující, vlhká, přitažlivá, těžká, tichá, stálá a nehybná. Je spojena především s materiální stránkou našeho života,

zemědělstvím, léčením těla a částečně také s mateřstvím. Některé její další kvality jsou soustředění, disciplína, schopnost vycházet s majetkem a s penězi, skromnost a střízlivý pohled na svět. Zemní profese jsou veškerá řemesla s výjimkou kovářství, dále pak zemědělství, lesnictví a bankovníctví. Základní kvalitou země je ženský receptivní a vyživující princip. Země je nejtěžší a nejhutnější živitel. Je to materiální stránka věcí, pevná a ohraničená.

Země je pevná hmota, po které chodíme a ze které jsou vytvořeny naše kosti a naše těla. Země je výsledkem našich činů, který se projevuje na hmotné úrovni. Je to zároveň nejhrubší forma energie.

Nejlepší způsob, jak zakusit zemi, je zout si boty a jít se po dešti projít čerstvě zoraným polem nebo navštívit krasové jeskyně. Přitisknout své tělo na kámen nebo se upřeně dívat do skály, osahávat kamení, kořeny a kůru stromů.

Země je v magii velmi důležitým živlem, neboť souvisí s praktickými a manuálními dovednostmi. Sem patří schopnost získat všechny magické nástroje, konat, činy na materiální úrovni, připravit rituální prostor a zejména nezapomenout před rituálem vypnout mobilní telefon či připravit zápalky. Zemní lidé jsou ve Wicce naprosto nepostradatelní a v duchovních disciplínách se takových lidí bohužel všeobecně nedostává. Je to právu tento typ lidí, který dokáže dobře zorganizovat skupinovou práci a v poslední chvíli si vzpomenout na to, že při rituálu je zapotřebí voda a sůl, neboť prázdné misky obvykle k vyčištění místa nestačí. Obvykle jsem si vždycky řekl „No jo, zase ta země“, když jsem se po krátké meditaci v kruhu rozhodl zapálit oltářní svíce a zjistil, že jsem zapomněl sirky v kuchyni.

Následují korespondence zemního živlu:

Přírodní fenomény: pole, skály, jeskyně, lesy, hory

Barva: žlutá (hnědá, černá, zelená)

Světová strana: sever Denní doba: noc

Roční období: zima, zimní slunovrat

Období života: stáří

Přírodní symbol: kámen, šišky, plody, obilí

Kov: měď, olovo

Totemová zvířata: pes, jezevec, jelen, medvěd

Astrologická znamení: Kozoroh, Panna, Býk

Magické nástroje: pantakl, šňůry, oltář, boleen

Tarot: pantakly (mince)

Runy: Uruz, Gebo, Ehwaz, Ingwaz, Othala

Elementálové: gnomové

Archanděl: Uriel

Bohyně: Gaia, Deméter, Mokoš

Bohové: Dionysos, Pan, Cernunnos,

Pán větru: Boreas Sefira: Malchut

Písmeno tetragrammatonu: druhé He

Psychická funkce: smysly

Magická dovednost: mlčet

Pozitivní aspekty: trpělivost, praktičnost, rozvážnost, vytrvalost

Negativní aspekty: lenost, zapomnětlivost, pomalost

Po několikaminutovém zírání do skalní stěny jsem zjistil, že Karen s Wernerem stojí přede mnou a dívají se na oltář, na kterém již hoří kadidlo. Uvědomil jsem si, že začíná obřad. Na chvílku se mě zmocnil pocit, jako bych se právě kamsi propadal. Nevím, čím to bylo, ale zcela zřetelně jsem vnímal, jako by se denní doba posunula z času oběda na podvečer a jako by se začalo stmívat.

Oba pak začali odříkávat jakási slova. V té době jsem ještě nerozuměl anglicky tak dobře, abych dokázal všechno pochytit. Myslím, že to bylo nějaké zahajovací prohlášení. Mluvílo se v něm o hvězdách a o pánech světla. Zcela zřetelně jsem pak rozeznal závěr, který zněl asi takhle:

„...neboť nebe jest naším otcem

*a země jest naší m atkou
a my jsme dětmi Bohů. “*

Jakmile slova úvodní modlitby dozněla, Karen vzala kadidelnici a okouřila mě i Wenera. Nasál jsem vůni kadidla a zatočila se mi hlava. Nikdy jsem nic takového necítil. Bylo to sladké, ale zároveň takovým zvláštním způsobem hluboké. Jako bych po tom cítil u srdce takový zvláštní vítr. Kadidlo hodně připomínalo to, které jsem cítil při včerejší meditaci, ale zároveň bylo něčím jiné. Připadalo mi trochu štiplavější a ostřejší.

Karen pak kadidelnici podala s polibkem Wernerovi, který okouřil ji a potom se s kadidelnicí vydal na cestu okolo místa, na kterém jsme stáli. Když dokončil kruh, vrátil ji zpátky na oltář. Karen se chopila své vycházkové hole a podobně jako Werner se vydala na cestu okolo kruhu. Tentokrát jsem rozuměl každé slovo.

*„ Vyvolávám tě, Ó kruhu síly,
staniž se hradbou mezi světem lidí a říšemi mocných, budiž strážcem i
ochráncem, jenž pojme a uchová všechny síly, které v tobě vy voláme.
Pročež tě vysvěcujeme a žehnáme ti. “*

Nejsem si jistý, jestli to co následovalo, jsem vyvolal záměrně, protože mi to přišlo logické, nebo ta informace přišla odněkud zevnitř. Najednou jsem vnitřním zrakem uviděl bílé světlo, které nás obklopovalo zároveň s tím, jak Karen obcházela kolem. Když dokončila kruh, jasně jsem vnímal kouli energie, která okolo nás svítila nafialovělou září.

Potom vzal svou hůl Werner a přivolal do kruhu všechny čtyři živly. Po zaříkání na každé straně kruhu následovala úklona a chvilka ticha.

Oba pak spolu začali odříkávat nějaké modlitby či slova, kterým jsem příliš nerozuměl. Pochopil jsem, že tento obřad není tradiční čarodějnický rituál. Byla to spíš úlitba Bohům spojená s vysvěcením posvátného místa.

Werner svíral v dlaních kalich s vínem a Karen mu požehnala dlaněmi. Z knih jsem věděl, že vínu se žehná pomocí athame. Oni se jej však z nějakých důvodů rozhodli nepoužít. Později jsem si uvědomil, že jejich skutečné magické nástroje jsem vlastně nikdy nespátřil. Jednou jsem je měl uvidět, ale to bych předbíhal a příběhy se mají vyprávět postupně tak, jak se odehrály.

Stejného požehnání se pak dostalo koláčkům. Talíř držel Werner a jídlu opět požehnala Karen. On pak na zem odlil z kalichu trochu vína. a rozdrobil jeden z koláčků. Pak jsme si posílali pohár a talířek s jídlom a obdivovali krásu a dokonalost skály nad námi. Bylo to skutečně pozoruhodné místo. Protože jsem nebyl zvyklý pít víno, stačily mi dva malé doušky, a už jsem cítil, jak se mi lehce točí svět.

„Karen, všiml jsem si, že jsi to byla ty, kdo žehnal vínu, a kalich při tom držel Werner,“ obrátil jsem pak řeč zpátky k čarodějnictví. „Četl jsem v jedné knížce, že když se dělá obřad koláče a víno, drží muž athame a žena kalich. Nemáte to dělat naopak?“ Karen se usmála a řekla mi zajímavou věc, která se mi vryla hluboko do paměti a nikdy jsem na ni nezapomněl.

„Víš, nevěř všemu, co se píše v knihách. Zejména se to týká symbolismu, rituálů a Wiccy jako takové. Žádný autor si nemůže dovolit psát do knih, co skutečně děláme. Knihy jsou vodítkem na začátku cesty a říkají, co to vlastně Wicca přibližně je. Pokud jsou v nich rituály, nejsou nikdy popsány tak, aby byly *doopravdy* účinné. Jsou tam zpřeházená slova nebo i celé části. Některé pasáže jsou vynechány úplně nebo jsou jen naznačeny. Vždy je ale celá konstrukce pozměněná a chybí velmi důležité spojovací články.

Pokud jde o kalich a athame, často se dočteš o tom, že athame má držet muž, ale kalich žena. To proto, že dýka je mužský symbol a kalich je ženský symbol. My ale pracujeme na vnitřní rovině za hranicí vnímání hmoty jako hmoty. V této úrovni je aktivní a plodící princip ženský a pasivní formující princip je mužský. Kdybys šel rovinami do hloubky, zjistil bys, že se tyhle role stále střídají a proplétají.“

Před očima se mi mimoděk objevil obraz caducea, hole s křídly,

kteřá je omotána černým a bílým hadem. Díky tomu jsem přibližně pochopil, jak to Karen myslí, i když jsem se stále nějak nemohl srovnat s prohozenými symboly dýky a kalicha. Bylo to pro mě příliš nové jako všechno, co se dělo ten den, a trvalo mi nějaký čas, než jsem tu informaci úplně pochopil.

Po nějaké chvíli měl nastat konec obřadu. Slova se ujala Karen. Tentokrát jsem jí nerozuměl vůbec. Nebylo to ale způsobeno mou nedostatečnou znalostí angličtiny, protože mluvila nějakým úplně jiným jazykem. Později jsem pochopil, že to byla nějaká stará anglosaská modlitba k Bohům. Werner pak odvolal živly a bylo po rituálu. Byl krátký a velmi jednoduchý.

„To byl úplný základ toho, co děláme,“ řekla mi později Karen. „Je toho samozřejmě mnohem víc, ale kostra je vždycky stejná.“

Na zpáteční cestě k autu jsme šli mlčky. Vnímal jsem les okolo nás a měl jsem intenzivní pocit, jako by o nás najednou věděl. Jako kdybychom mu předtím byli poměrně lhostejní a teď z něj byla cítit taková zvláštní, milá pozornost. Nakonec jsme nastoupili do černého volkswagenu a já jsem ta místa po dlouhou dobu nenavštívil.

Po návratu do Vídně mě Karen s Wernerem pozvali na oběd a provedli mě městem. Navštívili jsme několik krásných kostelů a jeden čarodějnický obchod, který byl těsně před zrušením, protože jeho majitelka se měla v krátké době stěhovat, do Austrálie. Velmi dobře si pamatuji, že jsem si v tom obchodě koupil Bibli čarodějnic od Stewarta a Janet Farrarových, malý stříbrný pentagram na krk, který mám na krku i dnes, kdy píší tyto řádky, a konečně knihu Zelená magie, plnou různých zajímavých receptů a přírodních kouzel.

Domů jsme se vrátili až navečer a Karen mi oznámila, že dnes jdeme na koncert, Přijal jsem to jako fakt. Byl to koncert keltských harfenistů z Bretaně a potkali jsme na něm docela zajímavé lidi. Karen hodně z nich znala, přes Pohanskou federaci. Jak jsme tam seděli, každou chvíli se ozvala:

„A támhle to je Maria,“ patří k druidům. Bydlí kousek za Vídní.

„Támhle ta paní je samostatná čarodějnice. Neznám moc lidí, kteří

vědí o bylinách víc než ona.“

Zpětně si uvědomuji, že o lidech, kteří seděli nejbliž a se kterými jsme pak šli ještě na pivo do hospody, mi Karen paradoxně neřekla. vůbec nic. Tenkrát, jsem si toho detailu ani nevšiml. Pamatuji si, jak se mě jedna z těch dívek, která se jmenovala Lizi, zeptala:

„Proč jsi vlastně přijel do Vídně?“

Chtěl jsem jí všechno vyprávět, protože jsem byl plný dojmů. Už jsem se nadechoval, ale než jsem stačil říct. jediné slovo, Karen řekla:

„Jen tak, podívat, se na město. Dneska jsme byli v kostele svátého Štěpána.“

Nezmohl jsem se na jediné slovo, a tak jsem jenom přikývl. Byl jsem sice dokonale zaskočený, ale natolik duchaplný, abych věděl, že jsem z nějakého důvodu neměl o ničem mluvit. V tu chvíli jsem ale měl zřetelný pocit, že Lizi odněkud znám a že ji ještě někdy uvidím.

Zaujal mě také jeden neobyčejně zajímavý muž, který seděl v čele stolu. Byl vysoký, mohutný, chlap jak hora s tmavými kudrnatými vlasy a brýlemi. Měl na sobě černé kalhoty a černý kožený kabát. Seděla tam i jeho přítelkyně. S oběma jsem si chvíli povídal a dozvěděl jsem se, že se zajímají o bylinky a aroma-terapii, s Karen se rovněž znají přes Pohanskou federaci a že muž se jmenuje Heinrich. Jméno dívky si již bohužel nepamatuji a ani jsem se s ní již nikdy nesetkal.

Přesto že jsem ten večer nevypil ani jedno pivo, ale jenom velkou spoustu čajů, spal jsem až překvapivě dobře. Probudil jsem se do slunečného rána a hned vzápětí si uvědomil, že brzy nastane čas odjezdu.

Po snídani jsme s Karen seděli v obývacím pokoji a já jsem dostával další instrukce. Za ten víkend jsem pochopil spoustu věcí. Už mi bylo jasné, že Wiccaje mnohem složitější a náročnější cesta, než jsem si myslel. Věděl jsem také, že bude trvat celý rok, než vstoupím do magického kruhu. Z té představy mi bylo smutno. Připadalo mi to jako nekonečně dlouhá doba, jako propast, přes kterou se nedá dostat. Moje vrozená nedočkavost se kroutila jako had, křičela a bouřila se proti tak obrovskému časovému období. Celý rok! Vždyť už toho tolik vím,

mohlo by stačit mnohem míň času! Jak mnoho jsem se mýlil.

„Jakube, teď se dlouho nevidíme,“ řekla mi Karen.

„Já vím,“ přisvědčil jsem a povzdechl si.

„Tady v té obálce máš první domácí práce. Především s nimi nespěchej,“ řekla a upřela na mě velmi výmluvný pohled.

„Není třeba se těm cvičením věnovat každý den dvě hodiny. Stačí chvíli. Měl bys ale meditovat pravidelně a pečlivě si vést záznamy. V obálce taky najdeš zvláštní tabulky, do kterých budeš zapisovat výsledky své práce a pravidelně nám je posílat. Jelikož se nemůžeme vídat často, nemůžeme tě učit tak jako ostatní. Je však potřeba, abys zase přijel. Je celkem jedno kdy, ale nejpozději na podzim se zase uvidíme. Kdyby ti cokoliv nebylo jasné nebo jsi něčemu nerozuměl, napiš. Rej se na cokoliv. Pokud budu umět, odpovím.“

Najednou mi přišlo líto, že bydlím tak daleko. Původně jsem si sice představoval, že budu u Karen studovat nějaký korespondenční kurz, ovšem po uplynulém víkendu to bylo to poslední, po čem bych toužil. Ale právě tak to vlastně nakonec dopadlo.

IV.

Jedním ze základních úkolů čaroděje ve výcviku je pochopit, základy a podstatu tradice. Roční lhůta, která předchází iniciaci, má několik účelů. Jeden z nejdůležitějších je umožnit uchazečům, aby si důkladně sami v sobě utřídili, zda chtějí vstoupit do Wiccy, a pokud ano, proč. Je obvyklé, že během této lhůty studenti kladou spoustu otázek a naopak sami musí na některé otázky odpovídat, aby byl zcela jasný účel, pro který se rozhodli podstoupit iniciaci. Důvod musí být zřejmý nejen jim, ale také tomu, kdo iniciaci provádí.

Není možné si od Wiccy slibovat něco, co nám nemůže dát, a není možné v ní hledat něco, co v ní není. Z tohoto důvodu se učitelé čarodějů vždy ptají svých studentů na to, proč se rozhodli právě pro Wiccu. Často dochází k tomu, že se k Wiece dostávají lidé, kteří ve skutečnosti hledají úplně jinou cestu, a jedním z účelů těchto otázek je pomoci lidem najít přesně to, co hledají. Někteří touží především po tom, aby mohli uctívat Bohyni. Takových se obvykle ptáme, proč si vybrali právě Wiccu, když mohou to, co hledají, najít například v dianické tradici nebo v tradici reclaiming. Těch, kteří hledají především kontakt s přírodou, se ptáme, proč se nedali raději k druidům nebo k šamanům. Někteří lidé se domnívají, že Wicca znamená eklektickou duchovní praxi, ve které lze použít úplně všechno, co se zrovna hodí. Logicky se nabízí otázka, proč takoví lidé raději nehledají lidové nebo eklektické čarodějnictví, které by jejich potřebu uspokojilo lépe než právě Wicca, cesta, s pevnou logickou strukturou a se spoustou překážek. Proto je jednou z důležitých součástí výcviku také meditace o všech příbuzných směrech a náboženstvích, jako je například pohanstvu, ásatrú, čarodějnictví, magie, druidské učení, šamanismus, atd. Každý, kdo zvažuje možnost, vstoupit do wiccanského kněžstva, by se měl přesvědčit o tom, zda ve skutečnosti nehledá něco zcela jiného. Každý člověk je jedinečná individualita a tak jako tak bude celý život, hledat právě to, co ze všeho nejvíce vyhovuje jeho potřebám. Některé duše jsou vybaveny tak, že jsou schopny pojmout pouze materiální rovinu. Takové v ní mohou dosáhnout skvělých výsledků a jiné

náboženství, než je materialismus, nepotřebují a téměř vždy s ním budou spokojeni. Některé duše touží se spojovat, se Silou jako s jednotou, která je navíc mužské povahy, a netouží objevovat, na vlastní pěst, ale chtějí být spaseni někým jiným. Takové si vyberou například křesťanstvu, protože věří, že se jim dostane vykoupení skrze Krista. Pokud se jim podaří najít to, co hledají, budou spokojené tak jako duše materialistické. Některé duše jsou pak tro-chu složitější, jsou řekněme polyteistické a touží hledat na vlastní pěst. Z takových se rodí dnešní pohané, ale nejen ti. Někteří touží ze všeho nejvíce po svobodě, jiní po přírodě. Někteří hledají Bohyni a někteří hledají moc nad ostatními. Někteří hledají nostalgii a romantiku, jiní hledají návod na život nebo chtějí oživit historii tak, aby ji mohli alespoň na chvíli prožít, zachytit a aby se alespoň na čas vrátila a znovu opakovala. Každý tento aspekt má ve Wicce své místo, avšak není nej důležitější. Samotné jádro této tradice není nic jiného než poznání a rozvoj vlastního já a s ním související zasvěcení do mystérií.

V jedné z úvodních kapitol byl zmíněn právě tento prvotní účel, který bychom měli mít na mysli, když žádáme o iniciaci. Pokud totiž oslovíme někoho z wiccanského velekněžstva a požádáme o iniciaci, budeme vedeni především právě cestou vlastního rozvoje, bez ohledu na to, co jsme chtěli původně. Zasvěcení totiž skutečně není jen rituál. Je to nikdy nekončící proces, který započne v okamžiku, kdy si poprvé přečteme nebo kdy zaslechneme slovo Wicca. Kdesi hluboko v nás jemně brnkne na nějakou skrytou strunu. Nevím proč, ale to slovo si navždycky zapamatujeme. To bývá okamžik, ve kterém se u jedinců, kteří mají pro Wiccu předpoklady a je jim takříkajíc předurčena, začne pozvolna odvíjet iniciační proces. Ten může trvat velmi dlouhou dobu a v mnoha případech trvá celý zbytek života. Říká se, že všechny duše musí v některé ze svých inkarnací (dříve nebo později) podstoupit duchovní iniciaci. Zda to bude iniciace do Wiccy, magického nebo druidského řádu, do Haré Kršna nebo do přirozenosti Buddha, záleží pouze a jedině na tom, v jaké kultuře kdo vyrůstá a jaké má přirozené sklony a předpoklady. Zasvěcovací rituál pak ve Wicce pouze označuje

bod, ve kterém se z obyčejného pohana a hledajícího stává kněz nebo kněžka staré víry. Označuje v našem životě okamžik, kdy jsme prošli dveřmi do archetypálního světa a kdy jsme se narodili do společenství lidí, kteří praktikují mystéria a komunikují s neviditelným světem. Jistou typickou vlastností těchto dveří je, že se jimi dá projít, pouze jedním směrem, v tomto životě již nelze projít zpátky. A právě z toho důvodu je zcela nezbytné obětovat rok života tomu, abychom skutečně posoudili, zda jsme připraveni a zdaje to opravdu to, co chceme.

Zároveň je potřeba zcela kriticky přiznat, že iniciace není nic, co by nás automaticky obdařilo nějakými zvláštními schopnostmi, které jsme předtím neměli. Dokonce se v některých případech stává, že se zasněcovací rituál úplně mine účinkem. Stává se to především v těch případech, kdy naše skutečné pohnutky pro podstoupení zasněčení byly jiné, než projít zasněčením jako takovým. Některé duše, které se dostanou až k iniciačnímu rituálu, pro něj také nemusí být připravené a zasněčující to nebyli schopni poznat, Někdy to poznají, ale uchazeče stejně přijmou, pokud je zřejmé, že po tom opravdu hodně touží. Takoví však bývají obvykle zklamaní a rituálů se mohou i postupně přestat účastnit, neboť k nim nebudou promlouvat. Je to proto, že u nich neproběhl důležitý krok, který je s první iniciací spojen. Tento krok spočívá především ve vytvoření spojení mezi námi a skrytými silami skrze symboly. Pokud nedojde ke skutečnému zasněčení, symboly pro nás nikdy nebudou tak živé a mocné jako pro čaroděje, u kterých se začala odvíjet další fáze iniciačního procesu. Rituálům pak nebudeme rozumět, provolání pro nás budou jen hezké básničky, nástroje na oltáři pro nás budou efektními okultními dekoracemi a ze všeho nejvíce se budeme těšit, na obřad koláče a víno.

Ze všech těchto důvodů je naprosto nezbytné, abychom si byli vědomi, jakou váhu má naše rozhodnutí vstoupit do Wiccy. Je nemyslitelné chtít, zasněčení jen proto, abychom byli zajímaví (na to stačí černé oblečení a pentagram na krku), abychom měli moc nad ostatními lidmi a nad duchy a démony (na to je vhodnější ceremoniální magie) nebo abychom se mohli stát členy nějaké skupiny,

kteřá se o nás bude starat a podporovat nás (od toho máme rodinu). Je zbytečné hledat vstup do Wiccy proto, abychom mohli být nazí s děvčaty (to se dá obstarat i jinak a mnohem jednodušeji), abychom rekonstruovali staré pohanské obřady (lepší je vyhledat nejbližší living history nebo folklorní skupinu) nebo abychom mohli na chvíli zapomenout na skutečnost (na to je nejlepší biograf). Vstup do Wiccy především znamená poznat skutečnost takovou, jaká je, a být. s ní konfrontován. Zároveň to znamená poznat sami sebe a být. konfrontováni sami se sebou. Podstoupit zasvěcení znamená spustit, proces, který, pokud máme špatné úmysly nebo neodpovídající motivaci, nás může spláchnout někam, kde jsme nikdy nechtěli být, a nebudeme chápat, proč se nám najednou děje tolik divných věcí.

Všechno, co bylo v této kapitole dosud napsáno, je zcela nezbytné pochopit, pokud se máme vydat do magického kruhu a setkat se s Mocnými tváři v tvář. Přesto však má výcvik čaroděje několik dalších aspektů a požadavků, které je nutno naplnit. Především je nutné, abychom ještě před iniciací nastudovali co nejvíce veřejně přístupného materiálu a naučili se základy Wiccy z různých stran.

Kromě živelů, o kterých už byla řeč v jedné z předchozích kapitol, je ještě mnoho dalších věcí, se kterými by měl být každý čaroděj alespoň částečně obeznámen. Jedním z nich je důležitý symbolický koncept, kterým znázorňujeme věčný tanec protikladů – života a smrti, světla a tmy, štěstí a zoufalství, léta a zimy, Boha a Bohyně. Tento koncept se nazývá Kolo roku. Přišel čas se na něj podívat trochu blíže.

Čarodějové samozřejmě používají kalendář, jako všichni ostatní. To proto, aby mohli fungovat v dnešní společnosti. Zároveň ale mají svůj vlastní kalendář, který je založen na sezónních cyklech, střídání ročních dob a tzv. dnech síly, kterým se říká sabaty.

Jakkoliv se tento koncept zdá být na první pohled jednoduchý, ve skutečnosti je poměrně složité správně popsat jeho vnitřní podstatu. Jedná se o symbolické vyjádření pravdy, která je svou povahou cyklická a běžným způsobem těžko pochopitelná. A právě z tohoto důvodu je cyklus Kola roku veskrze mýtický a ve všech starých kulturách se

vysvětluje pomocí příběhu, ve kterém vystupují Bohové a Bohyně, kteří představují různé přírodní síly. Některé tyto mýty pronikly do pohádek, které nám kdysi vyprávěli rodiče, nebo které jsme četli v knihách. Pohádky pocházejí ze starých lidových tradic, jejich povaha je často mýtická a původ často zřetelně pohanský. Jsou dědictvím, které se po staletí přenášelo z generace na generaci. Budeme-li dostatečně pozorní, neuniknou nám některé zřejmé souvislosti a tenké kořínky, které se táhnou až ke starověkým mýtům.

Jedním z nej nápadnějších příběhů, který přímo bije do očí , je pohádka o třech zlatých vlasech děda Vševěda. Děd Vševěd je ráno dítětem a večer starcem. Máme zde tedy příběh o dítěti příslibů a slunečním králi jako na dlani a z jedné z nejznámějších pohádek můžeme snadno poznat známý wiccanský příběh svátku Yule. Právě v tomto příběhu Bohyně porodí mladého Boha slunce, který během roku zesílí v dospělého muže a na konci celého příběhu odchází do podsvětí. A příští zimu se celý příběh opakuje a tak to jde stále dokola, rok za rokem.

Dalším oblíbeným pohádkovým a mýtickým tématem je příběh o tom, jak mladý lovec, rytíř nebo princ najde v hlubokém lese krásnou pannu, která před ním utíká a on ji pronásleduje. Je to příběh, který o jarní rovnodennosti vypráví svátek Ostara.

V pohádkách pro děti můžeme najít střípky pohanských mýtů, které nás naučí moudrosti a pomohou nám poznat naše duchovní kořeny.

Dávným tématem mýtů je pohanské Kolo roku, které je věčným příběhem smrti a znovuzrození, svobody a zodpovědnosti, sebeobětování a lásky.

Pojďme si tedy povědět něco o prvním svátku velkého kola, kterým je...

Yule

Datum: 21.-22. prosince

Světová strana: **sever**

Živel: **země**

Další názvy: **zimní slunovrat, Midwinter, Alban Arthuan, Kračun**

Protože je Kolo roku věčný cyklus, nemá začátek ani konec. Období mezi svátkem Samain a Yule je na kole roku tím nevhodnějším místem, kde začít vyprávění, tak aby mělo smysl a neztratila se spojitost, příběhu. Je to proto, že Samain je do jisté míry koncem a Yule je novým začátkem. A mezi Samainem a Yule je temné prázdné období, během kterého Bůh i Bohyně společně obývají hlubiny podsvětí a z povrchu země se vytrácí poslední známky léta a životní síly. V lůně naší Paní je však zaseto semeno nového života.

Ústředním tématem zimního slunovratu je ve všech pohanských mytologických systémech od keltského, germánského až po staroslovanský narození malého chlapce. Jelikož jsme od malička zvyklí slavit v tomto období Vánoce, tato skutečnost nás sotva může překvapit. Ze všeho nejdříve si musíme ujasnit, jaká je pohanská podstata Vánoc a co je pozdější křesťanský nános. Skutečnost, že Ježíš se v Betlémě nenarodil o zimním slunovratu, ale někdy na jaře, je všeobecně známa. Proč se však křesťanští biskupové při ovládnutí kolektivního vědomí Evropy rozhodli slavit narození Krista v období zimního slunovratu? Odpověď je zřejmá. Bylo to ze stejného důvodu, proč stavěli kostely na místech posvátných hájů a chrámů Starého náboženství. Zvyky udržované po několik tisíciletí je totiž velmi těžké změnit. A protože všechny staré evropské národy v čase Yule oslavovali příchod a narození mladého boha slunce, ať už se jmenoval jakkoliv, bylo nejsnadnějším krokem k zavedení Kristových narozenin jejich posunutí na zimní slunovrat. Proto si nemusíme s Vánocemi dělat žádné starosti a můžeme je vesele slavit tak, jak jsme zvyklí, neboť se jedná o starodávňý zvyk našich prapředků.

Yule je časem největší temnoty, kdy je den nejkratší a zdá se, že noc trvá celou věčnost. Bůh obývá podsvětní říši zesnulých a jeho světlo je

jen dávnou vzpomínkou na jeho období velké letní slávy. A když už se zdá, že veškerá naděje na návrat světla pohasíná, že zima potrvá věčně a že celý svět jednoho dne utone v temnotách, plod v božském lůně uzraje a naše Paní porodí syna. O půlnoci zimního slunovratu se tak rodí mladý Bůh slunce, který je příslibem návratu léta a světla na zemskou pláň. Dítě je zlatým darem Velké bohyně tomuto světu, který by bez Slunce nemohl existovat a všečen život by zanikl. Tento její dar si dodnes připomínáme starým zvykem vzájemného obdarovávání. Svět je nyní zachráněn před temnotou. A i když následující dva týdny budou ještě plné nejtemnější tmy, dítě příslibů a nových začátků je na světě a pohanské děti nemusí mít strach o nadcházející jaro, protože mladý Bůh jednoho dne zesílí, dospěje a zalije zemi svým zlatým svitem.

Čas zimního slunovratu je zároveň časem radovánek, které mají zaplašit strach z temnoty, ve které se všichni ocitáme. Tma zahání všechny duše ke světlu a teplu rodinného krbu. A my hledáme své blízké, ať už z rodiny, z covenu nebo z řad našich nej-bližších přátel, abychom se navzájem těšili ze své přítomnosti a jeden druhému pomohli překonat období nejdelších stínů. Proto se společně radujeme, oslavujeme narození Boha, dáváme si dárky a jeden druhého činíme šťastným. Tančíme, pijeme víno a medovinu, blázníme a smějeme se, neboť tma je všude kolem nás a stíny, ty se přece vždycky bály smíchu.

Jako námět k přemýšlení se zde nabízí prozkoumání docho-váných vánočních zvyků v lidové tradici a pokus o vystopování jejich možných pohanských kořenů a souvislostí se slavením zimního slunovratu.

Nechrne však tento svátek za sebou a posuňme se na kole roku o jednu příčku. Světla přibývá a mladý Bůh sílí a roste. Bohyně je stále ještě v podsvětí v zajetí starého Boha temnoty a prochází obdobím šestinedělí. Když mladý Bůh dostatečně zesílí a starý Bůh zeslábne, jak se postupně rozpouští v temnotách své vlastní říše, šestinedělí Bohyně končí a čarodějové ji volají zpět na tento svět.

Přichází svátek...

Imbolc

Datum: **1.-2. února**

Další názvy: **Candlemas, Brigantia, Oimelc, Svátek svící, Hromnice**

O tomto svátku se děje několik věcí naráz. Začneme u starého Boha, který stále ještě obývá svou podsvětní říši. Během zimy se totiž jeho síla pomalu ztrácí a jeho podoba se rozpouští do temnoty, až s ní zcela splyne. Bůh předchozího roku postupně přestává existovat, a někdy okolo Ostary je již zcela pohlcen svou vlastní tmou a nevědomím. Toto nevědomí však stále ještě ovlivňuje svět. Neboť mladý Bůh a Bohyně na jarním začátku svého cyklu ještě nejsou ovládnutí vědomou myslí.

Mladý Bůh v tomto čase vyrostl do mužské podoby a dosáhl pohlavní dospělosti. Je zasvěcen do mužských mystérií, učí se lovit a toulá se svobodně po světě. V čase Imbolcu oslavujeme především falický aspekt mladého Boha. Jeho síla roste, jak přibývá dne a ubývá noci. Světlaje víc a víc a temná stránka starého Boha postupně opouští tento svět.

A lidé na zemi zatouží po lásce své Velké bohyně. O svátku Imbolc ji volají zpět na zem a hlasy dolehnou až dolů do hlubin země. Bohyně, slyšíc vyslovovat své jméno, zatouží opět spatřit své děti. Starý Bůh již nemá dost síly ji zadržet a ona se vydává zpět na denní světlo. Proto je Imbolc svátkem světla, svící a ohňů. Jejich záře oslabuje temnotu a ukazuje Bohyni cestu k nám. A ona opouští temnoty a přichází zpět do tohoto světa. Imbolc je také dnem bohyně Brighid, která je spojena se světlem inspirace a s obnovenou plodností země.

Zároveň je Imbolc svátkem očisty, kterou Bohyně prochází po skončení šestinedělí. V lidových zvycích je tato událost, spojena s tzv. jarním úklidem, kdy probíhá rozsáhlá očista domácností. Mezi tradice Hromnic patří udržování ohňů nebo svíček všude, kde jen to je možné – například ve všech místnostech našeho obydlí. Zapalují se bílé svíce nebo pochodně, jejichž účelem není jen odvracet blesky jarních bouřek, ale také symbolicky znázornit návrat světla a čistoty. V tento čas se

země připravuje na nové období plodnosti a začíná zemědělský rok. První známkou přítomnosti Bohyně jsou bílé sněženky, které na nás zjara vykouknou z černé hlíny ještě zčásti přikryté sněhovou peřinou.

A jak jaro nabývá na síle, kolo se opět otočí a po několika týdnech nastává svátek...

Ostara

Datum: 21. – 22. března

Světová strana: **východ**

Živel: **vzduch**

Další názvy: **jarní rovnodennost, Alban Eiler, Eostre, Jarovít**

Téma Ostary jsme již zmiňovali v úvodní podkapitole o pohádkách a mýtech. Bůh je na jaře ve svém divokém aspektu pána zeleného lesa. Je Rohatým bohem lovu, který se volný a svobodný prohání po hlubokých lesích, vybaven jen svým mocným kopím. Bohyně, která se vrátila z podsvětí, nyní chodí volně po zemi a prochází se pod stromy a hvězdami. Také ona je volná, nespoutaná a svobodná. Mluvíme o ní jako o panenské lovkyni, která přináší do světa čistou radost a mládí čerstvě narozeného jara. Její krok je lehký jako krok bílé laně, a kde se její bosé nohy dotýkají země, tam rozkvétají květy a zelenají se stromy.

A jedné noci, když zrovna svítí jasný měsíc a nebe je plné hvězd, mladý Rohatý bůh potká Panenskou lovkyni a na první pohled se do sebe zamilují. Dívají se jeden na druhého v němém úžasu a překvapení a blíží se jeden ke druhému. Podle učení mnoha tradic se spolu také pomilují a od toho okamžiku se prohánějí po lesích společně. Oba jsou mladí a divocí, nezatížení zodpovědností, myšlením a břemenem starostí o tento svět. K tomu lze dodat, že pro Boha tímto svátkem začíná nejradostnější období Kola roku, neboť po Beltainu a především

po letním slunovratu začínají jeho potíže a ani později už to nebude lepší.

Keltové v tento čas oslavovali příchod mladé bohyně Eostre, k níž se také váže starý příběh o zajíčkovi a barevných vejcích. Říká se, že anglický výraz pro Velikonoce, „Easter“, je odvozen právě od jména této jarní bohyně Keltů. Pokud jde o velikonoční pomlázku, jedná se o zvyk v Čechách dodnes živý který však souvisí spíše se svátkem Imbolc (očišťování Bohyně) nebo se starým svátkem Lupercalia, kteří se odehrával 15. února, kdy se tajemných ceremonií zúčastňovali také muži i ženy, oblékali svá těla. do ovčích kůží a tváře si zakrývali maskami. Lidé při těchto příležitostech obětovali ovce a bičovali se pruhy z jejich kůží, aby se očistili a zajistili si plodnost.

Ostara je zároveň svátkem jarní rovnodennosti a vítání jara. Taje poslední sních a kvetou první jarní květiny. Ve vzduchu voní jaro a den je stejně dlouhý jako noc. Síly tmy a světla jsou proto v tento čas vyrovnané. Je čas vyjít ven do přírody a po vzoru Bohů zkoumat hluboké lesy a louky prosluněné jarním sluncem. V tento čas nám příroda říká, abychom po dlouhé zimě odložili knihy, přestali na chvíli studovat a na chvíli zapomněli na starosti. Přichází jaro a radost, z toho je třeba sdílet, nejen s ostatními okolo nás, ale především s přírodou. Následující období uteče jako voda, a než se nadějeme, přichází...

Beltain

Datum: 30. dubna – 1. května

Další názvy: Rudemas, May Eve, Čarodějnice, Valpuržina noc, Valpurga, 1. máj

Beltain je jeden ze dvou nejdůležitějších svátků Kola roku a jeho mýtický význam je velmi prostý. Ve své podstatě znamená oslavu všudypřítomné vitální síly která tepe v žilách tohoto světa – síly, která

prostupuje vším a všemu dává život, která se pohybuje rychlostí větru a žhne silou neuhasitelného ohně; síly, která šumí jako voda ve všech věcech a která oživuje zemskou hmotu a žene ji vpřed po spirále evoluce. Je to síla, která je mužem i ženou, světlem i tmou. Je spojením protikladů a přitahuje je k sobě do čiré jednoty. Je to síla, která je podstatou sexuálních pudů a která se koncentruje při spojení opačných pohlaví.

Z tohoto důvodu se na Beltain oslavuje svatba Boha a Bohyně, kteří jsou od této chvíle spojeni a svázáni jeden s druhým. Zároveň je Beltain svátek plodnosti, neboť semena jsou zasetá a je třeba všemi možnými způsoby podpořit jejich plodnost. Jak jsme již řekli, Beltainu vládne sexuální princip, k jehož oslavě se odedávna zapalovaly veliké ohně. Je to jeden ze svátků, který přetrval nejdéle, a jelikož byl v myslích lidí zakořeněn nejhloběji, patří k těm, které se dodnes v lidových zvycích zachovaly. Plodnost totiž byla pro naše předky tím, co určovalo míru blahobytu, život i smrt. Proto bylo vykořenění tohoto zvyku pro křesťanskou církev velice obtížné. A jelikož se jednalo o svátek plodnosti a sexuality, nebylo jej možné ani dost dobře adaptovat do křesťanství, neboť v monoteistických náboženstvích pro sexualitu není s výjimkou různých zákazů a tabu příliš mnoho místa.

Dnes je tento svátek spojen spíše s „pálením čarodějnic“. Avšak pokud bychom se chtěli dopátrat jeho skutečného významu, měli bychom věnovat pozornost májkám, které dodnes v tomto čase zdobí český venkov. Překrásný falický tvar tohoto symbolu ční nad každou vsí jako opětovné potvrzení principu plodnosti a sexuality a nenechá nás na pochybách o tom, jak to s prvním májem vlastně kdysi dávno bylo.

Letní slunovrat

Datum: 21. – 22. června

Světová strana: jih

Živel: oheň

Další názvy: **Litlia, Alban Heruin, Midsummer**

O letním slunovratu je noc nejkratší a den nejdelší z celého roku. Zároveň v tento den začíná léto a co nevidět začne dozrávat první ovoce. Slunce má největší sílu a mýtická cesta Boha i jeho síla vrcholí. Říká se, že letní slunovrat je svátkem vil a jiných lesních bytostí. Jak víme, předvečer letního slunovratu také dostal název Svatojánská noc a podle mnoha lokálních pověstí lidé touto dobou potkávali různá světla, přírodní duchy, hejkaly, bludičky a další obyvatele českých lesů a luk. Tento čas je také nejvhodnější dobou pro získávání dřevěných hůlek. Pokud takovou hůlku ulomíme, je v každém případě vhodné dát stromu na oplátku odpovídající oběť.

Rituály letního slunovratu patří k nejoblíbenějším slavnostem Kola roku. Je to období, kdy jsou pořádány velké slavnosti, při kterých se často sejde větší množství eovenů, aby vrchol slunečního cyklu oslavily společně. Letní slunovrat je období festivalů a radovánek, kdy noční teplota, dovoluje i v našich zeměpisných šířkách vykonávat rituály v nebeském rouše. Radovánky letního slunovratu pod širým nebem, pod hvězdami a měsícem často trvají dlouho do noci a čarodějové a čarodějnice, zmožení radovánkami a veslím, mohou usnout jeden vedle druhého. Mezi nejkrásnější a nejhlubší zážitky pak patří pozorování východu slunce po noci, která je mezníkem na cestě slunce a Boha na tomto světě.

Pro mladého Boha, který stále ještě nepoznal pouta odpovědnosti, neboť se dosud toulal hlubokými lesy nevědomí, začínají krušné časy. Dny neomezené svobody Rohatého lovce ze zeleného lesa jsou úderem letního slunovratu definitivně sečteny. Bůh se totiž stal otcem a je čas, aby přijal svůj díl odpovědnosti za život, který nyní dřímá v lůně Velké bohyně. Tento život je úroda a všechny plody, které během letního období vydá země, aby uživila všechny svoje děti. A tak se z Rohatého boha, divokého a bezstarostného, stává Bůh Otec a Král, který přijímá odpovědnost za své království, musí je chránit a pečovat o ně, jakož i o

všechny své poddané. Tato událost je pro něj pochopitelně velmi skličující, a to zejména proto, že již pomalu začíná tušit, co ho čeká o svátku...

Lammas

31. července – 1. srpna

Další názvy: **Lughnasadh, dožínky, Loaf mass, Frey faxi**

Lammas je prvním svátkem, který je spojen s děkováním zemi za úrodu. Nejznámějším symbolem tohoto svátku jsou obilné klasy, kukuřice a různé výrobky z obilí, které jsou zároveň spojeny s Bohem a s jeho úlohou v tomto svátku. Tak jako se obilí poseče a pak vymlátí, abychom z něho mohli umlít, mouku a upéct chléb, i Bůh musí podstoupit oběť, aby země mohla vydat svou úrodu a nakrmit své děti.

Keltské pojmenování tohoto období je odvozeno od jména boha Lugh, který je v keltské mytologii výrazně slunečním archetypem, spojeným mimo jiné také s řemesly, ohněm a pochopitelně i s obilím. Podle legendy je Lugh synem bohyně Tailte a pozemského muže, což naznačuje jeho těsné spojení s materiálním světem a blahobytem.

Podle Wiccy se Bůh v tento čas stává Bohem obětním, který umírá z lásky pro svou zemi, kterou spravuje a které vládne. Je to právě Bohyně, kdo jej usmrtí a přetne vazbu poutající Boha k tomuto světu. Bůh se pak vydává na dlouhou a strastiplnou cestu hrdiny, během které má poznat, odhalit a posléze ovládnout mystérium smrti. Vstupuje do podsvětní říše, kde usedne na svůj trůn podsvětního krále a pána temnot.

Svátek Lammas je ohňovým svátkem, podobně jako Beltain. Jeho kouzlo je velmi dobře patrné – totiž ten den po rituálu jako by síla slunce, Boha a muže skutečně zeslábla. A někdy brzy nad ránem pak zahraje na naši nejhlubší strunu Samain, velký svátek smrti. Ten má sice přijít až za čtvrt roku, ale po Lammasu začíná být jeho nevyhnutelnost v některých chvílkách cítit a my víme, že období

největší slávy Boha skončilo a svět se začne brzy potápět do tmy.

Denního světla ubývá, to Bůh opouští tento svět a odchází do podsvětí mezi zemřelé. Po žních, jak známo, začínají dozrávat jablka a víno a ve druhé polovině září přichází...

Mabon

Datum: **21. – 22. září**

Světová strana: **západ**

Živel: **voda**

Další názvy: **podzimní rovnodennost, Alban Elfed, vinobraní**

Mabon je svátkem druhé sklizně a zároveň označuje začátek podzimu. Dny se krátí a noci se prodlužují, až nastane čas, kdy se délka dne i noci vyrovná. Takovému období říkáme podzimní rovnodennost nebo také Mabon. Svátek podzimní rovnodennosti je spojen s ovocem, především s jablky. Zároveň je to období zrání vína, tzv. vinobraní.

Jméno Mabon pochází s keltské mytologie (konkrétně z velšské oblasti) a mnoho skupin pro tento svátek preferuje rovněž obyčejný název, tedy podzimní rovnodennost. Mabon je jeden z keltských bohů, bývá spojován s Jiným světem, smrtí a s úrodou. Jeho povaha velmi úzce souvisí se způsobem, jakým se oslavuje podzimní rovnodennost, ve wiccanském kruhu.

Příběh tohoto sabatu patří k nejdokladnějším z celého Kola roku. Bůh a Bohyně jsou totiž odděleni. On vládne v říši zemřelých, zatímco ona stále chodí po zemi v lesích, na loukách a polích. Avšak protože se navzájem tolik milují, Bůh se vrací zpátky na zem, aby ještě naposledy spatřil krásu pozemského světa a své milované Paní. Jedná se o podobně osudové setkání, jako je to, ke kterému dochází o svátku jarní rovnodennosti. Bůh velmi touží po své královně, a proto si ji odvádí do svého nového království. Období podzimní rovnodennosti tedy představuje období sestupu Bohyně do podsvětí. Jedná se o mýtický

motiv, který můžeme najít ve všech západních kulturách od babylonské až po římskou.

Atmosféra podzimního slunovratu je plná nostalgie, a když se procházíme po lesích a loukách, jako bychom viděli mizející Bohyni, která kráčí po boku svého druha dolů do zászvětí. Její přítomnost se vytrácí a jako by po ní truchlila sama příroda. Dny se krátí, rána jsou chladná, a přesto je to překrásná doba plná magie, která může promlouvat hluboko k našim srdcím.

Dny jsou stále kratší a kratší, to Bůh s Bohyní se vzdalují dolů do hlubin. Nakonec oba usednou bok po boku na svých trůnech a znovu se spojují jako vládci říše zemřelých. Brány světů se otevírají a přichází velký svátek...

Samain

Datum: **31. října – 1. listopadu**

Další názvy: **Halloween, Hallowmas, Samhuin, Hallows eve, Dušičky**

Mluvíme-li o Samainu, musíme hned na začátku říci, že se jedná o svátek smrti. Téma smrti je ústředním motivem tohoto sabatu, dodává mu zcela nezaměnitelnou příchut' a naprosto drtivou váhu. Stojíme-li během tohoto svátku v kruhu, máme zcela zřetelný pocit, že „teď přestává veškerá legrace“. Rituálům v tomto období vládnu nejtežší energie a my máme pocit, jako by už nikdy nemělo být světlo. Samain je období, během kterého se radujeme a oslavujeme ve společnosti zemřelých. Život a smrt jako dvě strany jedné mince.

Bagahi laca bachahé

Lamac cahi achabahé

Karreljos

Lamac lamec bachalyos

Cabahagi sabalyos

Baryolas

Lagozatha cabyolas

Samahac et famyolas

Harrahya

Tak zní runa Bagahi, která je jedním z nejstarších fragmentů čarodějnictví a její písemný záznam pochází ze 13. století z Rutebeufova manuskriptu, který můžeme ještě dnes spatřit v Národní knihovně v Paříži pod čísly 837(7218). Slova pocházejí z jazyka podobného baskytskému a hovoří o oslavách, masu, hodování, o mrtvých a především o umírání. Jsou to slova smrti, která zní v kruhu pouze při dvou jedinečných příležitostech. Jednou z nich je právě Samain. Jsou-li tato slova správně vyslovena, mrazí z nich v zádech a zadírají se až do morku kostí.

Svátek Samain je období Dušiček, ideální doba k návštěvě hřbitovů, podzemních krypt a především hrobů našich zesnulých rodinných příslušníků. Z Boha se stává strašný Pán smrti, vládce mrtvých. Podle některých tradic se o svátku Samain Bůh opět spojuje s Bohyní v podsvětní říši. Samain je období, kdy se stírají hranice mezi světem lidí a říšemi, které obývají naši předkové. Jsou to oni, koho zveme do kruhu, aby se s námi jednou v roce radovali ze společně strávených chvil. Někdy bývá zvykem odlévat víno do dvou číší. Z jedné číše pijí členové covenu, druhá je určena pro mrtvé. Některé coveny v tomto čase rovněž dodržují zvyk dávat na oltář fotografie zesnulých příbuzných nebo jiných milovaných osob. Běžnou praxí je nechat mrtvým při oslavách porci jídla na zvláštním talíři.

Svátkem Samain nastává období temnoty, jež končí až svátkem Imbolc, který je sabatem zažehnutí světla a okamžikem, kdy se Bohyně vrací zpátky na zem, očištěná, obnovená, a opět plodná. Pán smrti již svou zemi nikdy neopustí a během temného období se postupně rozplývá, do nekonečných říší nevědomí. Jeho přítomnost přestává být.

patrná, někdy okolo svátku jarní rovnodennosti.

Tou dobou už je však na světě nové dítě, jeho vlastní syn počatý o svátku Samain. Dítě příslibu se rodí o svátku Yule, aby nám dalo novou naději. A tak se dostáváme zase na začátek našeho příběhu. Kdyby nebylo spojení Bohů ve smrti, život by nikdy nemohl být. obnoven do nové krásy. Bez smrti by svět. stagnoval a byl by skutečně mrtvý. Smrt je život a život je smrt. Taková je pravda, kterou nás učí Kolo roku.

V.

Rok se sešel s rokem. Během té doby jsem se s Karen viděl ještě několikrát. Pamatuji si, že v té době jsem dělal meditační cvičení téměř každý den a můj magický deník se velmi rychle plnil. Čas od času jsem přijel do Vídně za svými učiteli, abych odpovídal na různé otázky a konzultoval výsledky své práce. Učební materiál Wiccy patří mezi metody a informace, které není možné sdělovat veřejně, a proto jim budu věnovat jen malou pozornost.

Každá iniciační linie, ba i skupina, používá poněkud jiné metody výcviku, avšak obvykle se jedná o základní práci s živly. Jedním z hlavních cílů je naučit se efektivně meditovat a spojovat se se silou pomocí odpovídající symboliky. Konzultace s učiteli jsou nezbytné pro to, aby se adept neocital ve slepých uličkách a mohl si postupně zažít základní nasměrování při práci s neviditelným světem, kterému říkáme záměr. Záměr je důvod, pro který se vydáváme do nitra své mysli, a zároveň je to schopnost se tohoto důvodu držet. Pokud jsme schopni meditaci využívat k tomu, abychom dokázali proniknout do podstaty archetypů a obrazů, znamená to, že náš záměr je správný, iniciační proces začal a my můžeme postoupit k iniciačnímu obřadu.

Pamatuji si, že to byl velmi dlouhý rok. Prožil jsem během něj dvě období, kdy jsem cítil výraznou touhu všeho nechat a věnovat se dál tradičnímu čarodějnictví. Neměl jsem chuť několikrát do týdne zapalovat kadidlo nebo vonné tyčinky a věnovat se práci, která byla

chvílemi hodně nezajímavá a nudná. Vždycky jsem ale znovu našel sílu a dokázal pokračovat dál. Postupem času jsem si na pravidelná cvičení a rozsáhlé zápisy zvykl natolik, že jsem skoro zapomněl, že to všechno dělám kvůli iniciačnímu obřadu. To „kvůli“ se mi někde ztratilo a už jsem ho nedokázal najít. Vzpomínám si, že se mi děly zvláštní věci. Jel jsem třeba autobusem a najednou uviděl obličej, jak na mě kouká z oprýskané zdi. Když jsem se podíval pořádně, žádný obličej tam nebyl. Začalo se mi stávat, že jsem se probudil a chodil po pokoji a teprve pak jsem se skutečně *probudil*. Nebo se mi zdálo, že slyším mluvit člověka, který vedle mě stál v metru, ale když jsem se podíval, zjistil jsem, že jeho ústa jsou zavřená. Postupně se ale tyto podivné „zkratky“ přestaly objevovat, stejně jako začaly.

Po necelém roce jsem opět seděl u Gubi-Jeffersonů v obývacím pokoji a popíjel s Karen čaj. Po chvíli mě vyzvala, abych s ní šel do živlového chrámu. Vešel jsem dovnitř. Vůbec nic se nezměnilo. Koště i kotel stály na svých místech a artefakty na oltářích byly tam co minule. Dokonce i polštáře na podlaze mi připadaly, jako bych je viděl naposledy včera. Posadili jsme se naproti sobě.

Rozhovor si pamatuji docela přesně.

„Přijedeš toho dne, na kterém jsme se teď dohodli, přesně ve smlouvenou hodinu. Nejde to ani dřív ani později,“ řekla mi Karen.

„Dobře. Snad nebude mít autobus zpoždění.“

Protože jsem si dosud nebyl úplně jistý, zeptal jsem se:

„A co se stane ten den v určený čas?“

„Budeš zasvěcen,“ řekla Karen a já byl najednou jako opařený. Ta věta mi zůstala viset, někde v těle. Zařízla se do mě a zůstala tam. Dodnes jsem schopen si ji vybavit včetně intonace, kterou Karen použila.

„Budeš potřebovat několik věcí a je třeba, abys provedl jednu dlouhou a komplikovanou meditaci a abys ji udělal opravdu důkladně. Bude možná únavná, ale je třeba se dopracovat k určitým výsledkům. Pokud budeš mít pocit., že jsi získal málo informací, neváhej ji co nejdříve zopakovat.“

„Dobře.“

„Text ti pošlu a výsledky bys mi měl poslat, do dvou týdnů.“ Přikývl jsem.

„Taky budeš potřebovat, nějaké věci. Musíš je přivést všechny s sebou a na žádnou nesmíš zapomenout. Athame máš?“ „Mám.“ přikývl jsem. „Musí být ta rukojeť opravdu černá?“ „Musí,“ odvětila Karen.

Došlo mi, že má dýka nemá úplně černou rukojeť, a i když je pěkná, budu ji muset, předělat.

„Dobrá, předělám jej. Ale proč má mít. athame černou rukojeť? Má to nějaký symbolický význam?“ zeptal jsem se.

„Ne. Athame má černou rukojeť, abys ho za šera bezpečně rozpoznal od nože s bílou rukojetí. Jiné důvody nejsou.“

„Aha,“ řekl jsem zklamaně, protože jsem čekal nějaký mimořádně hluboký význam.

„Budeš potřebovat athame, šňůry a láhev červeného vína. Neměl by to být problém, ale na žádnou z těch věcí nesmíš zapomenout.“

Opět jsem přikývl. Pak bylo chvíli ticho.

„Chceš se ještě na něco zeptat?“

Chvíli jsem se zarytě díval do země. Měl jsem otázku, ale váhal jsem. Byla. vlastně úplně směšná, ale nedopřávala mi klidu. Nakonec jsem se přeci jen odhodlal.

„Jak se posvěcuje athame?“

„Uvidíš,“ řekla Karen a usmála se.

„Tak jako se to píše v té knize od Farrarových?“ nemohl jsem si vzpomenout na jméno.

„Ano. Přibližně tak,“ odpověděla Karen, a když viděla, jak rozpačitě se tvářím, dodala: „Tak to prostě je. Vždycky jsme to tak dělali.“

Kývnul jsem, ale neodpověděl. Zkusil jsem si to představit, ale nešlo to. Jako bych se pokoušel hledět přes černý závěs.

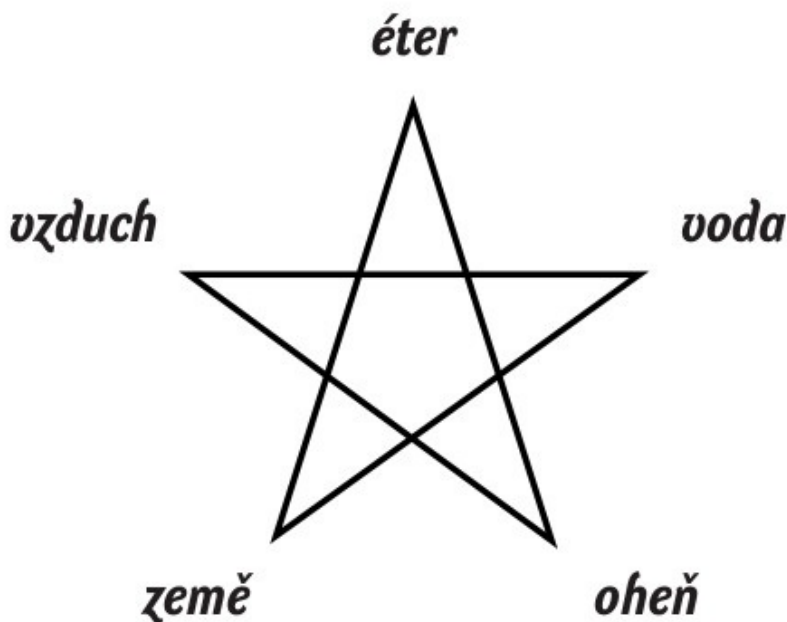
Vrátil jsem se do Prahy. Pamatuji si, že k posledním důležitým věcem před iniciací patřilo naučit se invokační a zažehnávací pentagramy a také Runu čarodějů.

Pentagramy se kreslí pomocí athame nebo hůlky do vzduchu ve všech čtyřech čtvrtích kruhu. Jsou esenciální součástí vytváření magického prostoru a slouží k přivolávání živlů do kruhu. Vždy jsou doprovázeny určitými slovy a vizualizacemi.

Vypadá to prostě tak, že vezmete do pravé ruky dýku, hůl nebo stačí použít jen ukazováček a otočíte se na východní stranu, která je spojená se vzduchem. Nakreslíte příslušný pentagram a postoupíte k jihu. Opět nakreslíte invokační pentagram, totéž na západě a na severu, až jste ze všech stran obklopeni živlovými silami, které se uprostřed kruhu navzájem prolínají. Postupně se vyrovnávají a otevírají tak dveře pátému živlu, kterému říkáme éter nebo akáša. Pak teprve můžeme do kruhu povolávat božstva. Jednak je kruh důkladně zabezpečen čtyřmi živlovými strážci a jednak díky vyrovnání jejich sil získáváme přístup k éterickým energiím.

Živlové invokace se v různých variantách používají ve všech rituálech, které můžeme označit za čarodějnické. Postupy se v každé tradici velmi liší, ale základní princip je stejný. Wicca používá k vyvolávání živlů invokační pentagramy, účinné vizualizace a určitá slova. Na konci rituálu, když se ruší kruh, je třeba se s živly rozloučit, poděkovat a odpoutat je z kruhu pomocí takzvaných zažehnávacích pentagramů. To je jedna z dovedností, kterou bychom měli alespoň částečně zvládnout před zasvěcovacím rituálem, a správné provedení pentagramů bychom měli mít pokud možno již zažité.

Řekněme napřed několik slov o pentagramů jako takovém. Jedná se vlastně o pěticípou hvězdu. Názorně ji můžeme vidět na následujícím obrázku.

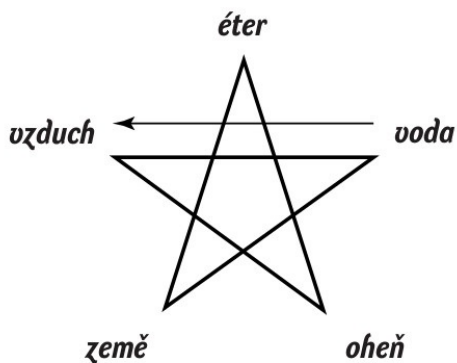

Nejběžnější a nejrozšířenější význam pentagramů znají dokonce i někteří lidé, kteří se jinak o čarodějnictví vůbec nezajímají. Objevuje se dokonce i ve filmech nebo ve videohrách jako symbol magie. My pentagram vnímáme jako základní symbol našeho hnutí a obvykle jej kreslíme hrotem vzhůru, tak, jak to vidí i, o na této stránce. Pro nás má samozřejmě celou řadu významů, ale ten, o kterém si povíme hned na začátku, spočívá právě v použití pentagramů jako symbolu čarodějnictví. Ti z vás, kteří již měli možnost se setkat s tarotovými kartami, jistě viděli pentakly jakožto převážně kovové disky, které slouží mimo jiné jako významný prvek v tzv. „malé arkáně“ tarotu. Pentakly jsou zde použity jako jeden ze základních symbolů, tak jako najdete například v žolíkových kartách piky nebo kříže. V tarotech reprezentují pentakly prvek země a často hovoří o materiální oblasti. Zde je také potřeba rozlišovat mezi slovy „pentagram“ a „pentakl“.

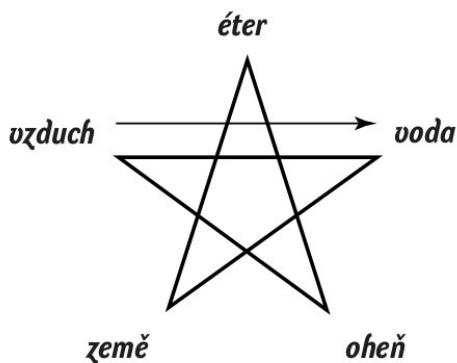
Pentagram je pěticípá hvězda. Je-li pentagram v kroužku, je to stále ještě pentagram, i když název pentakl lze v tomto případě také považovat víceméně za správný. Dřevěný, kamenný nebo kovový kulatý disk se symbolem pentagramů používaný jako oltářní pomůcka se pak nazývá pentakl ve všech případech a patří k základním nástrojům Wiccy.

Pentagram v kruhu také tvoří velice silný štít, který nás může chránit před negativními energiemi. Samotný pentakl jakožto nástroj ze všeho nejvíce připomíná právě kulatý štít. A mnozí lidé nosí pentagramy právě z tohoto důvodu – pro jejich všeobecně známý ochranný význam. Jsou-li vyrobeny ze stříbra, jejich schopnost ochraňovat se ještě zvyšuje. Stříbro je navíc kov tradičně spojovaný s Bohyní a Měsícem.

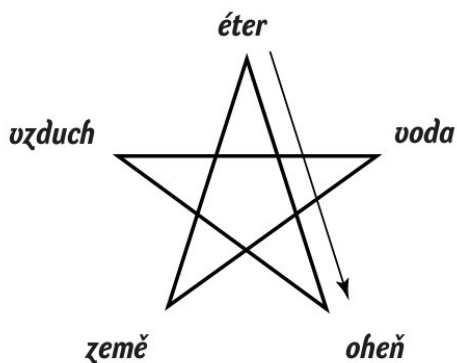
Půjdeme-li ještě dále, přijdeme na to, že pentagram může symbolizovat našich pět smyslů. Svým vzhledem pentagram zároveň nápadně připomíná tvar lidské postavy. Každá naše končetina má pět prstů. Pentagram se tak stává symbolem člověka jakožto tvora schopného ovládnout všechny čtyři živly, jak uvnitř sebe tak i vně. Samozřejmě pouze v případě, je-li obrácen hrotem vzhůru. Potom symbolizuje ovládnutí čtyř elementů dosažením transcendence v pátém prvku, kterým je éter, duch nebo chcete-li akáša.

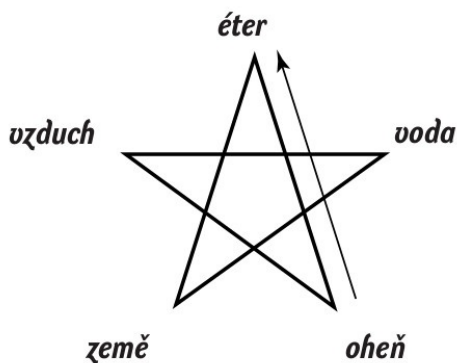
Invokační pentagram vzduchu

Zažehnavací pentagram vzduchu

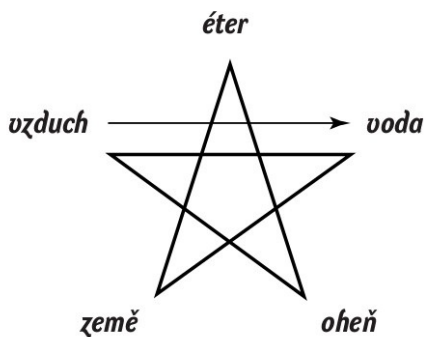

Invokační pentagram ohně

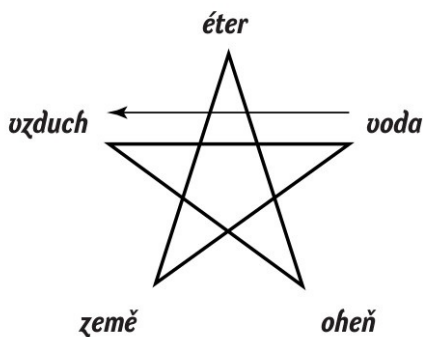

Zažehnavací pentagram ohně

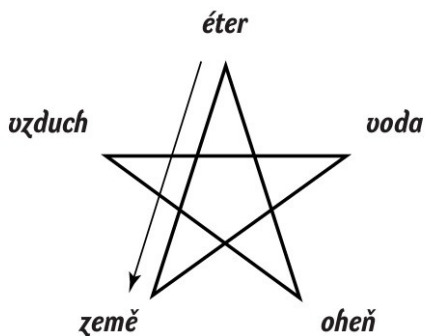
Invokační pentagramy se kreslí vždy tak, aby první tah vždy směřoval do hrotu, který přísluší vyvolávanému živlu. Zažehnavací pentagramy se naopak kreslí tak, že první tah vždy směřuje z hrotu, který přísluší danému živlu. Názorně to ukazují následující nákresy.

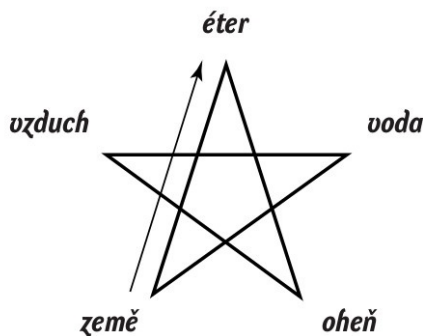
Invokační pentagram vody

Zažehňavací pentagram vody

Invokační pentagram země

Zažehňavací pentagram země

Používané vizualizace bývají velmi individuální v závislosti na tradici nebo způsobu práce v konkrétní skupině. Obvykle si představujeme světlo v odpovídající živlové barvě, jak tryská z naší pravé ruky a kreslí ve vzduchu pentagram.

V případě invokace vzduchu vidíme modré nebe a cítíme na tváři vítr. V jižní čt vrtí hledíme přímo do ohnivě stěny a cítíme sálající žár. Na západě se před námi otevírá nekonečná vodní hlubina a na severu vidíme velkou tmavou skálu nebo vztyčený balvan s krajinou v pozadí. Při výběru vhodné vizualizace je pouze třeba mít na paměti, aby byly obrazy pokud možno co nejméně zředěné jinými živly. Nebe by tedy mělo mít jen malou oblačnost, moře by nemělo mít dno ani skalnaté

břehy a v krajině bychom měli vynechat jezera i nebe nad ní.

Jak jsem již řekl, kromě práce s živly je třeba se naučit Runu čarodějů. Není to nic jiného než rýmovaný text, který se používá v kruhu pro zvýšení magické síly. Runa je součástí každého obřadu bez výjimky a obvykle předchází invokaci bohů. Je doprovázena tancem v kruhu po směru hodinových ručiček. Po jejím správném provedení je obvykle kruh naplněn dostatečnou silou, aby byly následující invokace úspěšné. Runa čarodějů patří mezi novější wiccanské texty; jejím autorem není nikdo jiný než Doreen Valienteová, která byla jednou z pivních velekněžek. Byla to právě ona, kdo dal této tradici mnoho z její současné podoby.

Následující text je poněkud pozměněný přepis Runy čarodějů tak, jak je dnes zaznamenána v české verzi Knihy stínů.

*Temná noci, jasná luno,
vládcové čtyř živlů stran.
Zazni čarodějná runo,
voláme vás mocné k nám.*

*Vzduch a oheň, voda, země,
hůlka, pentakl i meč,
sílu at' probudí ve mně,
at' vyslyší naši řeč.*

*Šňůry dūtky, plamen svíce,
všechna meče mocná síla,
k životu at' probudí se
a dají se hned do díla.*

*Mocní moře, mocní země,
síly slunce, bílé luny.
Jak říkáme, tak se stane*

po vyřčení této runy.

*Paní den a paní noc
a rohatý z lesů, plání,
voláme vás na pomoc,
naplňte dnes naše přání.*

V Boiohaemu je možno narazit na jinou verzi, která vychází z knihy „Čarodějství dnes“ od Stewarta Farrara. Tato verze je poněkud zvukomalebnější, ovšem autor překladu nepočítal (a ani nemohl počítat) s tím, že text vyžaduje velmi specifický rytmus, který by přesně odpovídal krokům, které se během provádění Runy používají. Překlad, který jsem vytvořil až mnohem později, tento rytmus sice má, ovšem právě na úkor zvukomalebnosti. Pro úplnost jsem do příloh zařadil ještě anglický originál, který obsahuje obojí.

Nyní si dovolím opustit toto téma a pokusím se navázat na nit svého příběhu, který jsme opustili v Praze, krátce před iniciací. Poslední kapitolou tehdejších událostí je má cesta do Vídně, která celý příběh završuje.

K mým živým vzpomínkám patří odpoledne a soumrak nad Znojmem. Pravidelná autobusová linka Praha Vídeň má totiž ve Znojmě krátkou zastávku. Obvykle trvá jen několik minut a ani tenkrát to nebylo jiné. Vyšel jsem na chvíli ven z autobusu nadýchat se čerstvého vzduchu. Kráčel jsem po dláždění a díval se do nebe. Slunce již zmizelo za střechami domů a nebe se barvilo do oranžova. Jako by se na chvíli zastavil čas. Upřeně jsem zíral kamsi nahoru a připadal si jako ve vzduchoprázdnu. Vrátil se mi pocit, který jsem měl tenkrát ve vlaku, když jsem jel do Vídně popivě. Věděl jsem, že až nastoupím zpátky do autobusu, odveze mě za hranice, které jsou jen několik kilometrů daleko, a já se opět ocitnu na cizím území. Bylo to, jako bych

odjížděl někam, odkud se již nemám nikdy vrátit. Díval jsem se na nebe a na svět, jako bych je už neměl spatřit. Bylo to úplně mimovol-né. Velmi jsem se tomu podivil. Rozum mi říkal, že se nic neděje, ale tělo jako by vědělo, že za pár hodin zemře. Dýchal jsem z plných plic voňavý vzduch, který začal s nastupujícím večerem chladnout, a měl jsem nepochopitelný pocit, že dnes dýchám naposledy. Otočil jsem se k autobusu. Viděl jsem, že venku je už jenom pár lidí a za několik minut se odjíždí. Nastoupil jsem dovnitř a posadil se na sedadlo.

Alespoň posté jsem otevřel batoh a zkontroloval, zda mám všechny věci. Nahmatal jsem pas, athame, šňůry i láhev vína. Byl to silný chilský merlot.

Autobus se rozjel. Neuplynula ani čtvrt hodina a přijeli jsme na rakouské hranice. Hned za celnicí je dlouhá silnice vzhůru a kruhový objezd. Autobus vyjede až na mohutný hřeben, který se táhne skoro přes celý obzor. Na samém vrcholku se otevře široký výhled na rakouské vinice a malá městečka.

Cesta trvala ještě více než hodinu. Seděl jsem na levé straně a hlavu jsem měl opřenou o sklo. Nepohnutě jsem hleděl na měsíc. Nemrkal jsem, skoro jsem mi nedýchal a nechal se hypnotizovat jeho (nebo jejím?) svitem. Nevím přesně, jak dlouho jsem takhle zíral, ale za tu dobu došlo ke dvěma zajímavým věcem. Celou cestu jsem měl velký strach a úplně sevřený žaludek. Nemohl jsem jíst a cesta se hrozně vlekla. Před očima se mi míhala obrovská spousta představ, jaké to asi bude, a bylo mi hodně špatně. Cítil jsem, jak se ve mně všechno bouří a duše jako by chtěla vyskočit oknem autobusu a utéct někam do polí. Když jsem pak ale otupěle zíral na měsíc, cosi se ve mně vzdalo a přestalo bojovat.

Zároveň jsem si uvědomil, že ze skvrn na měsíčním povrchu vystuprye silueta zajíce. Když jsme se totiž s Karen viděli poprvé, řekla mi, že jedna z našich rodičovských linií měla ve znaku zajíce. Zajíc je piý měsíční zvíře, protože za úplňku jej lze spatřit v obrazcích na měsíci. Tenkrát jsem se tomu velmi podivil, ale za celý rok jsem nedokázal zajíce na měsíci najít. Za jedné letní úplňkové noci jsem

pozoroval měsíc snad půl hodiny, ale zajíc se prostě neobjevoval. A teď tam najednou byl. Před očima se mi míhaly stromy, telegrafní dráty, železniční přejezdy, domy a vesnice a já už nebyl tak sám. Měsíční zajíc putoval se mnou a dívali jsme se na sebe skoro celý zbytek cesty.

Autobus mě zavezl až na Rathausplatz, přímo před univerzitu. Když konečně zastavil, znovu se mi stáhl žaludek. Zvedl jsem ze sousedního sedadla batoh a hodil si ho na záda. Předtím jsem samozřejmě ještě jednou zkontroloval, zda mám všechny věci. Athame, šňůry a víno. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem do Vídně autobusem ještě nejel, a tak není vůbec jisté, že najdu místo, kam se mám dostavit.

Když jsem sestoupil ze schůdků na ulici, uviděl jsem kousek ode mě povědomou postavu. Viděl jsem toho muže pouze jedinkrát v životě, a přesto jsem si jej zapamatoval. Byl to Heinrich, ten mohutný chlap s černými kudrnatými vlasy a v černém koženém plášti. Čekal na mě přímo na zastávce.

„Ahoj,“ pozdravil jsem a pokusil se o úsměv.

On mi jej ovšem neopětoval a místo toho jen odvětil: „Ahoj. Pojedeš se mnou, parkuju támhle za rohem.“

Mlčky jsem ho následoval do auta. Sedl jsem si a čekal. Za chvíli jsme již uháněli setmělými ulicemi napříč městem. Uvědomil jsem si, že jsem vlezl do auta podivného člověka, kterého vlastně vůbec neznám a který si se mnou může dělat, co chce. Byl jsem v cizím městě, neměl jsem skoro žádná eura a za ty dvě stovky českých korun jsem si mohl koupit tak maximálně dvě jízdenky na autobus a to ještě jen možná. Téměř jsme nemluvili. Vlastně jsme nemluvili vůbec. Uvědomil jsem si, že mě veze směrem, který nějak nesouhlasí. Tušení se změnilo v jistotu velmi záhy, když se před námi na obloze vyhoupl měsíc. Uháněli jsme kamsi do východní části města, kde to vůbec neznám. Najednou jsem dostal doopravdy strach. Zároveň už mi bylo všechno jedno. Chvillemi jsem měl pocit, že mě ten člověk odveze za město a tam mě tiše zamorduje. Nebo mě třeba, prodá na náhradní orgány...

Nryednou jsme prudce zabočili do jedné z postranních ulic a zastavili před zahradní brankou. Viděl jsem, že u branky někdo stojí.

Bylo to zrovna v místě, kde nestála žádná lucerna, takže bylo velmi těžké rozeznat rysy. Zahrada za plotem nebyla příliš rozlehlá a byla utopená ve tmě. Ani jedno okno v domě nesvítilo. Chvíli jsme tak stáli a já se upřeně díval na potemnělou budovu. Otočil jsem se na muže vedle sebe.

„Můžeme jít?“

„Ne. Dál už musíš sám,“ řekl mi rozhodně a stále se díval někam dopředu do ulice. Popadl jsem tedy batoh a otevřel dveře od auta. Podíval se mi ještě upřeně do očí a řekl:

„Hodně štěstí.“

Nezmohl jsem se ani na slovo. Jen jsem kývl a polkl na sucho. Sotva jsem zabouchl dveře od auta, chlap zařadil rychlost a rozjel se ulicí dolů. Jel stále rychleji, až mi za světelnou křižovatkou zmizel z dohledu. Na chvíli mě napadlo, kdo to asi byl, zda patří do covenu a jestli ho ještě někdy uvidím.

Pak jsem se podíval k zahradní brance. Stále u ní kdosi postával, a tak jsem vykročil k němu. Věděl jsem, že mám projít brankou dovnitř. Ulice byla úplně prázdná. Když jsem se přiblížil, uvědomil jsem si, že postava přede mnou je oblečena do černého pláště s kápí a není jí vidět do obličeje. Vítr odvál mrak,

který dosud zakrýval měsíc, a na mou tvář dopadlo studené světlo. Černý plášť se najednou rozhrnul a přede mnou se objevila čepel dýky. Mířila mi přímo doprostřed prsou...

...slyš tedy slova zákona: Budeš milovat vše živé v přírodě. Nestrpíš, aby kdokoliv utrpěl rukou tvou nebo myslí. Budeš kráčet v pokoře stezkami Bohů. Zákon rovněž praví, že naučíš se spokojenosti skrze utrpení a předlouhá léta vznešenosti duše a záměru.

Probudil jsem se ze tmy a vychutnával první doušky nového života. Páska z mých očí byla sejmuta a já naslouchal svým prvním iniciačním instrukcím. Stál jsem v chrámu s krásným oltářem. Viděl jsem na něm květiny, velikou krásnou lasturu a paroží, pentakl, dŮtky a spoustu dalších zajímavých věcí. Vedle oltáře stál na zemi veliký mosazný kotel a na druhé straně jsem zahlédl opřené koště ověncené barevnými

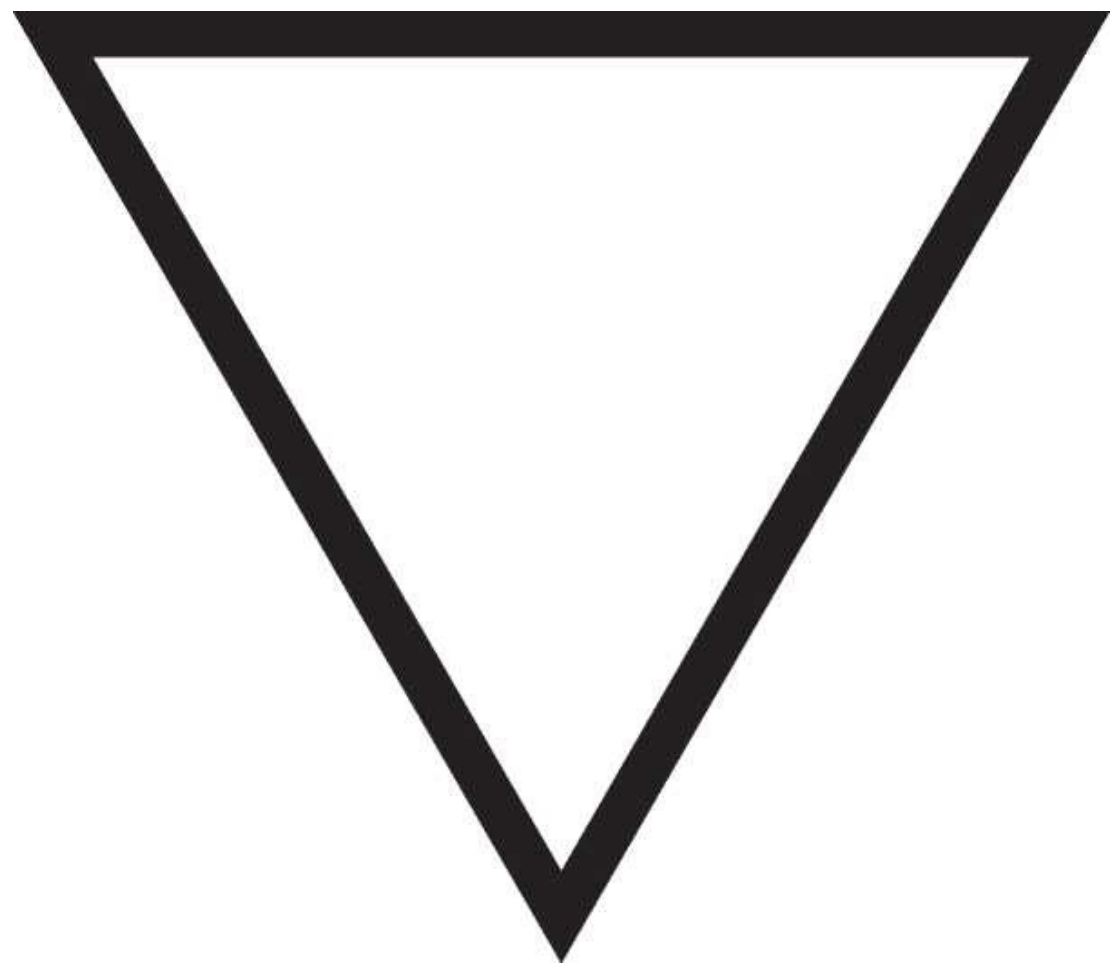
stuhami. Celá místnost byla zahalena do tmavého sukna a byla jedním velkým a krásným chrámem. Veškeré lesklé předměty jako by svítily světlem se zvláštními barevnými odstíny a někde hluboko uvnitř se vynořila myšlenka, jestli se mi to nezdá. Všude hořely svíce a já si uvědomil, že stojím ve wiccanském kruhu. Prošel jsem zkouškou, složil slavnostní přísahu a stal se knězem staré víry. Stál jsem a hleděl na lidi okolo sebe. Zahlédl jsem i muže, který mě dovezl autem až sem. Musel jsem se v duchu usmát. Jako by na mě spiklenecky zamrkal. Najednou to byl úplně někdo jiný. Spatřil jsem také černovlasou Lizi, kterou jsem poznal tenkrát před rokem na koncertě keltské harfy.

Chrámem zazněl plný hlas velekněžky, který mi zněl najednou úplně jinak. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že všechny zvuky mají jakousi zvláštní ozvěnu. Při jejích slovech celý sbor poklekl tváří k zemi.

V jiných náboženství uchazeč pokleká a kněz se tyčí nad ním, ale v magickém umění se učíme pokoře. Proto před tebou na uvítanou poklekáme a říkáme:

Požehnána budiž tvá chodidla, která tě dovedla až sem

Požehnána budiž tvá kolena, která pokleknou při posvátném oltáři

„Mám dvě dokonalá slova. Dokonalá láska a dokonalá důvěra.

Požehnán budiž tvůj falus, bez něhož by nás zde nebylo

Požehnána budiž tvá prsa stvořená krásou a silou

Požehnány budiž tvé rty, jež budou šeptat svatá jména

Dostal jsem velký žehnající polibek, kterému se také říká pětinasobná zdravice nebo pětinasobné políbení. Následovaly ještě další instrukce, které si již přesně nepamatuji. Poslední poučení, kterého se mi dostalo, znělo následovně:

*Kde jest čarodějů říše,
Tam rukou prastarých se píše
Z pěti slov Wiccan rede složíš,
Čiň, co chceš, pokud neuškodíš.*

Zároveň s poslední větou propukl celý sbor v bujarý smích. Jak jsem měl brzy zjistit, ne všechny části rituálů jsou vážné a takřka na žádném obřadu nechybí zábava, humor a jakási hravost, která je pro Wiccu typická. Některé pasáže se odehrávají v naprosté vážnosti a dokonalém soustředění, ale jsou místa, kde humor a smích hrají svou nepostradatelnou úlohu.

Z celého iniciačního obřadu jsem zde popsal skutečně jen zlomek. Ostatní části jsou sice zajímavější, ale není možné je zveřejnit. Během zasvěcení dostáváme nové jméno, které se vyslovuje pouze v magickém kruhu. Zároveň jsou nám sdělena jména Boha a Bohyně, která jsou tajná a předávají se v tradicích z generace na generaci. Za zmínku také stojí instrukce týkající se magických nástrojů. Jelikož se jedná o čarodějnické nástroje veřejně známé, věnoval bych jim několik řádek. Zasvěcením totiž cesta adepta zdaleka nekončí. Právě naopak. Tepive iniciací začíná skutečná práce a jedním ze základních úkolů každého čaroděje je postupně získat všech osm nástrojů Řemesla, kterým rovněž říkáme magické zbraně.

Základním nástrojem Wiccy je athame. Je to nejdůležitější nástroj vůbec, a proto musí mít každý z nás svůj athame dokonce ještě před zasvěcením. Bezprostředně po iniciačním rituálu jsem společně s velekněžkou svůj athame posvětil, a to způsobem, který nás učí tradice. Nástroj je očištěn posvěcenou vodou a kouřem a pomocí zvláštního zařikání je nabit éterickou energií v prostoru maximální polarity a síly. Takový prostor se nachází mezi těly muže a ženy a nástroje jsou posvěcovány uprostřed jejich vzájemného objetí. Je to tradiční a neobyčejně silný způsob používaný převážně pro meč a pro athame. Obraz takového posvěcení jako by zůstal s nástrojem navždy spojený a

pokaždé, když je athame použit, jako by zazněla ozvěna síly, která jej přivedla k životu.

Jak už bylo řečeno dříve, athame není nic jiného než dýka s černou rukojetí, která má ostří po obou stranách čepele. V magickém kruhu symbolizuje klíčovou psychickou funkci, které říkáme záměr a která symbolicky bezprostředně souvisí právě se způsobem, jakým je athame posvěcován. Jelikož jsem již o významu athame hovořil v úvodní části knihy, přejdou rovnou k dalšímu z nástrojů.

Magický meč plní obdobnou funkci jako athame a mimo to se během rituálů objevuje při velmi speciálních příležitostech. Měl by mít také tmavou rukojeť, ale není to nutné. V některých tradicích se jak athame tak meč zdobí určitými značkami. Jedná se o velmi staré značky, které se nápadně podobají znakům předepsaným pro obdobné magické nástroje ve Větším Šalamounově klíči ve verzi přeložené Samuelem L. MacGregorem Mathersem. Na mých nástrojích však dosud žádné nejsou a je docela dobře možné, že si zvolím své vlastní symboly. Některé linie trvají na používání stále stejných symbolů, avšak dle mého názoru by měl člověk použít především takové symboly, které promlouvají k jeho duši. Meč je vládnoucím nástrojem kruhu a zacházení s ním je obvykle omezeno toliko na velekněžstvo.

Dalším nástrojem je nůž s bílou rukojetí. Zatímco athame se používá pouze k práci s energií a k invokacím, nůž s bílou rukojetí se používá výhradně k práci na jiných nástrojích, k vyrývání značek a run nebo ke krájení bylin. Jeho použití je omezeno na magický kruh.

Hůlka je tradiční čarodějnický nástroj s obdobným použitím jako athame. Je vhodné ji použít při práci s určitými entitami, které jsou citlivé na kovové nástroje.

Kadidelnice je nádoba na písek, samozhavicí uhlíky a kadidlo. V kruhu používáme různé směsi bylin a pryskyřic podle toho, jaké energie chceme aktivovat. Odlišné kadidlo použijeme při esbatu, kdy se věnujeme například léčitelské magii, a odlišné například při svátcích Beltain nebo Lammas.

První uzel Uzel druhý Uzel třetí Uzel čtyři Uzel pět Uzel šestý Uzel

sedmý Osmý vážu

Pantakl je tmavý disk, na kterém jsou vyznačeny symboly. Používá se při posvěcování nástrojů nebo pro vysvěcení soli s vodou, když zahajujeme rituál. Wiccanský pantakl vypadá následovně:

Významy symbolů mohou být pochopitelně různé, ale podle obvyklého vysvětlení můžeme na pantaklu najít znaky všech tří iniciačních stupňů, dále symbol Velké bohyně, Rohatého boha, symbol polibku a symbol důtek. Pantakl nám sděluje velmi důležité poselství, že všechny iniciace nic neznamenají, pokud se jejich síla neprojeví na hmotné úrovni v konkrétních činech, rozhodnutích a správném jednání.

Dalším nástrojem jsou důtky. Jedná se vlastně o hůlku, na jejímž konci jsou připevněny hedvábné stuhy. Důtky se používají pro symbolické bičování. Jedním z významů tohoto rituálního úkonu je očista. Není to však význam jediný. Důtky patří k nej důmyslnějším nástrojům Wiccy, protože nás mohou mnoho naučit o životě a o tom, jakým způsobem se mohou měnit naše životní priority. Jejich používání v tradičním čarodějnictví bych určitě nedoporučil. Jedná se o nástroj, který vyžaduje zvláštní zacházení a není možné jej používat bez důkladné znalosti přesného významu a správné aplikace.

Posledním z osmi tradičních nástrojů jsou šňůry. Tento nástroj se používá při iniciacích, ale zdaleka nejen při nich. Jako

další z možných použití bych zmínil jednoduchý postup, kterým se používají při zaříkávání.

Vezmeme do rukou šňůru v barvě, která nejlépe odpovídá našemu záměru. Pro magii peněz můžeme použít například zelenou nebo zlatou. Pro odvahu nebo nalezení nového přátelství můžeme použít červenou. Chceme-li podpořit například naše schopnosti věštit, použijeme stříbrnou. Záleží na tom, jaké významy sami barvám přikládáme. Je lepší řídit se vlastní intuicí než knihami.

Vezmeme šňůru do obou rukou a vizualizujeme výsledek kouzla. Jedná se o obvyklou jednoduchou čarodějnickou magii, při které se soustředíme na výsledek a na samý závěr zaříkávání vyšleme co nejvíce energie k cíli. Změníme tak vnitřní obraz a v oblasti příčin dojde ke kýžené změně. Pokud jste dosud neslyšeli o tom, jak magie pracuje, dozvíte se to v doplňkových materiálech na konci knihy. Pokud jste s tímto tématem důkladně obeznámeni, můžete mé pojednání brát jako další osobní názor na věc. Během odříkávání následujícího textu děláme na šňůře uzly přesně podle níže uvedeného schématu. V okamžiku, kdy zakončíte řadu devátým uzlem, vyšlete energii směrem k vnitřnímu obrazu. Podotýkám, že se jedná o doslovný přepis z české verze Knihy stínů.

První uzel _ _ _ _ X _ _ _ _ začátek všech kouzel

Uzel druhý X _ _ _ X _ _ _ _ kouzlu dodá vzpruhu

Uzel třetí X _ _ _ X _ _ _ X za záměrem letí

Uzel čtvrtý X _ X _ X _ _ _ X k cíli míří

Uzel pátý X _ X _ X _ X _ X co nevidět

Uzel šestý X X X _ X _ X _ X mám to v hrsti

Uzel sedmý X X X _ X _ X X X až se setmí

Osmý vážu X X X X X _ X X X to dokážu

A devátý dám nakonec X X X X X X X X X dokonána správná věc

Poslední vzpomínka z mého příběhu je spojená s výletem a obědem, na který jsme jeli následujícího dne do vrchoviny jižně od Vídně. Napřed jsme zajeli na místo, kde jsem byl s Karen a s Wernerem při své první návštěvě Vídně. Celý sbor strávil příjemné chvíle ve vzdušném i v zemi chrámu. Procházeli jsme se po lese a probírali všechno možné od Aleistera Crowleyho až po létání na košťatech.

Zastavili jsme se na křižovatce, kde jsem tenkrát viděl Karen a Wenera, jak s kýmsi hovoří. Uvědomil jsem si, že pěšinek, které na mýtinku ústí, je dohromady pět. Dozvěděl jsem se, že před zvláštním stromem, který I, var cm připomíná jakési vidle, se odehrávají rituály v letním období. Za noci musí být toto místo opravdu působivé. Ze všech stran je hustě obklopeno stromy, takže je kryté před větrem. Jeho dominantou je strom, jehož větve se dělí jako rohy řeckého boha Pana, a všude okolo rostou jeřáby, duby a hloh. Také jsem se konečně dozvěděl, s kým tu tenkrát rozmlouvali. V duchu jsem se ptal, proč mě sem tenkrát vlastně zavedli.

Oběd jsme pak měli v nedaleké restauraci, která je zařízená v historickém stylu. Je součástí starobylé usedlosti, ke které patří několik dřevěných chalup a stodol. Když jsem před sebou viděl naše dvě kněžky v černých pláštích, jak kráčí po hrubém kamenném chodníku podél roubené stěny a pod oprýskaným vývěsním štítem, který se houpe ve větru, prožil jsem další neobyčejně intenzivní pocit déja-vu. Jako bych se propadl králičí norou někam do doby starých čarodějů, když byla Evropa mladší než dnes. Musel jsem se na chvíli zastavit a jenom jsem se díval. Minul mě Werner v černém plášti a se širokou černou stuhou ve vlasech. Za ním šla Karen a pak ostatní čarodějové.

Touto poslední krásnou vzpomínkou bych rád zakončil příběh o své iniciaci. I při psaní vidím tu scénu před očima ptám se sám sebe, odkud ji znám. Musím upřímně přiznat, že nevím. Je to poslední vzpomínka v této knize a patří k těm, které chovám v srdci jako vzácný klenot.

Na závěr svého vyprávění bych rád zdůraznil, že se nejedná o příběh fiktivní, ale zcela skutečný. Všechny ty podivuhodné věci se opravdu staly a stále se dějí v různých oblastech světa. Je to příběh, během kterého se můj život obrátil na ruby a dostal nový směr. Zároveň je to příběh o tom, jak se první pohan z Boiohaema dostal přímo k tradici wiccanského kněžstva. Budou-li tomu Bohové nakloněni, pak možná jednou spatří světlo světa první coven v naší rodné zemi. Jeho rituály možná zenzačátku nebudou tak krásné a působivé jako ty, které prožívají čarodějové za hranicemi. Naše možnosti budou jistě omezené a chrámy nebudou tak honosné. Kdo to ale může vědět? Záleží přece na nové generaci českého pohanského kněžstva. Je jenom a jenom na nás, zda dokážeme navázat na odkaz starého okultního a pohanského dědictví a zda ukážeme Evropě, že Boiohaemum stále ještě žije.

Účelem této knihy je ukázat cestu, inspirovat, ale také varovat. Slovo Wicca se používá často velmi lehkovážně a bez znalosti jeho skutečného významu. Zároveň může být tato kniha inspirací pro všechny eklektické skupiny, které spolu vykonávají rituály. Čarodějnictví může být velmi obohacující a bohatá duchovní praxe, pokud se k němu přistupuje s maximální úctou, vážností a odpovědností. Pokud na sobě neustále pracujeme a snažíme se pochopit pravdy, které nás učí čarodějnické rituály, naše zkušenost se bude prohlubovat a my porosteme. Náš prostor pro učení je takřka nekonečný a zdroje jsou nevyčerpatelné. Zasněžení do Wiccy je pouze jednou z mnoha neomezených možností. Rozhodně nemusí být nejlepší cestou, jak se stát čarodějem. Existují i jiné způsoby, které vyhovují mnohem většímu počtu lidí, a právě těm jsou určeny další dodatky v této knize. Staré náboženství totiž dává téměř neomezenou svobodu ve volbě uctívání Síly, a jakou stezkou se vydáme, záleží jen na nás a na tom, která je nám souzena.

Doplňkové materiály

Witches' Rune

Doreen Valiente

Darksome night and shining Moon
East then South and West and North
Harken to the Witches' rune
Here we come to call thee forth

Earth and Water, Air and Fire
Wand and pentacle and sword
Work ye unto our desire
Harken ye unto our word

Cords and Censer, Scourge and Knife
Powers of the Witches' Blade
Waken all ye unto life
And come ye as the charm is made

Queen of Heaven, Queen of Hell
Horned hunter of the night
Lend your power unto the spell
Work our will in magic rite

By all the powers of land and sea
By all the might of Moon and Sun
As we do will, so mote it be
Chant the spell and be it done.

Pojednání o magii

Magii bychom mohli pro naše potřeby definovat jako umění způsobit změnu takovým způsobem, který není uspokojivě vysvětlitelný na základě vědeckých poznatků. Přestože je to definice velmi zjednodušená a z hlediska celé západní okultní tradice značně nepřesná, pro začátek s ní bohatě vystačíme.

O čarodějnicích se odjakživa tradovalo, že vládou nadpřirozenými silami. Je to právě tento aspekt tradice, který se dostal také do povědomí společnosti. Dříve se také věřilo, že čarodějnice mají zvláštní schopnosti a síly, které dalece převyšují oblast smrtelníků. Je pravda, že někteří lidé přicházejí ke starému učení jako čarodějnice neobyčejně nadané už od přírody, neboť jsou od raného věku v těsném vztahu se svými vnitřními silami. Moderní vzdělávací instituce a společnost vůbec nedokázaly tento vztah přerušit natolik účinně jako u ostatních lidí. My ostatní se naučíme rozvoji magických a věšteckých schopností postupným výcvikem. Většina lidí je schopna naučit se magii do určité míry, ale stejně jako v případě jiných dovedností existují lidé, kteří v ní jsou lepší než ti ostatní. Naše základní schopnosti však mohou být vylepšeny pilnou prací a dlouholetým výcvikem.

Lidé se často ptají, zda magie funguje, a obvykle o tom mají mnoho pochybností. Pravda je taková, že magie sice funguje, ale také je třeba podotknout., že nefunguje vždycky. Každá magická operace, kterou děláme, je jako bychom pokaždé hráli trochu jinou hru s jinými pravidly a jiným obsazením. Náš úspěch bude vždycky záviset, na síle opačné strany a na velké škále dalších okolností. Podotýkám, že opačnou stranou se zde rozumí nepříznivé trendy a energie, které s danou situací souvisejí. Magii také do značné míry ovlivňují různé astrologické vlivy. Některé konstelace vesmírných těles jsou pro určité druhy magie vhodnější než ostatní. Do výsledku se navíc často rozhodujícím způsobem promítá vůle ostatních lidských bytostí, kterých se situace týká, a zejména pak osob, pro které pracujeme.

Magie v praxi je nejčastěji práce s vnitřními obrazy. Jejím účelem je uskutečnit, požadovanou změnu, ať už v psychické nebo v materiální rovině. Tato práce vyžaduje vysokou schopnost vizualizace a

koncentrace. Důležitým poznatkem je skutečnost, že se jedná o práci obousměrnou. Co tím mám na mysli?

Znamená to, že můžeme pomocí vnitřních obrazů ovlivňovat skutečnosti, které se ještě neprojeví, a zároveň můžeme umožnit těmto skutečnostem, aby ovlivňovaly naše vnitřní obrazy. Aktivní a projektivní působení se potom obvykle nazývá magie. Pasivní přijímání se pak nazývá věštění nebo jasnovidectví. Důležitý je poznatek, že v konečném důsledku se jedná o dvě strany téže mince.

Základem magického chápání reality je poznatek, že skutečnost je mnohem plastičtější a tvárnější, než jak nás učili ve škole. Fyzická realita je úzce spjata se způsobem, jakým ji vnímáme. Ačkoliv čarodějnictví obvykle nepovažuje reálný svět za iluzi, je třeba zároveň konstatovat, že skutečnost, kterou vidíme, slyšíme a cítíme, do velké míry vytváříme my sami.

Magická zkušenost a způsob vidění světa se nijak nevyklučuje s poznatky současné vědy. Mým oblíbeným příkladem je relační princip neurčitosti, který formuloval v roce 1927 fyzik Karl Werner Heisenberg. Princip neurčitosti říká, že čím přesněji určíme polohu částice, tím větší chyby se dopouštíme při určení její rychlosti a naopak. Skutečnost, kterou takto experimentátor zjistí, závisí do značné míry na něm samém a na způsobu měření.

Když už jsme zabředli do teorií fyziky, bylo by vhodné na tomto místě také upozornit na skutečnost, že současné materialistické vnímání světa je odvozeno od tzv. karteziánské fyziky, která se pohybuje v pevném třírozměrném prostoru pravoúhlých souřadnic a jejíž základ je starý přibližně tři sta let. O mnoho zajímavější je relativistická fyzika, jejíž základ byl formulován v roce 1916 známým fyzikem Albertem Einsteinem. Z pohledu jeho obecné teorie relativity se prostor jeví mnohem tvárněji, může se dokonce zaktivovat vlivem gravitace velkých těles apod. Plynutí času, hmotnost a rozměr podle této teorie závisí na rychlosti, jakou se pohybujeme. Albert Einstein šel dokonce tak daleko, že považoval hmotu pouze za formu energie. Kvantová mechanika, jejíž základy položil již jmenovaný fyzik a kterou

dále rozvinuli pánové K. W. Heisenberg a E. Schrödinger, nepovažuje již hmotu za cosi pevného, ale pouze za kvantové energetické vlnění, čili vibraci, jejíž polohu můžeme vyjádřit pouze jako pravděpodobnost výskytu. Kdybych to měl vyjádřit slovy obyčejného pohana, řekl bych, že hmota je jen energie, kterou považuji za prvotní Božskou energii. Hmota je pouze soubor mnoha nepatrných vlnění, u kterých můžeme určit pouze oblast, kde se přibližně vyskytují. Hmota je pak jen způsob, kterým tuto energii vnímáme. Existují také energie, které se našemu vnímání jako hmota nejeví, a přesto na nás mohou působit. Svět, který vidíme a slyšíme, je tedy jen naší interpretací určitého typu reálné vesmírné energie. Vědci a fyzikové také postupně přišli na to, že síla tvořící hmotu je polaritou (jaký objev!) kladně nabitých a záporně nabitých částic. My pohané jsme se rozhodli tuto energii vnímat jako Boha a Bohyni, což se sice z pohledu vědy může jevit jako rozhodnutí neobyčejně pošetilé, avšak v životě se ukazuje jako praktické a (proč si to nepřiznat) rovněž mnohem poetičtější a zábavnější.

Nabízí se otázka, z jakého důvodu to všechno tak složitě vysvětlují. Kvantová mechanika je jistě zajímavý obor, ale co má společného s magií? Tímto laickým odbočením do světa fyziky jsem chtěl poukázat na skutečnost, že vnímání současné „moderní společnosti“ do značné míry uvízlo ve tři sta let staré karteziánské soustavě a že moderní poznatky vědy prakticky nebere na vědomí. Za pozornost stojí zejména fakt, že mystické tradice, mezi něž patří i šamanismus a čarodějnictví, stojí svým pohledem na projevenou skutečnost mnohem blíže poznatkům moderní relativistické a kvantové fyziky, než všeobecně přijímaný postoj materialismu.

A magie nejenže staví na tomto vidění světa, ale je s ním zároveň neoddělitelně spjatá. Přístup ke skutečnosti z hlediska magie je holistický, neboť je z velké části založen na vzájemné souvztažnosti jevů. Evropské čarodějnictví stejně jako většina ostatních přírodních tradic nechápe vesmír jako soubor navzájem oddělených a nezávislých objektů, ale jako celek, který je neustále v pohybu a kde všechno souvisí se vším. I nepatrná změna v malém měřítku (například ve

skryté oblasti příčin) může způsobit analogickou změnu ve velkém v okamžiku, kdy se odpovídající analogie protnou. Je to jeden z bezpočtu možných výkladů magického axiomu, který pochází ze známé knihy Corpus Hermeticum. Jsou to slova Smaragdové desky, která ve volném překladu říkají:

Jest pravdivé, jest skutečné, že to, co je nahoře, je jako to, co je dole, a co je dole, je jako to, co je nahoře, aby dokonány byly divý jediné věci.

V prvních řádcích Smaragdové desky je mimo jiné obsažena i tato pravda, jejíž pochopení je nezbytné, abychom alespoň v nejzákladnějším pochopili princip magie. Energie, kterou vyšlete spolu s vnitřním obrazem žádané změny, totiž vytvoří v neprojeveném světě novou příčinu a nepatrně tak změní směr, kterým se události vyvíjejí. Když děláme kužel síly a všechnu energii pak vrhneme pomocí vnitřního obrazu někam do kolektivního nevědomí, vytvoříme zárodek změny, který jen čeká na analogické obrazy a informace v realitě, aby se námi vložená energie mohla projevit. Základním předpokladem úspěšné magie je proto schopnost vizualizace a naprosté koncentrace, dovedná práce s energií, silný záměr a mlčení. Mlčení znamená, že není dobré mluvit o připravovaných kouzlech – záměr tím ztrácí na síle a jeho energie se rozptyluje.

Výsledek magie většinou nepřijde hned. Dění okolo nás jen nepatrně změnilo směr a tato změna bude patrná postupem času. Neobjevila se nová událost. Vytvořili jsme pouze novou příčinu, která čeká na vhodné podmínky, aby se mohla projevit na úrovni hmotné skutečnosti. Magie je disciplína, kterou není snadné vysvětlovat. Její podstata patří mezi mystéria, která nejsou přenosná ani slovem, ani písmem. Přestože se již našlo mnoho lidí, kteří seji pokoušejí vysvětlit vědecky, zatím se to nikomu nepodařilo, aniž by při tom napsal hromady literatury, která se nedá číst a je z praktického hlediska nepoužitelná. Čarodějnice jsou si tohoto paradoxu velmi dobře vědomy, a proto na jakékoliv učené filozofické debaty, jakož i na psaní rozsáhlých vědeckých traktátů, většinou rezignují. Místo toho raději magii používáme tak jako desítky

generací čarodějnic před námi. Jinými slovy se domníváme, že nepotřebujeme do detailu ovládat zákony termodynamiky, abychom si dokázali uvařit čaj.

Při praktikování sympatetické magie můžeme snadno vystačit jen s vnitřním obrazem a s vhodnými čaromocnými slovy. Velmi obvyklé je znázornění situace za pomoci dalších nástrojů, kterými mohou být barevné svíce, kamínky, figurky, kresby nebo tzv. sigilia. Dobrou pomůckou je také šňůra, kdy při vázání uzlů doslova „vplétáme“ svůj záměr do jemného přediva příčin. Prvky jako kamínky, figurky nebo svíce většinou představují různé lidi, prvky nebo vlivy v systému, se kterým pracujeme. Pokud chceme například okolo sebe vytvořit ochrannou bariéru a rozhodneme se využít svíčkové magie, použijeme např. jednu bílou svíci pro sebe, čtyři nebo třináct dalších bílých svící pro znázornění magické ochrany okolo nás, a dále stříbrnou a zlatou svíci pro znázornění Boha a Bohyně, z jejichž síly tato ochrana vychází. Světlo Boha a Bohyně pak zapálí kruh okolo nás a my si budeme představovat, jak se kolem tvoří ochranná zeď z bílého světla. Při této operaci, stejně jako u většiny ostatních, je nutné něco jiného říkat, něco jiného dělat, něco jiného si představovat a navíc dovedně pracovat s energií. Jak je vidět, magie je velmi náročná na koordinaci a lze ji s trochou nadsázky přirovnat k řízení automobilu, při kterém musíme současně točit volantem, řídit a ještě sledovat značky a okolní provoz. Když začínáme v autoškole, nevíme, co dělat dřív. Po pár týdnech najednou zjistíme, že mnoho činností již vykonáváme zcela automaticky.

Princip, který jsem zde vyložil, je základním poznatkem, který využívá tzv. sympatetická magie, která je zároveň nejstarší formou magické techniky, kterou kdy lidstvo využívalo. Narážím zde zejména na známé jeskynní lovce, kteří napřed při rituálním tanci zabili figurky nebo obrazy zvířat a teprve pak vyrazili na lov. Tento úkon samozřejmě nezaručil úspěch, ale posunul události správným směrem. Tanec okolo ohně vyvolal potřebnou energii a samotný úkon zabití pomyslného zvířete byl oním znázorněním požadované změny ve vnitřních

obrazech. Lovci pak byli ve svém snažení úspěšnější. Někdy byli samozřejmě oponující skutečnosti silnější a pak se magie minula účinkem. Právě v těchto dávných dobách leží kořeny čarodějnictví. Principy, které využívali prehistoričtí lidé, využívá moderní čarodějnictví dodnes.

Existuje samozřejmě celá řada dalších magických odvětví. Nejznámějším z nich jsou evokační praktiky, které souvisejí s vyvoláváním astrálních entit, jež mají zajistit danou změnu skutečnosti. Tyto principy využívá zejména ceremoniální magická praxe a často vycházejí z tzv. démonologického konceptu magie. O tomto tématu existuje celá řada dobrých knih, dokonce i z per českých autorů, jako jsou F. Bardon, F. Kabelák a ze současnějších bych zmínil ještě Josefa Veselého nebo Milana Nakonečného, k jejichž tvorbě mám sice určité výhrady, ale říká se, že jsou dobří a v oboru vzdělaní. Pokud se však do četby takto náročné a sofistickované literatury pustíme, neměl by nás překvapit despekt, který zaujímají současní okultní autoři jak vůči čarodějnictví, tak i vůči tradici Wicca. Na vině je zde jednak nedostatečná informovanost a pak samozřejmě odlišnost v přístupu. Nemá smysl si s tím lámat hlavu. Důležité jsou informace, které můžeme získat, a samozřejmě rozhled, který se nám po nahlédnutí do děl těchto autorů zase o něco rozšíří. Zmínil bych na tomto místě také skutečnost, že mnoho čarodějů používá rovněž obřadní magické postupy a jejich práce se velmi blíží tradiční magické praxi.

Jak jsem již zmínil, věštba a jasnovidectví je přesně opačný proces než magie. Skutečnost, která se ještě neprojevila, nebo která se právě projevuje, či se dokonce projevila v minulosti, se může objevit jako vnitřní obraz během výkladu z karet nebo během snění. Platí zde obdobné zásady jako při používání magie. Tak jako pracuje sympatetická magie se symboly, používá řeč našeho podvědomí také svoje symboly, a to zásadně takové, kterým ne vždy rozumíme, ale které bezpochyby nějakým způsobem známe. Můžeme dokonce zahlédnout přesné obrazy skutečností, které se nám v brzké době doopravdy

stanou. To, že k takovým jevům občas dochází, je všeobecně známý fakt.. Jedním z úkolů čarodějnictví je tyto procesy podporovat, rozvíjet a integrovat do celkového rozvoje osobnosti.

Podobně jako v magii závisí úspěch i na působení jiných sil, zejména těch protikladných, platí i pro divinaci určité omezení, co se týká přesnosti výkladu. Je důležité si uvědomit, že magie i divinace pracují s trendy, kterými se události ubírají. S pomocí magie tedy trendy vytváříme prostřednictvím vnitřních obrazů a s pomocí divinace umožňujeme našemu podvědomí, aby již existující trendy promítlo do našich vnitřních obrazů. Jakmile jednou tyto trendy známe, můžeme s nimi začít aktivně pracovat a to dokonce i takovým způsobem, že se nakonec v realitě vůbec neprojeví. V tom koneckonců spočívá hlavní smysl divinace. S její pomocí můžeme odhalit existující příčiny a s pomocí magie je pak můžeme změnit tím, že staré trendy odstraníme a vytvoříme nové – čím více energie do nich vložíme, tím silněji se budou projevovat. Nejčastěji ale k něčemu takovému magii vůbec nepotřebujeme. Když jsme si vědomi možných nástrah nebo událostí předem, např. na základě výkladu karet nebo snu, můžeme se podle nich zařídit, vyhnout se problémům a z dané situace vytěžit co nejvíce.

Tolik k principu. Na tomto místě bych jen odbočil k vymezení pojmů. Většina lidí hovoří o jasnovidectví právě v souvislosti se samovolným jevem, během kterého spatřujeme obrazy něčeho, co se děje na jiném místě a v jiném čase. Přitom také platí, že k tomu nepotřebujeme žádné další nástroje, jako je I-fing, tarot nebo křišťálová koule. Obrazy navíc mohou přicházet nejen ve formě zrakového vjemu, ale také jako zvuk nebo i jiné projevy vnitřních smyslů.

Věštění je naopak zcela cílená technika, která používá různé důmyslné spouštěcí mechanismy. Tím mohou být právě taroto-vé, ale i jiné vykládací karty, čajové lístky, I-ťing, runy stébly trávy, rozsypané sirky atd. Analytická mysl je pak natolik zaměstnána. interpretací výkladu, že se může projevit intuitivní část mysli a najednou spatříme jasný obraz vztahu mezi skutečnostmi, který už na kartách není namalován a pochytili jsme jej odněkud „zvenčí“. V kartách můžeme

vidět, i spoustu dalších významů a asociací, které se v knihách nedočteme, a ve výkladech se nám budou postupně objevovat, vztahy či „pocity“ mezi kartami, na které jsme nepřišli rozumem. Mohou to být jen jakási zachvění, záblesky, obrysy, cokoliv. Tolik tedy k základním principům fungování magie a divinace. Podotýkám, že pro čaroděje není příliš směrodatné, jak přesně se tyto děje odehrávají, jako spíš to, že se dějí a že fungují. To, na co se soustředíme, je schopnost magii moudře využívat a mít její síly pod kontrolou. Skutečně není potřeba znát. teorii příliš do detailů, zejména pokud se věnujete spíše přírodním formám magie, kde se kromě rozumu uplatňuje velkou měrou také intuitivní poznání skutečnosti.

Etika čarodějnictví

Jak již bylo řečeno na několika místech této knihy, čarodějnictví nás učí odpovědnosti a klade silný důraz na osobní svobodu. Základní předpoklad, ze kterého při tom vychází, je ten, že člověk je inteligentní bytost, která je vybavena dostatkem moudrosti na to, aby poznala, co je etické a co ne. Mlčky předpokládáme, že lidé jsou samostatně myslící stvoření, která nepotřebují systém pravidel k tomu, aby neubližovali sobě ani svému okolí. Proto se náš etický kodex omezuje na jedno jediné pravidlo, které je založeno na tom nejobyčejnějším selském rozumu a logice každodenního života:

Ačkoliv by se mohlo zdát, že osoba, která žije podle tohoto zákona, si musí nechat líbit veškerá příkoří a ponižování, které je schopna každému z nás připravit moderní společnost a někteří obzvláště nepříjemní jedinci, ve skutečnosti se každá čarodějnice snaží přijmout taková opatření, aby jakýmkoliv útokům předešla a zabránila. Nemstíme se, ale přizpůsobujeme se podmínkám, ve kterých žijeme, a pokud nám někdo ubližuje, snažíme se tomu zabránit tou nejmoudřejší cestou a pokud možno se postarat o to, aby se to již víckrát neopakovalo. Nezapere-li mírumilovné řešení, neváháme sáhnout k razantnějším opatřením. Vždy se snažíme především následovat konkrétní situaci a teprve potom pravidla napsaná v knihách.

Dělej co chceš, pokud tím nikomu neuškodíš.

Jinak řečeno: Pokud tím neškodíš, dělej, co uznáš za vhodné. Správné vyhodnocení a použití tohoto pravidla je v dané situaci zcela ponecháno na jednotlivci, který se rozhoduje na základě svého nejlepšího úsudku a za své rozhodnutí také nese plnou odpovědnost.

V čarodějnictví totiž uznáváme princip odplaty, který bývá někdy nazýván zákonem trojnosti. O co jde? Je to známá a v praxi prověřená pravda o tom, že všechno co děláme se nám vrátí. Čarodějnictví jde ještě o něco dál než tato všeobecně známá poučka a dodává, že se nám

odplaty dostane v trojnásobné míře. Přičemž ale jako čarodějové odmítáme věřit poněkud naivní a stále ještě velmi zakořeněné představě, že nás za naše činy trestá Bůh, nebo dokonce Ďábel, jenž na nás sesílá pohromy všeho druhu. Jsme přesvědčeni o tom, že samotné naše činy a jejich stopy v našem podvědomí k nám přitahují sobě odpovídající vzorce a situace.

Jinými slovy ten kdo manipuluje, bývá sám manipulován. Kdo pomlouvá, sám je často terčem drbů, a kdo se povyšuje nad ostatní, sám často trpí komplexem méněcennosti. Tento výčet je samozřejmě poněkud zjednodušující, je to ale ta nejviditelnější a nejzjevnější podoba trojného zákona v reálném životě.

Čarodějnictví a příroda

Pohanstvu všeobecně patří k tzv. přírodním náboženstvím, což znamená, že klade silný důraz na sepětí s přírodou a jejími přirozenými změnami. Čarodějnictví v tomto ohledu není žádnou výjimkou. Náboženský prožitek nemusí být nutně nějakým zvláštním mystériem. Je to například i prosté sezení na louce mezi květinami, procházka tichým lesem nebo objevení skryté studánky. Může to být chvíle ticha na vrcholu kopce, rozhled do krajiny, pozorování západu slunce nebo pohled na měsíc vycházející nad korunami opadaných stromů. Může to být také procházka listnatým hájem, kdy ze země sebereme větévku a obdivujeme se jednoduché kráse dubových plodů. Jindy zase třeba brouzdání se potokem, hledání oblázků a pozorování slunečních paprsků odrážejících se na zčeřené hladině.

Možná, že vám to připadá příliš jednoduché. Možná, že o těchto kouzlech již dávno víte. Je to část jednoho tvrzení, na kterém se shoduje většina pohanských tradic – a sice, že znovuzrození pohanství není nic převratného ani nového. Je to prostě jen návrat k přírodnímu způsobu uvažování a znovunalezení něčeho, co všichni v hloubi duše známe. Tento poznatek platí nejen pro tyto zdánlivě obyčejné prožitky jednoty s přírodou, ale i pro hluboké zkušenosti uskutečněné během

formálních rituálů, kdy zažíváme pocit, že „jsme součástí toho všeho“. Oslavujeme změny ročních období a měsíčních fází, čímž naládujeme naši nevědomou část mysli na jednotlivé kroky nekonečného tance vesmírných sil.

A tak jako se každý dobrý křesťan denně modlí, nebo si zajde do kostela a jednou týdně jde na mši, každý dobrý pohan se jde minimálně několikrát do týdne projít do přírody, nejlépe do lesa, a pokud nemůže, pak alespoň někam, kde může být ve spojení se stromy a s ostatními volně rostoucími bytostmi. Pokud žijeme ve městě, je to někdy velmi těžké. Zde si musíme pomoci náhradními řešeními. Většina velkých měst má parky nebo alespoň volně rostoucí stromy a z menších měst to do přírody není moc daleko.

Možná, že chodíte přírodou cestou z práce nebo ze školy. Pak máte v tomto ohledu velké štěstí. Možná, že jezdíte z práce metrem nebo tramvají a navíc nemáte čas na procházky. Což je pak mnohem horší, ale i zde se dá mnoho udělat. Důležité je trávit v přírodě tolik času, kolik můžete. Jakmile se dostanete do takových míst, užívejte si vědomí, že nic nemusíte a nikdo po vás nic nevyžaduje. Chod'te si, kam vás nohy zanesou, po cestách i mimo cesty. Jakmile vás napadne změnit směr, udělejte to. Po-cítíte-li potřebu běžet, neváhejte a utíkejte. Budete-li mít chuť obejmout strom nebo si lehnout do trávy a dívat se na oblohu, učiňte tak s veškerou důkladností.

Tohle můžete dělat třeba každý den, máte-li nablízku les a divokou přírodu na dosah ruky. Vaše možnosti jsou pak v tomto ohledu takřka nekonečné. Je to jako kdybyste bydleli hned vedle chrámu.

Pokud ale žijete ve městě, udržování kontaktu s přírodou je mnohem složitější a často se musíte spokojit s málem. Jděte se alespoň několikrát do týdne na pár minut projít, ven, kde roste něco jiného než domy a reklamní plochy. Pokud obýváte centrum města, vytipujte si oblasti, kde jsou alespoň nějaké stromy které nerostou rovnou z chodníku, ale je okolo nich alespoň trochu zeleně. Navštěvujte tato místa pravidelně a důkladně je zkoumejte. Můžete si prohlédnout, každý strom. Vnímejte způsob, jakým se ve „vašem území“ projevují

změny ročních dob. Nejlepší je volit cestu ze školy nebo ze zaměstnání tak, aby vedla některou z vašich vybraných oblastí. Časem zjistíte, že se vám z nějakého nevysvětlitelného důvodu líbí některé stromy více a jiné méně. Možná, že se s některými z nich časem spřátelíte a budete se společně divit neuvěřitelné komplikovanosti života lidí ve městech. Možná pocítíte touhu navštívit stromy, s nimiž jste se spřátelili, když vám bude smutno nebo když budete hodně vyčerpaní. Můžete se spolehnout, že vás pochopí a vždy vám pomohou, neboť vědí, že jste na jejich straně. Budou mít radost, že je má někdo rád a chodí je navštěvovat, a vy budete mít útočiště, zdroj síly a inspirace. Můžete se stát znovu dětmi a hrát si s obrazy energiemi, vzpomínkami nebo s podzimním listím. Vraťte se do doby, kdy vám bylo pět, a vzpomeňte si, jaké kouzlo pro vás představovala příroda.

Takovému vztahu říkám „tajné spojenectví“, a sice z toho důvodu, že je zapotřebí jej do značné míry chránit před ostatními. Všichni lidé mohou navázat spojení s přírodou stejně jako vy, ale nevědí o tom. Z nějakého důvodu se rozhodli věřit, iluzi, že člověk stojí nad přírodou, podobně jako jste jí dříve věřili vy. Svoje poznání jim ale nemůžete sdělit. Dokonce je často ani nemůžete otevřeně projevit, neboť vám nebude nikdo rozumět. Vaše spojenectví bude tajné, protože takové zkrátka musí být. Pokud se je pokusíte někomu vysvětlit, pravděpodobně vás nepochopí. Lépe uděláte, když se o to nebudete ani pokoušet, neboť lidé rádi odsuzují a považovali by vás za blázný. Nechte si své tajné spojenectví pro sebe a pro ty, kdo jej mohou pochopit. Nemějte obavy, začíná nás být. čím dál víc.

Okolo vás budou možná chodit, lidé a vy budete třeba, stát, dívat se na strom a něco mu šeptat. Budou si myslet, že jste se zbláznili. Nedělejte si zbytečné starosti. To svět se trochu zbláznil. Stačí se jen podívat kolem sebe. Když strávíte několik týdnů v přírodě a pak se vrátíte do města, pochopíte, o čem mluvím. Nedělejte si z toho těžkou hlavu a nepovažujte lidi, kteří o vás nesmyslí dobře, za své nepřátele. Stojí vlastně na stejné straně jako vy, jenom o tom nevědí a musí neustále vymýšlet nějaké složitosti.

A pokud bydlíte na malém městě nebo na vesnici a les máte pár set metrů od svého obývacího pokoje, můžete svou „každodenní zbožnost“ provádět dle libosti bez jakýchkoliv omezení. Jednoduše vyběhněte z domu a běžte, kam vás nohy zanesou.

Stejně jako my z města si můžete najít určité oblasti, které pro vás budou znamenat, něco zvláštního. Můžete objevit místa, která na vás dýchnou svým kouzlem a podmanivou atmosférou. Nepochybně dříve nebo později najdete mýtinu, skupinu stromů, údolíčko nebo prostě jen místo, kam se budete stále vracet. Vaše možnosti jsou naprosto neomezené. Můžete sem chodit cvičit nebo meditovat. Můžete sem chodit obětovat Bohům a můžete toto místo obdarovat za to, že vás pokaždé přijme s otevřenou náručí. Můžete s ním rozmlouvat nebo šeptat stromům, které rostou kolem. Můžete tu vykonávat rituály a dokonce můžete okolo něho naskládat kamínky a vyznačit tak posvátný prostor, a pokud jste si jisti jeho skrytou polohou, můžete se pokusit vybudovat skutečnou pohanskou svatyni. Možná, že ve vašem okolí žijí jiní pohané, ať už čarodějnice, keltové, slované nebo vyznavači ásatrů. Pokud ano, můžete velmi rychle zjistit, že máte společného mnohem více, než by se na první pohled zdálo. Pokud se časem prokáží jako důvěryhodní, můžete je uvést najedno ze svých míst a společně vybudovat jednoduchou lesní svatyni, kde se budete dle libosti scházet.

Domácí chrám

Pokud je to alespoň trochu možné, domov čaroděje by měl být vybaven místem, kterému říkáme „domácí chrám“. Někdo říká třeba jen „oltář“, protože má k dispozici jen malý koutek, kde má shromážděny různé posvátné předměty a svíce. To zda chceme mít domácí chrám, nebo oltář, je věcí naší svobodné volby, ale nějaké posvátné místo bychom doma zřídit měli.

Náš domov je náš život. Způsob, kterým je zorganizován, velmi dobře odráží, jaké životy žijeme. Pokud žijeme v „čarodějnickém nepřátelském“ prostředí a patříme k těm, kdo své zájmy skrývají před

rodinou a okolím, pak pro nás bude velmi těžké takové místo připravit.. Je možné jej zřídit například na policiče v obýváku, tak aby nikdo nepoznal, že má význam jiný než dekorativní. Nad poličkou může třeba čirou náhodou viset fotografie krajiny, řeky, měsíce nebo vycházejícího slunce. Může tam být. třeba i obrázek muže a ženy nebo detail jelena s měsícem. Na policiče pak může být. třeba smrková šiška a lastura. Žádný pentagram, ankh ani nic podobného. Na takové posvátné místo lze umístit cokoliv, co pro nás nějak symbolizuje Rohatého boha a Velkou bohyni, ale nikdo nepovolaný nepozná, o co doopravdy jde.

Už samotná příprava takového místa se může stát rituálem. Začneme samozřejmě výběrem vhodného umístění. Ve většině pokojů prostorové podmínky nedovolují bádát nad orientací, pokud jde o světové strany, ale je-li to možné, měl by být oltář na severní straně, orientovaný na osu sever-jih. Je dobré zvolit vhodnou barvu oltářního přehožu. Ze zkušenosti mohu doporučit černou. Není to proto, že bychom snad dělali černou magii, ale proto, že černá je ideálním pozadím pro veškerou rituální práci. Všechno, co je černou obklopeno, je totiž zvýrazněno a stává se symbolem. Vynikající je také hodně tmavá fialová. Nic nám samozřejmě nebrání použít například vínovou, temně zelenou, bílou nebo jakoukoliv jinou barvu.

Na oltář pak můžeme umístit úplně cokoliv, co je pro nás nějakým způsobem posvátné a spojené s Bohy. To mohou být sošky Bohů, svíce, symboly živlů, tarotové karty, kalich, hůlka, kadidelnice, pentakl, květiny, šišky, kameny, prostě úplně cokoliv, co nás napadne a má to pro nás význam.

O naše posvátné místo bychom se pak měli náležitě starat, utírat prach, občas přinést Bohům nějaké čerstvé květiny atd. To, jak vypadá náš oltář, odráží náš vztah k posvátnu.

Stromová meditace

Stromová meditace je jednoduché cvičení, které samo o sobě nemá valného významu. Používá se především v kombinaci s dalšími

meditací, a to vždy na začátku a na konci cvičení. Je to jednoduché otevření energetického kanálu, který prochází naším tělem uprostřed zad a splývá s páteří. Na tomto kanálu existuje sedm hlavních energetických center, kterým říkáme čakry. Pomocí tohoto cvičení lze přivést pozornost a tudíž i sílu právě do jednotlivých čaker od kořenové (kořen páteře) až po korunní (temeno hlavy) a zároveň nastavit naše vědomí do stavu relaxace a současně neobyčejné pozornosti.

Posadíme se, uvolníme, držíme záda i hlavičky zpříma a ověříme si, zda máme uvolněná ramena. Dýcháme volně a chvíli pozorně sledujeme svůj dech. Když cítíme, že se zklidňujeme, můžeme začít s vizualizací. Představíme si, že osou našeho těla prochází kmen stromu, který nad naší hlavou přechází do koruny a pod námi zapouští kořeny. Tím stromem jsme my. Chvíli se vžíváme do tohoto pocitu a soustředíme se především na kmen, kterým je naše páteř. Když je představa dostatečně jasná, zklidníme se a chvíli se ještě soustředíme na dech. Pozvolna můžeme začít nasávat ze země energii v podobě bílého světla. Představíme si je, jak stoupá drobnými kořínky pod námi, pak hlavními kořeny a kořenovou čakrou (hrází) dovnitř do kmene (centrálního kanálu). Nespěcháme a dáváme si záležet. S každým nádechem nabereme ze země více a více síly. Necháme bílé světlo stoupat nahoru kmenem až do koruny, odkud bude z konců větvíček padat na zem okolo nás jako stříbrný déšť. Necháme je vsakovat do země a znovu je nasáváme kořeny. Tak postupně vytvoříme energetickou smyčku, která nás při dostatečné koncentraci připraví na další meditační putování.

Po chvíli budou naše energetická centra podél páteře natolik otevřená, že můžeme postoupit k vlastní meditační práci. To může být například putování vnitřními krajinami za účelem zkoumání živlových či jiných bytostí, meditace na Strom života, vizualizace run nebo hebrejských písmen, vizualizace a zkoumání tarotových karet, cesta za Bohem a Bohyní atd.

Poté co jsme provedli vlastní meditační práci, je opět nutné provést příslušnou uzavírací techniku. U stromové meditace to znamená na

chvíli obrátit proud bílého světla a přebytečnou energii poslat, kořeny zpět do země. Zároveň je třeba si uvědomit vlastní tělo, jeho hranice a místo, kde spočívá na podložce. Po meditaci bývá ideální chvíle si dát něco malého k zakousnutí, napít se a zapsat si své postřehy.

Meditační putování

Pravidelné cesty do hlubin nevědomí jsou velmi důležitými technikami rozvoje vizualizace a tvoří rovněž určitý předstupeň pokročilých technik, jako je například astrální projekce. Hodnota takových cvičení spočívá rovněž v možnosti jejich použití coby vysoce efektivního způsobu získávání informací, třídění poznatků, práce na sobě a někdy i například léčení na dálku. Zároveň s jejich pomocí upevňujeme vztah mezi vědomou a nevědomou částí mysli a navíc tento vztah zásobujeme celou řadou užitečných symbolických vyjádření, s jejichž pomocí pak spolu mohou obě části mysli komunikovat.

V principu je to velmi jednoduchá technika. Je to úplně totéž, jako když se nám zdá sen, jenomže jsme přítom „vzhůru“. Je to podobné, jako když hrajeme nějakou fantastickou hru (například Dračí doupě nebo Vampires), jenom používáme trochu jiná pravidla a jsme zároveň hráčem i „Game Masterem“ či „Pánem jeskyně“. Není to zrovna ideální příměr, ale kdo tyto hry zná, spíše pochopí princip. Pokud je neznáte, nevádí, meditační putování není nic složitého. Právě naopak. V principu to připomíná ony chvíle, kdy se zamyslíme v autobuse a vybavujeme si scénu ze včerejšího dne. Je to téměř totéž, jako když si čtete sci-fi román a představujeme si, jak před našima očima probíhá zuřivá vesmírná bitva. Jediný podstatný rozdíl je v tom, že během cestovních meditací musíme být v této vnitřní realitě přítomni neustále a zároveň je potřeba dát těmto cestám určitý řád. Před každou meditací je dobré si ujasnit, kam jdeme, s kým se chceme setkat, co se chceme dozvědět, a toho se pak pokud možno držet. Nepřipadá v úvahu začít například meditaci tím, že si budeme představovat, že hledáme posvátný háj, abychom se setkali se svým vnitřním učitelem, a

postupně se „promeditovali“ třeba až do zmiňované vesmírné bitvy nebo do Starého Egypta. Vždy je třeba mít předem jasně definovaný cíl a toho se držet.

Pokud u jiných cvičení dodržujeme pravidlo, že nás nikdo nesmí vyrušovat, pak u cestovních meditací to platí dvojnásob. Každá cesta, kterou podnikneme, musí mít jasnou logiku, strukturu a musí mít jednoznačný začátek a především jednoznačný konec. Přerušit meditaci, protože nám zvoní telefon, není dobrý způsob, jak svému podvědomí sdělit, kdy je meditace u konce. Pak se nám může snadno stát, že se při jiných meditacích přistihneme, že nám telefon zvoní i ve vnitřním světě a my v myšlenkách telefonujeme se svým známým. Pak nastane problém, jak se s takovým obrazem vypořádat. Po špatně ukončené meditaci také můžeme mít různé výpadky nebo trpět určitou nekoordinovaností a pocitem, že jsme „nějak mimo“.

Před každou meditací je nutné zavřít oči, zklidnit se, chvíli obrátit pozornost ke svému dechu. Pak provedeme první fázi stromové meditace, během které se otevřou naše energetické dráhy, a vytvoříme smyčku proudící energie. Důležité je, abychom byli naprosto klidní, zcela odříznutí od vnějšího světa, soustředění a zároveň uvolnění. Po každém putování po vnitřním světě je vhodné provést opačný postup přípravného cvičení (obrácení toku energie, viz. stromová meditace). Na závěr je důležité zaznamenat si výsledky do magického deníku, něco malého sníst a napít se. To je ze stejného důvodu, proč bývá součástí našich obřadů rituální hostina, totiž za účelem uzemnění energie. Je to skutečně mimořádně důležité opatření a bývá často podceňováno a zanedbáváno. A to nejen v čarodějnictví, ale zejména v jiných systémech a způsobech práce. Nedostatečně uzemněná energie se projevuje tak, že jsme roztěkaní, jaksi „mimo“ a že nemůžeme večer usnout. Přitom stačí jen uvařit si čaj a dát si pár sušenek, ovoce nebo sklenku červeného. Čím dříve po meditaci nebo rituálu to uděláme, tím lépe. Ideální je to bezprostředně po závěrečném cvičení. V případě, že cestujeme vnitřními krajinami, je uzemnění velmi důležité.

Během putování je dobré sedět, držet záda rovně a mít uvolněná

ramena. Můžeme zvolit lotosovou pozici nebo sezení na židli. Někteří lidé volí raději meditaci vleže. Také to je přípustné. Naším cílem není stát se jogíny, ale naučit se pracovat s vnitřními obrazy. Proto volíme polohu, která nám umožní maximální míru soustředění a budeme schopni v ní vydržet bez hnutí alespoň čtvrt hodiny.

Cesta do lesa

Cesta do lesa je pracovní název pro jednoduché meditační cvičení spojené s putováním vnitřními krajinami. Připravíme si meditační deník a provedeme stromovou meditaci. Když jsme dostatečně relaxovaní a energie okolo nás proudí jako stříbrný déšť, představíme si nad hlavou bílou kouli. Přeneseme do ní své vědomí. Představíme si, že touto koulí dýcháme. Postupně ji necháme zvětšovat, až pohltní celou naši hlavu i tělo. Nakonec ji necháme pomalu rozptýlit, a jak bílá záře okolo nás slábne, uděláme krok. Vystoupíme z bílého světla na lesní pěšinu. Představíme si, že stojíme na cestičce a před námi je můstek přes potok nebo říčku. Vstupujeme na můstek a pohlédneme na vodu. Všimneme si, jak vypadá, a podíváme se okolo, zda neuvidíme nějaké zvláštní stromy, rostliny nebo dokonce zvířata. Po chvíli přejdeme lávku na druhou stranu. Na protějším břehu je les, na jehož konec není vidět.

Vydáme se do hloubi lesa a prozkoumáme jej. Můžeme objevit zajímavý strom a pozorovat jeho kůru, najít květiny, které nás zaujmou. V lese také můžeme objevit čarodějku, druida nebo učitele. Takoví bývají většinou na vyvýšených mách a pahorcích. Lze se také setkat s různými mluvícími zvířaty nebo jinými tvory. V šamanismu je obvyklou praxí na začátku podobných putování objevit a nalézt, spojení právě mezi zvířaty. Říkáme jim totemová nebo silová zvířata. Můžeme samozřejmě zvolit i tuto možnost. S daným zvířetem se pak můžeme setkávat častěji a volat jej na pomoc, například když se ztratíme. Je však třeba mít na paměti, že čarodějnictví učí poněkud odlišnému přístupu ke vnitřním rovinám, než jak je tomu běžně u

šamanů. Neměli bychom proto na totemová zvířata spoléhat příliš a pracovat s nimi nadměrně často nebo je volat, kdykoliv se objeví něco, co se nám nelíbí.

V případě, že se ve vnitřním světě objeví jakákoliv hrozba, je třeba zachovat naprosto chladnou hlavu. Neutíkáme, nevoláme svého průvodce, ani se nesnažíme tvora smazat silou vůle. Představíme si, že držíme v ruce svou rituální dýku (athame) a touto dýkou namíříme na to, co nás ohrožuje. Zeptáme se, co je to a přikážeme, ať nám ukáže pravou tvář. Při setkání s různými monstry a strašidly jsme naprosto nesmlouvaví a nesnažíme se utíkat nebo je přetvářet. Naopak zjistíme, co jsou a proč tam jsou. V praxi magie se musíme naučit být tváří v tvář subtilním inteligencím neohrožení a v každém případě být pány situace. Pokud na strašidlo, které se právě objevilo, namíříme dýku a zeptáme se, co je zač, obvykle se rozpadne na nějaký hnus nebo úplně zmizí. Občas se také přetvoří na nějaký zajímavý symbol, který je vhodné si zapamatovat. Bubáci vnitřního světa jsou obvykle naše vlastní strachy a temné stránky, a je velmi užitečné se o nich dozvědět více. Zároveň platí, že je zcela nepřípustné ve vnitřním světě ohrožovat či útočit na jakékoliv bytosti a speciálně to platí pro ty, které jsou nám nakloněny, či jsou slabší než my a nemohou se bránit.

Pokud na cestě objevíme jeskyni nebo studánku, dovnitř se raději pustíme až po nějakých zkušenostech s vnitřními světy, ale zapamatujeme si, kde byla. Studny a jiné temné otvory bývají cestami do tzv. dolních světů, které jistě stojí za to prozkoumat, ale až když dobře víme, co čekat, od vnitřních skutečností a jak se v nich chovat, Tyto oblasti jsou totiž obvykle vyhrazeny temným složkám nevědomí, zemským archetypům a pravdám o smrti.

Pokud máme pocit, že jsme se ztratili a nenašli cestu zpět k můstku, je několik možností. Můžeme přivolat nějakého dobrotivého průvodce nebo se zeptat nějakého učitele. Můžeme také požádat athame, ať nám ukazuje cestu. Ve většině případů ale není těžké najít cestu zpět. Prostě se otočíme s myšlenkou na návrat, a jak jdeme, můstek se časem objeví sám.

Když jej přejdeme, opět se otočíme čelem k němu a představíme si bílé světlo, jak nás pomalu obklopuje a tvoří zmenšující se kouli. Necháme ji nad svou hlavou zmenšit do velikosti tenisového míčku a pak provedeme příslušné uzavírací cvičení, tedy zavírací část stromové meditace.

Všechno, s čím jsme se na své cestě setkali, si zapíšeme. Během psaní poznámek si dáme čaj a něco malého k zakousnutí.

Toto cvičení má spoustu variant, které můžeme různě obměňovat podle toho, co chceme zkoumat. Můžeme si naplánovat cestu za Bohem, Bohyní nebo nějakou mýtickou postavou. Můžeme putovat za jednotlivými runami futharku nebo najít svůj vnitřní chrám, který může vypadat např. jako Stonehenge, nebo to bude jen skupina dubů rostoucích v kruhu. Můžeme zkoumat, co se nám zachce. Můžeme v meditaci zkoušet posílat léčivou energii lidem, pokud s tím budou souhlasit, a lze taky léčit sám sebe. Je to jen otázka naší vynalézavosti a touhy poznat vnitřní svět a jeho vztah ke skutečnosti. Přestože zde popsané cvičení je právoplatnou meditací, je ve skutečnosti jen odrazovým můstkem, který nabízí neomezené pole možností. Pokud budeme provádět cvičení pravidelně, brzy zjistíme, že naše schopnosti vizualizace se postupně zlepšují a vnímání se zostřuje. Dovednosti takto získané jsou neocenitelné při všech rituálech a samozřejmě při praktikování jakéhokoliv druhu magie.

Vzorový rituál esbatu

V této kapitole je popsán rituál esbatu tak, jak by mohl vypadat v podání samostatné čarodějnice. Předem upozorňuji, že než se pustíme do rituální praxe, je nezbytné prostudovat alespoň ještě jednu knihu o čarodějnictví. To je proto, že když známe jednu věc ze dvou pohledů, máme o ní mnohem lepší představu. V našem životě máme také prostorové vnímání, jenom pokud se díváme oběma očima a vidíme tak věc ze dvou různých úhlů současně. Pokud jde o rituální praxi, je důkladná znalost teorie nezbytná. Dále popsaný obřad je navržený tak,

aby jej bylo možno modifikovat pro různé účely, a vyžaduje skutečně minimum pomůcek.

Pokud je provedený tak, jak je popsáno zde, je to vlastně obyčejný rituál bez provozování magie, určený pouze jako setkání s Bohy v magickém kruhu u příležitosti úplňku, novu a popřípadě některého ze sabatů. V případě sabatu je vhodné zařadit například meditaci, během které budeme pozorovat vztah mezi Bohem a Bohyní odpovídající příslušnému sezónnímu svátku (viz. Kapitola IV. Prvního zasvěcení). Doporučuje se provést rituál bez jakéhokoliv oblečení (tzv. nebeské roucho) nebo alespoň v oblečení, které považujeme za rituální (plášť, roucho nebo přinejhorším prostý bavlněný, nejlépe černý oděv). Abychom byli schopni vizualizace a současně proslovu, je vhodné se pro jistotu naučit celý rituál nazpaměť. Pokud máme dělat rituál poprvé, je vhodné obětovat nějaký čas rozjímání nad významem různých rituálních úkonů, abychom věděli, co vlastně děláme. To se týká především očisty svěcenou vodou a kouřem, rituálu koláče a víno apod.

K tomuto rituálu je třeba:

athame (nebo hůlka, v nouzi lze použít i ukazováček pravé ruky),
dvě misky,

trochu vody a trochu soli,

bílá svíce (na oltář), modrá svíce (východ), červená svíce (jih), zelená svíce (západ) a žlutá svíce (země),

sklenka vína nebo ovocné šťávy, talířek se sušenkami,

nádobka na obětiny (pouze pokud děláme rituál doma),

kadidelnice a kadidlo (nebo santalová vonná tyčinka),

oltář (může být uprostřed, ale i na kterékoliv světové straně kruhu, nejlépe na severu, ale pokud možno ne na východě, neboť tato strana je spojena s vědomou a racionální částí mysli).

Jako oltář lze v přírodě použít také pařez nebo velký kámen. Pokud děláme rituál v lese, je dobré umístit barevné svíčky do misek, aby se nám neskácely a nezapálily les.

Oltář a barevné svíce rozmístíme do čtyř čtvrtí pomyslného kruhu tak, jak je to naznačeno na obrázku na str. 37. Na oltář umístíme bílou svíci a hned ji zapálíme. Do jedné z misek dáme vodu a do druhé sůl.

Nyní se pokud možno důkladně umyjeme a vysprchujeme, což je důležitý akt očisty před započatím samotného rituálu. Pokud děláme rituál v lese, je to pochopitelně požadavek zcela irelevantní a můžeme přistoupit rovnou k rituálu.

Zahájení a očista

Od oltářní svíce zapálíme všechny živlové svíce.

Provedeme stromovou meditaci pro otevření energetických center. Na začátek řekneme úvodní modlitbu:

„Přicházím na toto místo, abych se spojil(a) s Bohy a uctila je v jejich slávě. Necht' jsem zajedno s jejich silou a vůlí, necht' jsou mé činy naplněny jejich silou a láskou a necht' kráčím hrdě po tomto světě. Neboť nebe je mým otcem, tak jako je země mojí matkou a já jsem dítětem Bohů.“

Vezmeme athame a obejdeme kruh po směru hodinových ručiček, jako bychom jej s pomocí svého nástroje kreslili ve vzduchu. Říkáme:

„Vyvolávám tě, Ó kruhu síly, staniž se hradbou mezi světem lidí a říšemi mocných, budiž mým ochráncem a strážcem, jenž pojme a uchová všechny síly, které v tobě vyvolám. Ať je to tak.“

Během svého zaříkání si představujeme kouli z bílého světla, která

nás obklopuje a zahaluje svou silou. Musíme ji vidět jako souvislou nepropustnou kulovou bariéru, která prochází podlahou v místech, kam jsme předtím umístili živlové svíce.

Vezmeme špetku soli a vhodíme ji do misky s vodou. Zamícháme vodu pravým ukazovákem nebo pomocí athame a představíme si, jak z naší ruky vychází proud bílého světla, který vodu naplňuje očištnými kvalitami. Řekneme při tom:

„Nechť je tato voda požehnána očištnou silou Pána a Paní.

Vše, co bude touto vodou z kropeno, nechť je dokonale očištěno od všech negativních podstat, příčin i následků.

Ať se tak stane!“

Nyní vezmeme misku s vodou a přejdeme k východu. Vykropíme celý posvátný prostor a postupujeme při tom po směru hodinových ručiček (východ, jih, západ, sever). Nakonec pokropíme také sami sebe.

Nyní zapálíme vonnou tyčinku nebo kadidlo, se kterým obejdeme posvátný prostor po směru hodinových ručiček. Necháme se na pár vteřin očišťovat kouřem a pak položíme tyčinku zpět, na její místo.

Živlové invokace

Vstaneme a přistoupíme k východu. Představíme si nad modrou svící bránu a za ní modré nebe. Rozpřáhneme ruce a řekneme:

„Zdravím vzduch na východě

a zvu jej k tomuto rituálu,

aby se jej zúčastnil a pomohl mi v mém konání,

je-li to jeho vůle a svobodné přání.“

Představíme si proud bleděmodrého větru, jak vstupuje branou do kruhu a dává našemu dílu pohyb. Naladíme se na vzdušný živel, jak nejvíc dokážeme.

Nyní přistoupíme k jihu. Představíme si nad červenou svící bránu a za ní rudý rozpálený oheň. Rozpřáhneme ruce a řekneme:

„Zdravím oheň na jihu
a zvu jej k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnil a pomohl mi v mém konání,
je-li to jeho vůle a svobodné přání.“

Představíme si proud rudého ohně, jak vstupuje branou do kruhu a dává našemu dílu energii. Naladíme se na ohnivý živel, jak nejvíc dokážeme.

Nyní přistoupíme k západu. Představíme si nad vodním symbolem bránu a za ní nekonečný modrozelený až zelený oceán. Vnímáme jej pouze jako bezednou hlubinu, bez kamenů nebo nebe. Musíme vidět jen nekonečnou vodní hloubku. Rozpřáhneme ruce a řekneme.

„Zdravím vodu na západě
a zvu ji k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnila a pomohla mi v mém konání,
je-li to její vůle a svobodné přání.“

Představíme si proud zelené vody, jak vstupuje branou do kruhu a dává našemu dílu cit a formu. Naladíme se na vodní živel, jak nejvíc dokážeme.

Nakonec přistoupíme k severu. Představíme si nad zemním symbolem bránu a za ní šedé skály, hnědou zem, žlutou poušť nebo osamělý kámen. Rozpřáhneme ruce a řekneme:

„Zdravím zemi na severu
a zvu ji k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnila a pomohla mi v mém konání,
je-li to její vůle a svobodné přání.“

Představíme si energii země, jak vstupuje branou do kruhu a našemu dílu dodává pevnost, stabilitu a trvání. Naladíme se na zemní živel, jak nejvíce dokážeme.

Invokace Bohů

Vrátíme se zpět doprostřed nebo před oltář a vztáhneme ruce k nebi.

Zavřeme oči, pokud nám to pomůže při vizualizaci. Představíme si před sebou tváře Rohatého boha a Bohyně. Můžeme je vidět i jako celé postavy. Nyní je pozveme do kruhu. Slova, která použijeme, je třeba vyslovovat s co největší láskou a touhou. Je zcela nezbytné je umět nazpaměť a věnovat jim péči už z úcty k tradici. Jsou převzaty z české verze wiccanské Knihy stínů a jsou jediným čistě tradičním textem v tomto rituálu.

*„Nořím se hluboko, hlouběji a ještě hloub
Až dolů do prvotního moře budu plout.
Do hlubin ticha, temnot a vod zapomnění
Až do srdce Země a tam se oddám snění
Tam. okusím vody z lůna Persefony
Z posvátné studny pod kouzelnými stromy
Neb každý kdo pije a podívá se na dno
Spatří věci, o nichž mluvit je neradno
Isis v nebesích, Démétér a Inana
Strašlivá Hekaté a lovkyně Diana
Tebe volám, má milovaná Paní,*

přijď do tohoto kruhu.

Přijď za mnou, za tvým dítětem.

Volám plameny a oheň žhnoucí

Ó Rohatý

Tvé jméno necht' se vznáší nocí

Ó prastarý

Tebe volám při měsíci, jenž pohledem skrápí řeku

Při stojícím kameni, dubu i statných větvích smrku

Tebe volám na místo, kde se věrní tvoji scházejí

V chrámu beze jmen, jež hvozdem temným nazývají

Přijď, kde vábí kolo v tanci, můj magický a silný kruh

Rohy a kopyta, teď přichází Rohatý bůh

Tebe volám, můj milovaný Pane,

Přijď do tohoto kruhu.

Přijď za mnou, za tvým dítětem.

Spojíme-li tento text s dostatečně silnou vizualizací, měli bychom před sebou vidět tváře Bohů velmi zřetelně. Nyní s nimi můžeme rozmlouvat, vlastními slovy jim děkovat zato, co zrovna uznáme za vhodné, nebo je naopak požádáme o duchovní vedení či podporu v určitých oblastech. Pokud máme v úmyslu praktikovat magii, toto je vhodný okamžik.

Koláče a víno

Vezmeme pohárek s vínem nebo ovocnou šťávou. Ponoříme do něj špičku athame nebo pravého ukazováčku. Řekneme:

„Takto se spojuje Bůh a Bohyně, aby požehnali tomuto světu. Necht' je tento nápoj požehnáním pro můj život.“

Maličko se napijeme. Namočíme v nápoji prsty a cákneme pár kapek

na východ, jih, západ a sever (toto pořadí je dobré vždy zachovávat, při rituálu v kruhu postupujeme vždy po směru hodinových ručiček, nemáme-li zvláštní důvod postupovat, obráceně) a zbytek vylijeme do obětní misky nebo na zem. Pohárek můžeme později také dolévat, pokud máme žízeň.

Vezmeme talířek se sušenkami a dotkneme se jej athame nebo pravým ukazováčkem. Řekneme:

„Toto jídlo je požehnáním Bohů. Necht' naplní mé tělo jejich silou.“

Sníme jednu ze sušenek a druhou dáme do obětní misky. Pokud pracujeme v přírodě, necháme si několik sušenek na závěr rituálu a po jeho skončení je můžeme rozdrobit po okolí.

*„Přináším tuto oběť všem silám, které sem byly pozvány.
Radujme se z vykonané práce
a všichni bud'me šťastni.“*

Chvíli setrváváme nad obětní miskou a vnímáme, jak Bohové přijímají náš dar. Nyní si můžeme například psát poznámky nebo si udělat příjemnou chvíli a hledět do nebe. Až budeme mít chuť ukončit rituál, pokračujeme dále podle textu.

Závěr

Jdeme k východní části kruhu. Zvedáme ruce na pozdrav.

„Volám vzduch a děkuji mu, že mě podporoval
a zúčastnil se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,
nashledanou.“

Představujeme si vzdušnou sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě, v jaké přišla. Zhasneme východní svíci, nejlépe nasliněnými prsty. Pokud možno se vždy vyhýbáme sfoukávání svíci při rituálu. Jdeme k jižní části kruhu. Zvedáme ruce na pozdrav.

„Volám oheň a děkuji mu, že mě podporoval
a zúčastnil se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,
nashledanou.“

Představujeme si ohnivou sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě, v jaké přišla. Zhasneme jižní svíci. Jdeme k západní části kruhu. Zvedáme ruce na pozdrav.

„Volám vodu a děkuji jí, že mě podporovala
a zúčastnila se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,
nashledanou.“

Představujeme si vodní sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě, v jaké přišla. Zhasneme západní svíci. Jdeme k severní části kruhu. Zvedáme ruce na pozdrav.

„Volám zemi a děkuji jí, že mě podporovala
a zúčastnila se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,
nashledanou.“

Představujeme si zemní sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě jako přišla. Zhasneme severní svíci.

Přejdeme do středu kruhu a zvedneme ruce k nebi.

„Sešli jsme se na tomto místě v lásce a přátelství

a nyní nastal čas loučení.

Děkuji všem silám, které zde byly přítomny.

Děkuji Bohu a Bohyni za jejich lásku a přízeň,
kterou mi zachovávají.

Rituál je ukončen.

Šťastně jsme se zde sešli,
šťastně se nyní rozcházíme,
šťastně se zase brzy setkáme.

Ať je to tak!“

Se slovy „Ať je to tak“ si představujeme veškerou sílu kruhu, jak proudí skrze nás do země. Vlastně tak provádíme zavírací fázi stromové meditace. Tento úkon je potřeba udělat obzvláště pečlivě, neboť neuzemněná nebo nedokonale uzemněná energie může někdy způsobovat různé potíže jako roztěkanost, zmatenost, nespavost atd. Součástí rituálu byl sice obřad koláče a víno, který obvykle důkladné uzemnění spolehlivě zajistí, ale pro jistotu je vhodné proces návratu podpořit vizualizací.

Nyní je rituál u konce. Jeho plné znění je samozřejmě možné libovolně pozměňovat tak, aby nám co nejvíce vyhovoval.

Posvěcení tarotových karet

Toto je postup, který jsem již dvakrát použil, když jsem si koupil nové tarotové karty. Lze samozřejmě obměňovat a všelijak modifikovat. Zde je uveden spíše pro inspiraci samostatně praktikujících čarodějů. Doufám, že z něho budete mít užitek. Je ještě jednodušší než výše uvedený vzorový esbat.

Budeme k němu potřebovat bílou, modrou, červenou, zelenou a žlutou svíci, trochu soli, misku s vodou, vonnou tyčinku (popř. kadidelnici se samožhavicími uhlíky a kadidlem) a trochu ovocné

šťávy nebo vína v poháru nebo číši a malou obětní misku. Pokud máme doma oltář nebo nějakou improvizovanou svatyni, můžeme si obřad přizpůsobit podle svého. Rituál je napsaný pro případ, že v našem pojetí odpovídají meče vzduchu, hole ohni, poháry vodě a pentakly zemi. Pokud používáme jiné živlové korespondence, můžeme si provedení obřadu upravit, jak budeme potřebovat. Můžeme jej provést venku nebo doma. Je na nás, zda jej provedeme oblečení nebo nazí, ačkoliv druhá možnost je vřele doporučena. Pokud již nějakou dobu praktikujeme rituály, provedeme obřad tak, jak jsme zvyklí, a použijeme pouze samotnou část posvěcení karet. Místo barevných svíček můžeme použít také různé živlové symboly podle následujícího přehledu.

éter bílá nebo fialová svíce

vzduch modrá svíce / pírkó

oheň červená svíce / červený nebo bílý krystal

voda zelená svíce / lastura nebo kus mořského korálu

země žlutá nebo černá svíce / hrubý kámen nebo hrst hlíny

Symbol, který jsme zvolili pro vzduch, položíme na východ. Oheň pak bude na jihu, voda na západě a země na severu podle obrázku na str. 37.

Stoupneme si nebo sedneme doprostřed, čelem k severu. Karty položíme před sebe. Měly by být zabalené v bílém nebo černém šátku nebo jiném kusu látky. Podstatné je, aby spatřily světlo světa až v pravou chvíli během rituálu. Před sebe dáme také všechny ostatní pomůcky, které budeme používat (sůl, vodu, víno), včetně bílé svíce. Nyní přistoupíme k vytyčení kruhu.

Na chvíli se soustředíme na dech podle cvičení, které již známe z první lekce. Pak řekneme:

„Zahajuji tento rituál ve jménu Boha a Bohyně.

Jeho cílem budiž posvěcení těchto karet,
které se v mých rukou stávají magickým nástrojem
v souladu se svobodnou vůlí všech.“

Během svého proslovu si představujeme kouli z bílého světla, která nás obklopuje a zahaluje svou silou. Musíme ji vidět jako souvislou nepropustnou kulovou bariéru, která prochází podlahou v místech, kam jsme předtím umístili živlové symboly. Tento kruh je zachycen na obrázku na str. 37.

Nabereme špetku soli a vhodíme ji do misky s vodou. Zamícháme vodu pravým ukazovákem a představíme si, jak z naší ruky vychází proud bílého světla, který vodu naplňuje očištnými kvalitami. Řekneme přitom:

„Nechť je tato voda požehnána očištnou mocí Pána a Paní.

Vše, co bude touto vodou zkropeno, nechť je dokonale očištěno od všech negativních podstat, příčin i následků.

Ať se tak stane!“

Nyní vezmeme misku s vodou a přejdeme k východu. Vykro-píme celý posvátný prostor a postupujeme při tom po směru hodinových ručiček (východ, jih, západ, sever). Nakonec šplíchneme několik kapek také sami na sebe.

Nyní zapálíme vonnou tyčinku nebo kadidlo, se kterou obejdeme posvátný prostor po směru hodinových ručiček. Necháme se na pár vteřin očišť'ovat kouřem a pak položíme tyčinku (kadidlo) zpět na svoje místo.

Vstaneme a přistoupíme k východu. Pokud používáme barevné svíce, vezmeme si s sebou již zapálenou bílou svíci. Představíme si nad vzdušným symbolem bránu a za ní modré nebe. Rozpřáhneme ruce a

řekneme:

„Zdravím vzduch na východě
a zvu jej k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnil a pomohl mi v mém konání,
je-li to jeho vůle a svobodné přání.“

Představíme si proud bledě modrého větru, jak vstupuje branou do kruhu a dává našemu dílu pohyb. Naladíme se na vzdušný živel, jak nejvíce dokážeme. Používáme-li svíce, nyní rozsvítíme modrou na východě.

Přistoupíme k jihu. Představíme si nad ohnivým symbolem bránu a za ní rudý rozpálený oheň. Rozpřáhneme ruce a řekneme:

„Zdravím oheň na jihu
a zvu jej k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnil a pomohl mi v mém konání,
je-li to jeho vůle a svobodné přání.“

Představíme si proud rudého ohně, jak vstupuje branou do kruhu a dává našemu dílu energii. Naladíme se na ohnivý živel, jak nejvíce dokážeme. Používáme-li svíce, nyní rozsvítíme červenou na jihu.

Přistoupíme k západu. Představíme si nad vodním symbolem bránu a za ní nekonečný modrozelený až zelený oceán. Vnímáme jej pouze jako širou hlubinu beze dna, kamenů nebo nebe. Musíme vidět jen čistou vodní hloubku. Rozpřáhneme ruce a řekneme:

„Zdravím vodu na západě
a zvu ji k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnila a pomohla mi v mém konání,
je-li to její vůle a svobodné přání.“

Představíme si proud zelené vody, jak vstupuje branou do kruhu a dává našemu dílu cit a formu. Naladíme se na vodní živel, jak nejvíce dokážeme. Používáme-li svíce, nyní rozsvítíme zelenou na západě.

Nakonec přistoupíme k severu. Představíme si nad zemním symbolem bránu a za ní šedé skály, hnědou zem, žlutou poušť nebo osamělý kámen.

„Zdravím zemi na severu
a zvu ji k tomuto rituálu,
aby se jej zúčastnila a pomohla mi v mém konání,
je-li to její vůle a svobodné přání.“

Představíme si energii země, jak vstupuje branou do kruhu a našemu dílu dodává pevnost, stabilitu a trvání. Naladíme se na zemní živel, jak nejvíc dokážeme.

Vrátíme se zpět doprostřed a vztáhneme ruce k nebi. Představíme si před sebou tváře Rohatého Boha a Bohyně. Můžeme je vidět i jako celé postavy.

„Pane a Paní,
zvu vás k tomuto rituálu.
Vejděte na toto posvátné místo
a požehnejte mému konání,
je-li to vaše vůle a přání.“

V tuto chvíli vyjmeme karty a uděláme z nich vějířek. Opatrně každou z nich prstem navlhčíme slanou vodou. Stačí na růžku nebo na straně tak, aby se karta příliš nenamočila a nezprohýbala. Potom karty jednu po druhé okouříme. Během těchto operací si představujeme očistnou sílu jako bílé světlo, které prostupuje kartami a zanechává je dokonale čisté. Dáme si na všem pořádně záležet a uvědomujeme si,

jak celá naše sada prochází očistnou lázní, kdy v ní umírá vše staré, aby mohla vstoupit do nového života po našem boku. Když s tím jsme hotovi, vezmeme balíček do dlaní a s nataženými pažemi jej ukážeme Bohu a Bohyni.

„Toto je sada karet, kterou jsem pro sebe vybral, aby mě provázela na mé cestě.
Předkládám vám ji k požehnání
a zavazuji se ji používat ke všeobecnému blahu.“

Nyní rozdělíme karty na velkou a malou ar kánu. Je dobré mít karty předem utříděné. Malou arkánu dále rozdělíme na meče, hole, poháry a pentakly. Hromádky položíme před sebe na zem nebo na obal, který pro ně budeme používat.

Vezmeme mečové karty a jdeme k východní straně. Zde položíme karty na zem jako hromádku, nebo je můžeme vyskládat tak, aby jejich hodnota vzrůstala ve směru hodinových ručiček od esa ke králi, přibližně podél vnitřní hranice kruhu.

Stoupneme si čelem k východu s rozpraženými pažemi a řekneme:

„Tuto část své karetní sady zasvěcuji vzdušnému živlu.
Budiž navždy spojena s jeho silou.
Ať je to tak!“

Necháme mečové karty ležet, vezmeme všechny hole a jdeme s nimi k jihu. Položíme karty na zem jako hromádku, nebo je můžeme vyskládat tak, aby jejich hodnota, vzrůstala ve směru hodinových ručiček od esa ke králi, přibližně podél vnitřní hranice kruhu.

Stoupneme si čelem k jihu s rozpraženými pažemi a řekneme:

„Tuto část své karetní sady zasvěcuji ohnivému živlu.“

Budiž navždy spojena s jeho silou.

Ať je to tak!“

Necháme karty s holemi ležet, vezmeme všechny poháry a jdeme s nimi k západu. Položíme karty na zem jako hromádku, nebo je můžeme vyskládat tak, aby jejich hodnota vzrůstala ve směru hodinových ručiček od esa ke králi, přibližně podél vnitřní hranice kruhu.

Stoupneme si čelem k západu s rozpřaženými pažemi a řekneme:

„Tuto část své karetní sady zasvěcuji vodnímu živlu.

Budiž navždy spojena s jeho silou.

Ať je to tak!“

Necháme karty s poháry ležet, vezmeme všechny pantakly a jdeme s nimi k severu. Položíme karty na zem jako hromádku, nebo je můžeme vyskládat tak, aby jejich hodnota vzrůstala ve směru hodinových ručiček od esa ke králi, přibližně podél vnitřní hranice kruhu.

Stoupneme si čelem k severu s rozpřaženými pažemi a řekneme:

„Tuto část své karetní sady zasvěcuji zemnímu živlu.

Budiž navždy spojena s jeho silou.

Ať je to tak!“

Necháme karty s pantakly ležet a jdeme ke středu kruhu. Opět se obrátíme k severu směrem, kde máme všechny nástroje a kde také leží zbytek naší sady – velká arkána. Vezmeme ji do rukou a položíme si ji na srdce. Řekneme:

„Tato část mé karetní sady se nazývá velkou arkánou, neboť ukazuje cestu k Bohům.

Budiž navždy spojena s jejich silou.

Tak jako provází poutníka na cestě k prvotnímu světlu,

ať i mě provází na mém putování
a je mi inspirací i poučením.
V souladu se svobodnou vůlí všech
a pro blaho veškerenstva.
Ať se tak stane!“

Na chvíli se posadíme a vnímáme sílu a energii práce, kterou jsme právě vykonali. Vnímáme sílu karet, které držíme na svých prsou. Pociťujeme, jak jsou jednotlivé skupiny karet okolo nás naplňovány různými energiemi a kvalitami.

Pak jdeme k východu, sebereme všechny mečové a položíme je na karty velké arkány, na jihu přidáme hole, pak poháry a nakonec pantakly. Vrátime se ke středu kruhu a řekneme:

„Nyní jsou tyto karty posvěceny mocí Pána a Paní.
Jejich síla necht' je mi nápomocna při jejich používání
pro všeobecné blaho.
Já, (vaše jméno), prohlašuji tuto sadu za svou
a naplňuji ji svou energií.“

Necháme do karet vstoupit naši sílu skrze dlaně a pociťujeme hluboké spojení, které mezi námi a jimi vzniká. Když jsme s tím hotovi, zabalíme karty do látky a řekneme:

„Ať je to tak.“

Nyní karty odložíme na oltář lícem nahoru a jako horní kartu, která bude vidět, vybereme takovou, která nejvíce charakterizuje to, co bychom se pomocí tarotu chtěli v budoucnosti naučit. To může být například Mág, Velekněžka, Vůz, Svět nebo jiná karta, která představuje naše současné duchovní aspirace.

Vezmeme pohárek s ovocnou šťávou. Maličko se napijeme.

Namočíme v ní prsty a cákneme několik kapek na východ, jih, západ a sever (vždy zachováváme toto pořadí a při rituálu v kruhu postupujeme po směru hodinových ručiček, nemáme-li zvláštní důvod pohybovat, se obráceně) a zbytek vylijeme do obětní misky.

„Přináším tuto oběť všem silám, které sem byly pozvány.

Radujme se z vykonané práce

a všichni buďme šťastni.“

Chvíli setrváme nad obětní miskou a vnímáme, jak Bohové přijímají náš dar. Pokud chceme, můžeme nyní vyzkoušet, karty, nebo ještě chvíli meditovat. Až budeme mít chuť ukončit rituál, pokračujeme dále podle textu.

Přejdeme k východní části kruhu. Zvedneme ruce na pozdrav.

„Volám vzduch a děkuji mu, že mě podporoval
a zúčastnil se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,

nashledanou.“

Představíme si vzdušnou sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě, v jaké přišla. Zhasneme východní svíci, nejlépe nasliněnými prsty. Pokud možno se vždy vyhýbáme sfoukávání svíček během obřadů. Jdeme k jižní části kruhu. Zvedáme ruce na pozdrav.

„Volám oheň a děkuji mu, že mě podporoval
a zúčastnil se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,

nashledanou.“

Představujeme si ohnivou sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě, v jaké přišla. Zhasneme jižní svíci. Jdeme k západní části kruhu.

Zvedáme ruce na pozdrav.

„Volám vodu a děkuji jí, že mě podporovala
a zúčastnila se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,
nashledanou.“

Představíme si vodní sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě jako
přišla. Zhasneme západní svíci. Jdeme k severní části kruhu. Zvedneme
ruce na pozdrav.

„Volám zemi a děkuji jí, že mě podporovala
a zúčastnila se tohoto obřadu.

Nyní se loučím,
nashledanou.“

Představujeme si zemní sílu, jak opouští prostor ve stejné podobě
jako přišla. Zhasneme severní svíci.

Přejdeme do středu kruhu a zvedáme ruce k nebi.

„Sešli jsme se na tomto místě v lásce a přátelství
a nyní nastal čas loučení.

Děkuji všem silám, které zde byly přítomny.

Děkuji Bohu a Bohyni za jejich lásku a přízeň,
kterou mi zachovávají.

Rituál je ukončen.

Šťastně jsme se zde sešli,
šťastně se nyní rozcházíme,
šťastně se zase brzy setkáme.

Ať je to tak!“

Se slovy „Ať je to tak“ si představíme veškerou sílu kruhu, jak
proudí skrze nás do země. Jak již bylo řečeno, velmi dobrý způsob

uzemnění je také jídlo a pití. Můžeme také hned sáhnout po deníčku a zapsat si své dojmy, čímž určitým způsobem přivedeme celou zkušenost do hmotné oblasti.

Po skončení obřadu je dobré nosit karty nějakou dobu stále při sobě (alespoň den a noc) a v noci je mít. pod polštářem. Posílí se tak vazba, kterou jsme s pomocí rituálu vytvořili. Až začneme s kartami pracovat, toto počínání se nám bohatě vrátí, neboť zjistíme, že karty s námi skutečně komunikují a stávají se naším moudrým přítelem a rádcem.

Čarodějnictví a smrt

Pro úplnost bychom měli věnovat, ještě pár slov problematice smrti. Většina pohanských náboženství neuvažuje ve svých pojmech a popisu světa lineárně, ale v určitých cyklech. Pohané slaví a scházejí se, když je měsíc v úplňku a také u příležitosti osmi svátků Kola roku, které jsou odvozeny od solárního cyklu. S ním je svázán příběh Boha, příběh, jehož ústředním tématem je smrt a znovuzrození. Podobně se čarodějnictví staví k tématu smrti. Tak jako naši dávní předkové, i my víme o existenci života po smrti a o tom, že po něm následuje znovuzrození. Někdy se tomu říká reinkarnace, ale my se snažíme tomuto slovu vyhýbat a raději hovoříme o smrti a opětném narození.

Smrt není žádný trest, ani katastrofa. Zároveň to není téma, před kterým je třeba utíkat. Smrt je důležitou součástí života a po ní následuje cesta do země neumírajících, kde duše odpočívají v přítomnosti Bohů, hodnotí své minulé činy a nabírají síly k dalšímu zrození. Důležité poselství, které nám čarodějnictví v oblasti umírání nabízí, je právě přirozenost smrti, která k životu neodmyslitelně patří a bez níž by život nebyl možný, tak jako není svítání bez večera.

Ačkoliv existují různé mystické systémy, které se tématu smrti věnují velmi detailně a popisně, čarodějnictví je v tomto ohledu poněkud zdrženlivé a nenabízí žádná přesná vodítka k odhalení tohoto mystéria. Jako každé jiné pohanské náboženství, i my popisujeme některé

skutečnosti pomocí mýtu, který dovede zachytit celou pravdu, rozumem jinak těžko postižitelnou. Objevit, co se děje, když umře lidská bytost, je zcela na nás. Na nás však také je, abychom před Bohy předstoupili se ctí a bez pocitu zmařeného života. To je nejdůležitější poselství, které si o smrti můžeme odnést, a kterému je třeba se věnovat, celý život.

Doslov

Nevzpomínám si úplně přesně, kdy začaly vznikat pivní texty obsažené v této knize. Zřejmě to bylo někdy během léta 2003. V té době jsem se snažil napsat učebnici čarodějnictví po vzoru Raymonda Bucklanda. Zakrátko jsem však pochopil bláhovost takového počínání a ve svých ambicích jsem výrazně polevil.

Na jaře roku 2004 jsem použil část dosud napsaného materiálu a začal psát knihu s názvem Wicca v teorii a praxi, která měla být kompletním průvodcem rituální praxí pro samostatně praktikující a eklektické skupiny. V období mezi Samainem a Yule 2004 jsem ale znovu uznal, že to je příliš bláhové, a rozhodl se alespoň podrobně popsat svou osobní zkušenost. Je to zatím asi to jediné, co si v tuto chvíli troufám o Wicce uveřejnit. Tak vznikl pracovní název knihy, který původně zněl Wicca: První příběh.

Knihla byla dokončena v období svátku Beltain roku 2005. Zároveň jsem se rozhodl použít jiný název, neboť kniha je především příběhem o iniciaci.

Rád bych na tomto místě vyslovil svůj dík lidem, bez kterých by kniha nikdy nevznikla. Tímto tedy děkuji a klaním se Karen a Wernerovi Gubi-Jeffersonovým za učení, Vivianě a Chrisovi Crowleyovým rovněž za učení, Heinrichovi za bezpečný převoz městem, Mateovi a Lauře z Uruguaye za obrovskou inspiraci, Eurikovi z Jablonce za totéž, Martině Havlíkové za to, že jsem se vůbec dostal k Wicce, a Báře Nádvorníkové, která mi je velmi cennou oporou, pomocí a moudrým rádcem při psaní i v životě.

Tato kniha, přestože není obsáhlá, může poskytnout spoustu užitečného materiálu. O jedno však žádám všechny, kteří z ní kdy budou citovat. Znovu naléhavě prosím, aby texty psané kurzívou nebyly pokud možno nikde uveřejňovány. Pakliže tak učiníte, vždy důsledně uveďte, odkud čerpáte a že se jedná o text z české verze Knihy stínů tradice Wicca.

Závěrem bych chtěl říci, že jsem si velmi dobře vědom toho, že tato

kniha může mít omezený význam jak místní, tak i časový. Jakkoliv je zde popsán příběh v České republice jedinečný a jeho význam pro budoucnost Wiccy v naší zemi je naprosto klíčový, v globálním měřítku příliš velký význam nemá. Existují stovky podobných příběhů, jako je tento, ať už na Britských ostrovech, v Americe, v Německu nebo v Austrálii. Tradice Wicca každým rokem roste, sílí a neustále se vyvíjí a tato kniha je v měřítku světovém jen vyprávěním o malém, byt krásném, příběhu.

Budoucnost Wiccy v České republice je na samém začátku. Čarodějnictví je u nás zatím jen malé a slabé dítě se spoustou neduhů. Stále však přibývají lidé, kteří objevují staré stezky a následují hlas svého srdce s upřímností a zápalem. Také jim je věnována tato kniha.

Nechť nás vedou Bohové, abychom byli jednoho dne silnější a moudřejší.

*...jsem čaroděnic královnou
Meluzínou, Dianou
Milenkou jsem Rohatého
mé posvátné jest každé jméno...*

*...od prastarých mám různých jmen
Jsem Artemis i Cerridwen
a ty kdož hledáš tajemství
či žádáš od mne laskavost,
přijď sem do mého hájemství
vždy vítaný jsi v chrámu host
hledej mě na skrytém místě
v zeleném lese ve stínu
měsíční svit a tanec jistě
pak odhalí, mou pěšinu...*

Seznam použité literatury

1. Amber K; *True Magick: A Beginner's Guide*, Llewellyn 2003
2. Bardon, František; *Brána k opravdovému zasvěcení*, Chvojko nakladatelství 1999
3. Buckland, Raymond; *Velká učebnice čarodějnictví a magie*, Pragma 1998
4. Crowley, Aleister; *777 and other Qabalistic Writings*, Weiser 1986
5. Crowley, Viviane; *Wicca: The Old Religion in the New Millenium.*, Thorssons 1996
6. Cunningham, Scott; *Přírodní magie*, Vodnář 2001
7. Estét, Clarissa Pinkola; *Ženy, které běhaly s vlky*, Pragma 1999
8. Farrar, Janet & Stewar; *Witches' Bible*, Phoenix 1996
9. Karika, Josef; *Slovanská magie*, Vodnář 2003
10. Knowles, George; *Gerald, Gardner*, www.controverscial.com
11. Knowles, George; *Old Dorothy Clutterbuck*, www.controverscial.com
12. Knowles, George; *Old George*, www.controvei-scial.com
13. McCoyová, Edain; *Keltské mýty a magie*, Volvox Globator 1999
14. Morgan, Daws; *From a Man to Witch*, www.geraldgai-dner.com
15. Reed, Ellen Cannon; *The Witches Qabala*, Weiser 1997
16. Regardie, Izrael; *Garden of Pomegranates*, Llewellyn, 1974
17. Starhawk; *The Spiral Dance*, HarperCollins 1979
18. Tyson, Donald; *Tetragrammaton*, Volvox Globator 1997
19. Vahente, Doreen; *The Search for Old Dorothy*, vydáno jako součást knihy *Witches' Bible* (viz.č. 5.)
20. Voenix; *Runová, magie*, Synergie 2000
21. Einstein, Marion; *Pozitivní magie*, Votobia 1997
22. West, Kate; *The Real Witches' Handbook*, Thorssons 2001

Kontakt na autora:

wiccan.zahrada@centrum.cz

www.wiccangarden.com

Obsah

Úvod

Úvod ke knize

Pár slov o pohanství

Zmatky okolo čarodějnictví

Wicca v několika větách

Jedna síla

Velká bohyně

Rohatý bůh

Bohové v životě

Rozvoj osobnosti

První zasvěcení

I.

II.

III.

IV.

Yule

Imbolc

Ostara

Beltain

Letní slunovrat

Lammas

Mabon

Samain

V.

Doplňkové materiály

Witches' Rune

Pojednání o magii

Etika čarodějnictví

Dělej co chceš, pokud tím nikomu neuškodíš.

Čarodějnictví a příroda

Domácí chrám

Stromová meditace

Meditační putování

Cesta do lesa

Vzorový rituál esbatu

Zahájení a očista

Živlové invokace

Invokace Bohů

Koláče a víno

Závěr

Posvěcení tarotových karet

Čarodějnictví a smrt

Doslov

Seznam použité literatury